

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A
SMALL TOWN
SIZZLE
NOVEL

*Working
with*
**THE
ENEMY**

LILIAN MONROE
MANDY MICHAELS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

DÜŞMANLA ÇALIŞMAK

**LILIAN MONROE MANDY
MICHAELS**

İÇİNDE

1. [Charlie](#)
2. [Charlie](#)
3. [Sebastian](#)
4. [Charlie](#)
5. [Sebastian](#)
6. [Sebastian](#)
7. [Charlie](#)
8. [Charlie](#)
9. [Sebastian](#)
10. [Sebastian](#)
11. [Charlie](#)
12. [Abigail](#)
13. [Sebastian](#)
14. [Charlie](#)
15. [Sebastian](#)
16. [Charlie](#)
17. [Sebastian](#)
18. [Charlie](#)
19. [Sebastian](#)
20. [Charlie](#)
21. [Sebastian](#)
22. [Charlie](#)
23. [Sebastian](#)
24. [Charlie](#)
25. [Sebastian](#)
26. [Charlie](#)
27. [Sebastian](#)
28. [Charlie](#)
29. [Sebastian](#)
30. [Charlie](#)
31. [Charlie](#)

32. [Sebastian](#)

33. [Abigail](#)

34. [Charlie](#)

35. [Sebastian](#)

36. [Charlie](#)

37. [Sebastian](#)

38. [Sebastian](#)

39. [Charlie](#)

40. [Sebastian](#)

41. [Charlie](#)

[Epilog](#)

[Abigail](#)

[Yazar Hakkında](#)

[kitaplarıLilian](#)

[Monroe'nun diğer](#)

[Mandy Michaels'ın diğer eserleri](#)

Telif Hakkı© 2024 Lilian Monroe ve Mandy Michaels. Tüm hakları saklıdır.

Yayıncı: Method and Madness Publishing PTY LTD PO Box
186 Subiaco WA Avustralya

E-kitap ISBN: 978-1-923187-18-4

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarının önceden yazılı izni olmadan, inceleme amacıyla kullanılan kısa alıntılar hariç, hiçbir şekilde veya hiçbir araçla çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Gerçek kişilere, yaşayan veya ölmüş kişilere, yerlere veya olaylara benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak fotoğrafı: Wander Aguilar Photography LLC

Kapak tasarımı: Qamber Designs

Düzenleme: Motif Edits'ten Shavonne Clarke ve PK Edits'ten Paige Kraft

BİR CHARLIE

Yazma araçlarının uçlarını çiğnemek kötü bir alışkanlığım vardı. E-posta geldiğinde, kırmızı bir tükenmez kalemı çiğniyor ve o gün erken saatlerde Bay Sebastian Anderson'ın gönderdiği belgeyi neşeyle işaretliyordum.

Bay Anderson, tek gözlüklü, bıyığını kıvrıp çeviren, kötü kalpli bir şirket patronuydu ve bizim harika, tarihi kasabamızı modern bir distopyaya dönüştürmeye çalışıyordu.

Aslında, adamın neye benzediğini hiç bilmiyordum, ama yazım tarzını çok iyi tanıyordum. O zamana kadar neredeyse bir yıldır e-posta alışverişinde bulunuyorduk: O, Virginia'nın New Elwood kasabasının simge yapılarından birini yıkmak için bir teklif gönderiyordu ve kasabanın baş tarihi koruma görevlisi olarak, her seferinde onu reddetmekten büyük zevk alıyordum.

Haftalar ve aylar geçtikçe, mesajlarımız daha keskin ve neredeyse acı verici derecede profesyonel hale geldi. Bir sürü "son e-postamda" ve "umarım bu e-posta sizi iyi bulur" (burada "iyi" aslında "ölü ve soğuk, sert toprağın altında gömülü, seni uyuz köpek" anlamına geliyordu) ifadeleri vardı. Beni erkek sandığını anlayabiliyordum; e-postalarında, Charlie Washington Reeves, Esquire'in aslında *Charlotte* Washington Reeves, Esq, otuz altı yaşında bir kadın olduğunu keşfettikten sonra genellikle görülen küçümseme yoktu — ve hayır, büyük kıllı göğsünü yüzüme kaç kez vurursan vur, başvurunu yine de onaylamayacağım.

O akşam, Anderson'ın son teklifini incelerken harika bir köpük banyosunun tadını çıkarıyordum. O, Main Street'teki eski tiyatroyu yıkmak istiyordu. Monticello, yüz yıldır kasabanın simgesi olan, geometrik sıva dış cepheleri ve lüks yaldızlı iç mekanlarıyla muhteşem bir Art Deco binasıydı. Onun yerine, mahalleye hiçbir görsel çekicilik katmayacak ve zaten trafiğin yoğun olduğu caddeyi daha da tıkayacak devasa bir otel kulesi inşa etmek istiyordu.

Kasabamıza gelip onu kişisel para basma makinesi haline getirebileceğini düşünen ilk adam o değildi. Bu savaşı bir kez kaybetmiştik; bir daha kaybetmeye niyetim yoktu.

Kırmızı kalemimle her vuruşumda, kanım daha da kaynıyordu. Banyodan çıkan buhar, kağıtları yumuşatıp buruşturmamı kolaylaştırıyordu. O sadece Monticello'yu yerle bir etmekle kalmayacak, yarım düzine asırlık ağacı da söküp atacaktı. O adi herif. Sonunda o aptal, alaycı yüzünü gördüğümde, bu kağıtları ağzına tıkayıp boğulmasını sağlayacağım.

Muhteşem pençeli küvetimin kenarına eğilip, kağıtları yan sehpa koydum ve başvurusunun rahatsız edici bölümünü daire içine aldım. Su küvetin kenarından yere döküldü. Ona öfkeyle baktım. Temizlemem gereken bir pislik daha.

O, hayal dünyasında yaşayan bir psikopat. Onunla tanışıp bunu yüzüne söylemek için sabırsızlanıyordum.

Yarın tam da bunu yapacaktım. Sonunda, gelişme planlarını bizim gibi aşağılık kamu görevlileriyle görüşmek için konsey ofisine gelmeye tenezzül etmişti ve ben onu yüzüne karşı parçalamayı ipe çekiyordum.

Daha önce onun gibi tiplerle uğraşmıştım. Muhtemelen benden yaşça büyüktü ve her istediğini elde etmeye alışkındı. Sorunlara para atıp, onların ortadan kaybolmasını beklerdi. Geleneklere, tarihe, zaten şişkin cüzdanına girmeyen hiçbir şeye saygısı yoktu. Yarın, sonunda ismine bir yüz koyabilecektim, böylece onu düzgünce lanetleyebilecektim.

Ayak parmaklarım suyun üstünde yüzen baloncukların arasından dışarı çıkmış halde küvetin arkasına yaslanarak, birkaç dakika boyunca kibirli, saygısız erkeklerin çeşitli deliklerine kağıtların tıklandığı intikam dolu fantezilerin tadını çıkardım.

Sonra telefonum çaldı.

Ekrana çıkan isme gözlerimi kısarak baktım. Şeytandan bahset, e-posta kutuna bomba düşsün.

Konu başlığı "Yarınki toplantı öncesinde değerlendirmen için" idi, bu Sebastian Anderson'ın "seni ve senin küçük toplantını siktir et, seni tarihi eser koruma zihniyetli ezik" demek için kullandığı koddu.

Eh, ne yazık ki onun için, bu konularda son sözü söyleyen bendim ve benim onayımı para veya zorbalıkla alamazdı. Elimi ve kolumu kuruladım ve telefonun ekranını kaydırarak kilidini açtım.

Bu iyi olacaktı. Bu adamın, ilk yüz yüze görüşmemizden önceki gece saat sekizde posta kutuma ne sokabileceğini sadece tahmin edebiliyordum.

Ve hiç de şaşırtıcı değildi: tiyatro planında bir değişiklik vardı ve artık sık bir bar ve restoran da dahil olmuştu, bu da iki ağaç daha kesmesi gerektiği anlamına geliyordu. Daha fazla trafik sıkışıklığı. Daha az sokak çekiciliği. Bu adam hiç pes etmiyordu.

Toplantımızdan önce mesajına cevap verip vermemeyi düşünürken, başka bir e-posta geldi. Bu e-posta iş arkadaşım Minnie'den gelmişti ve konu başlığı "Bunu görmek istersin diye düşündüm..." idi.

Bu iyiye işaret olamazdı.

E-postayı açtım ve izin departmanından bir başvuruyu ilettiğini gördüm. Ve ne sürpriz. Sebastian Anderson yıkım izni için başvurmuştu...

Küvette otururken boğazımdan boğuk bir çığlık çıktı. Telefonu yüzüme yaklaştırdığımda omuzlarıma ve kollarımın üstüne kabarcıklar yapıştı ve banyonun her iki yanındaki ahşap zemine daha fazla su sıçradı.

Adres...

Hayır. Olamaz. Teklifi okudum, tekrar okudum, sonra eki açtım. Orada, siyah beyaz yazıyordu: Radcliffe House Apartmanı. Bu bina ona aitti. Benim binam. *Evim*.

Ve onu yıkmak istiyordu.

Sebastian Anderson sadece tarihi tiyatroyu yıkmakla kalmayacak, aynı zamanda benim tek evim olan yerden beni kovacak, evimi yıkacak ve yerine beş yatak odalı bir McMansion inşa edecekti.

O anda ağızımdaki kalem patladı. Orada olduğunu unutmuştum, ta ki ucunu o kadar sert ısırıcaya kadar. Plastik kılıf, kızgınlığımın basıncına dayanamadı. Mürekkep dilime, dudaklarıma, dişlerime sıçradı. Boğazımdan sesler çıkarken telefonu yan masaya düşürdüm ve kalemi odanın diğer ucuna fırlattım. Parmaklarım kırmızıya boyanmıştı, aşağı baktığımda göğüslerimin arasında kırmızı mürekkep damlıyordu. Yüzüm muhtemelen bir cinayet mahalline benziyordu.

Suya daldım ve çenemi sildim. Çığlık atarken ağızımdan hava kabarcıkları çıktı. Göğsüm yanıyordu. Midem kasıldı. Kulaklarım çınlıyordu ve her parmağımda ve ayak parmağımda kalp atışlarımı hissediyordum. İçimde patlayan öfke, daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi ve vücudumu radyoaktif bir çöplüğe çevirmişti.

Küvetin kenarlarını sıkıca tutarak, mezarından çıkmaya çalışan bir tür ölü canavar gibi kendimi yukarı çektim. Saçlarım alnıma, yanaklarıma, omuzlarıma yapışmıştı. Derin bir nefes alıp, tam önümdeki hafif eğimli tavana baktım.

Bu adam beni kendi evimden kovamazdı. Monticello'yu yıkamazdı ve kesinlikle benim tek gerçek evimi yıkamazdı.

Olmaz. Asla olmaz. *Başvurunuz reddedildi, pislik herif.*

Bu ev, New Elwood'un en eski evlerinden biriydi ve tarihi cazibesinin çoğunu koruyordu. Hassas restorasyonlar gerektirmeyen hiçbir şeyi onaylamamın imkanı yoktu. Tamamen yıkmak mı? Hayır. Kesinlikle hayır.

Ayağa kalktım. Su vücudumdan akarken, kabarcıklar derimden su yüzeyine kayıyordu. Kırmızı mürekkep banyo suyunun üzerinde yüzüyor, kabarcıkları kan kırmızısına boyuyordu. Nefeslerim boş dairemde yankılanıyordu. Güzel dairem. Evim.

Bu muhteşem İkinci İmparatorluk tarzı ev üç katlıydı ve her kat bağımsız bir daireden oluşuyordu. Benimki en üst kattaydı, on yıl önce hukuk fakültesinden mezun olduğumdan beri evim olarak kullandığım, dönüştürülmüş bir çatı katıydı. Mansart çatısı sayesinde, tek yatak odalı küçük dairem normal bir çatı katından daha ferah görünüyordu, büyük pencereleri ve bol doğal ışığı vardı. Şehrin kenarında olduğu için yatak odamın penceresi, yerel bir bağın düzenli sıralarına bakıyordu. Elbette, o bağ, bu kasabadan çok parasına önem veren, benim tanıdığım başka bir adam gibi, iğrenç bir kapitalist domuzun malıydı, ama manzaranın harika olduğunu inkar edemezdim.

Küvet, yataktan birkaç metre uzaklıkta, çatı pencerelerinden birindeydi. Tuvalet, lavabo ve küçük bir duşun bulunduğu banyo, sağdaki eğimli tavanın altına sıkıştırılmıştı ve beni, yıllar boyunca topladığım renkli eşyalar ve antikalarla dekore ettiğim mutfak/oturma odasından ince bir duvar ayırıyordu.

Ev daracık, eşyalar eskiydi ve zemin o kadar gıcırdıyor ve çöküyordu ki, bir bina denetçisi buraya gelirse titrerdi, ama burası benimdi.

O. Benim.

Bıyıklarını kıvrıp psikopatça gülümseyen hiçbir psikopat onu benden alamazdı. Buna izin veremezdim.

Banyodan çıkıp sandalyenin üzerine katladığım yumuşacık mavi havluyu aldım ve yüzümü ve göğsümü sildim. Kırmızı mürekkep lekeleri

cildimi ve havluyu lekelemişti. Bu da Sebastian Anderson'ın suçuydu. Bana yeni bir banyo havlusu ve bir özür borçluydu.

Kirli havluyu kendime sardım ve yatağımın üzerinde bekleyen dizüstü bilgisayara doğru yürüdüm. Profesyonellikle zaman kaybetmeyecektim. Bu çizgi film kötü adamına onun hakkında ne düşündüğümü söyleyecektim ve onun kurnaz geliştirme planlarını alıp ait oldukları yere sokmasını söyleyecektim.

Dünya ayaklarımın altında çökmeden önce tek bir adım atabildim.

Şey, tüm dünya değil. Sadece o gıcırdayan, çökmüş zemin. O kadar hızlı oldu ki, yüz yıllık ahşabın çıplak bacaklarıma ve popoma sürtündüğünü hissedene kadar ne olduğunu anlamadım. Kabarık havlum, döşeme tahtalarının pürüzlü kenarlarından birine takıldı ve vücudumdan yırtıldı.

Bir çığlık atarak, zemindeki bir delikten düştüm ve

Yumuşak bir şeye düştüm. Altımdaki yumuşak çarşafı tırmalarken nefes nefese kaldım. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Yukarıdaki tavana baktım, Charlie'nin boyunda bir delik, çok sevdiğim o güzel çatı katını net bir şekilde gösteriyordu. Kırmızı lekelerle kaplı havlum, kırık bir döşeme tahtasından sarkıyordu, bir köşesi delikten dışarı çıkmış, hafifçe ileri geri sallanıyordu.

Çıplak, banyodan ıslak, kırmızı mürekkep lekeleriyle kaplı, şok içinde ve nefes nefese, bu yeni durumun anlamını anlamaya çalıştım.

Bir yataktaydım. Tam altımdaki dairenin yatağı. Çürümüş zeminden düşmüş ve birinin yatağına düşmüştüm.

Rahatladım. Boynum kırılabilirdi, ama iyiyim. Vücudum titreyerek bir nefes daha aldım ve alt kat komşuma mobilyalarını buraya koyduğu için şükrettim.

Ama yatak hareket ettiğinde, yalnız olmadığımı fark ettim.

İKİ CHARLIE

BAŞIM O KADAR HIZLI DÖNDÜ ki boynum tutuldu. Acı ve şokun sisinden, yeni arkadaşımın bir erkek olduğunu fark ettim. Göğsü çıplak, koyu renk göğüs kılılarıyla kaplı ve kalçalarına bir çarşaf sarılmış bir adam. Yüzünde hiç bozulmamış bir ifadeyle bana bakan bir adam, sanki çıplak, ıslak kadınlar düzenli olarak gökten düşüp yatağına atlıyorlarmış gibi kaşları hafifçe çatılmış.

Bir elimle boynumdaki acıyı bastırırken, derin bir nefes aldım ve durumu anlamaya çalıştım.

Tavandan düşmüş ve bir adamla yatakta yatıyordum. Ve biri evimi ve kasabamı yok etmeye çalışıyordu. Tüm vücudum şiddetli bir şekilde ağrımaya başlamıştı, özellikle bacaklarım ve kalçalarımındaki keskin ağrılar.

Gözlerimi kırıştıtarak düşüncelerimi toparlamaya çalıştım ama başaramadım. Bunun yerine, bakakaldım.

Göğsü çok ilginçti, erkeksi ve kaslı bir şekilde. Göbeğinden beyaz çarşafın altına kaybolan o küçük kıl izi *oldukça* büyüleyiciydi. Omuzları ve kolları muhtemelen ayrıntılı bir incelemeyi hak ediyordu, ama onlara attığım hızlı bakışta, vücudunun geri kalanı gibi kaslı ve şekilliydiler. Kıllı ama çok kıllı değildi. Uzun parmaklı geniş eller. Kaslı bir boyun. Jilet gibi keskin bir çene.

Yani, vücudu bir sanat eseri gibiydi.

Yüzü de hayal kırıklığı yaratmıyordu; düz kaşları ve irislerinin çevresinde daha koyu kahverengi bir halka bulunan soluk yeşil gözleri vardı. Sakalları vardı. Dolgun dudakları ve elmacık kemikleri vardı. Koyu renk saçları çok doğal bir şekilde dağınıktı.

Beynim, tüm bu erkeksi mükemmelliği sindirmekte zorlanıyordu.

Bu adam, komşum, daha önce hiç görmediğim biriydi. Bildiğim kadarıyla, benim altımdaki daire son üç aydır boştu.

Ama o buradaydı. Bana bakıyordu.

Ve gözleri bir an dudaklarımın üzerinde durduğunda, göbek deliğimin altında bir yerde özel bir gerginlik hissettim. Sonra bakışları güneye doğru yolculuğa çıktı ve muhtemelen

dudaklarımı hayranlıkla izlemediğini, daha çok neden vahşi bir hayvan gibi çiğ, kanlı et yemiş gibi göründüğümü merak ettiğini hatırladım.

Oh—ve ben çıplaktım.

Çığlık attım ve bacaklarını örten çarşafı kapıp, çıplak vücudumu onun keskin bakışlarından korumak için üzerime çektim. Ama çarşafı çekip kendimi örtünce, adamın da çıplak olduğunu fark ettim.

Ve şimdi, vücudunun alt yarısını örtecek bir çarşaf olmadan, cömert organının her bir parçası ortada duruyordu.

İkimiz de donakaldık ve onun penisine baktık. Nasıl bakmazdım ki? *Tam önümde* duruyordu. Bir an şoktan sessiz kaldım, sadece gözlerimi kırptım. Penisi gerçekten çok büyüktü.

Ve sonra.

Ve sonra.

Kıpırdadı.

Yanımdaki çıplak adam, kendini örtmek için parmağını bile kıpırdatmadan, aletini sergileyerek oturuyordu, aleti ise dikleşip merhaba diyordu.

Bu noktada, kelimeleri bir araya getiremez hale gelmiştim. Boğazımdan bir çığlık daha koparak çıktı. Çarşaf vücuduma dolanırken yatağın kenarından yuvarlandım ve yere düşerek gürültüyle yere çarptım.

Nefes nefese, sırt üstü dönüp ona bakmaya çalıştım. "Orada öyle oturma, sapık! Üstünü ört!"

"Burası *benim* yatak odam," dedi, o sinir bozucu kaşı yine yukarı doğru kıvrıldı. "Uyarı yapmadan içeri giren sensin."

Bakışlarında eğlence mi vardı? Bu ne cüret!

"Yer çöktü," diye dişlerimi sıkarak, yatak odasına saçılmış döşeme tahtaları, kereste ve alçı parçalarına işaret ettim. "Kasten yapmadım."

Adam başlığına yaslandı ve parmaklarını başının arkasında ördü. İnsanüstü bir çaba sarf ederek, onun aletine bakmamayı başardım, ama gözümün ucuyla hala orada olduğunu ve yarı sert olduğunu görebiliyordum.

"Daireye dönmek için yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu, bakışları yüzümden tavandaki deliğe kaydı. "Seni yukarı çıkarabilirim."

Yardım. Bana *yardım* edecekmiş. Ne komik adam.

Ona öfkeyle bakarak, çarşafın altını yataktan çekip bacaklarımı serbest bırakmak için tekmeledim. Ama çarşaf dizlerimin etrafına dolanmıştı ve

ayağa kalkıp çarşafın içinden çıkmadan kendimi kurtarmanın imkânı yoktu.

Eğer o utanmadan orada oturup aletini sergileyebiliyorsa, ben de çıplak olarak buradan çıkabilirdim.

Ayağa kalktım ve çarşafı yere indirdim, kışımı ona tamamen gösterdim. Derin bir nefes aldı ve ben kadınsı gururumu biraz hissettim, ama o "Tanrım, kışın berbat" deyince bu gurur çabucak yok oldu.

Omzumun üzerinden ona dik dik bakarak dişlerimi gıcırdattım. "Ne dedin sen?"

Bakışları kışımından gözlerime doğru yavaşça gezindi, dolgun dudakları hafifçe kıvrıldı. "Kışın felaket, tatlım."

"Bana 'tatlım' deme." Bakışlarım tehlikeli bölgeye kayd. "Sen bir tür teşhirci falan mısın?"

"Durum gerektirirse." "Bu durum gerektiriyor mu?"

"Gözlerini kaçırmadığını görüyorum."

Yatağa uzanmış erkek figüründen gözlerimi ayırıp tavandaki deliğin ortasında asılı duran havluya baktım ve mırıldandım, "Bir de kendini beğenmiş."

"Bu durumda bunu fark etmemek zor."

Ben kekeledim, sonra yatağın yanına yürüdüm ve kırık döşeme tahtasından sarkan havluyu kapmak için zıpladım. Havluya ulaşmak için birkaç zıplama yapmam gerektiğinde yataktaki adam hafifçe homurdandı ve havluyu kendime sararak ona dik dik bakmak için döndüğümde, elleri kasıklarını kapamış ve çenesi çok gerilmişti.

"İyi geceler, efendim." Oradan çıkıp daireme geri dönmek niyetiyle yatak odasının kapısına doğru yürüdüm. Her adımında havlu popoma sürtünüyor ve cildimde küçük bir acı hissi uyandırıyor.

Yatak odasının kapısının yanında adımlarım durakladı, çünkü ön kapının anahtarının ait olduğu yerde, yani dairemde asılı olduğunu hatırladım. Yani dışarıda kalmıştım.

Arkamdaki hareket beni dondu. Kumaş hışırdadı ve yataktan kalkarken yatak yaylarının hafif bir gıcirtısı duyuldu. Adam ayağa kalktı ve solumdaki dolaba doğru yürüdü, ben de ona arkadan bir bakış attım. Harika bir kış vardı. Lanet olsun ona. Devasa egosu ve bariz utanmazlığı dışında ortada bir felaket görünmüyordu. Gri bir eşofman altı ve beyaz bir tişört çıkardığını izledim, giyindi ve bana döndü.

bir çift gri eşofman altı ve beyaz bir tişört çıkardığını, giysileri üzerine geçirdiğini ve bana döndüğünü izledim.

Bakışları havluyla örtülü vücudumun üzerinden, çıplak bacaklarımdan, halısının yumuşak tüylü yüzeyinde sıkılıp gevşeyen ayak parmaklarıma kadar kaydı.

"Sen," dedi alçak bir sesle, "yerimi kanla kirletiyorsun."

ÜÇ SEBASTIAN

İki gündür Virginia'nın New Elwood kasabasında kalıyordum ve bu civarda onun kadar tatlı bir kış bulabileceğimi sanmıyordum. Tabii, nadir görülen bir kirpi şekliydi, ama yine de çekiciydi.

Bekar, zengin bir emlak geliştiricisi olarak, kadınlar dikkatimi çekmek için oldukça çılgın şeyler yapmıştı. Ama çıplak olarak tavanımdan düşmek ilk kez başıma geliyordu.

Çok şaşırdığımı söyleyemezdim. Bu sözde binadaki her şey dökülüyordu. Arlington'daki şehir merkezindeki daireme dönmek için sabırsızlanıyordum. Bu tanrının unuttuğu çöplükte yaşamının tek nedeni, büyükannemin vasiyetinin şartlarını yerine getirmektir. Tek yapmam gereken bu yerde otuz gün dayanmaktır, sonra mirasımın tamamını alacaktım: bu kasabada birkaç önemli mülk. Büyükannem Lydia, şartlı hediyeler vermeyi çok severdi. Ölüm bile bu alışkanlığından vazgeçirmemişti.

Son bir yılı, bu şartın kaldırılması için vasiyetinin icracısıyla mücadele ederek geçirdim ve tek başardığım, avukatlarımın banka hesaplarına binlerce dolar aktarmak oldu. Bu yüzden, burada olmaktan pek de memnun değildim.

Ama önce önemli olan şeyleri halletmem gerekiyordu. Yatak odamda çıplak bir kadın vardı ve kışındaki kıymıklar yüzünden yerler kan içindeydi.

Ayaklarına baktı, sonra bana sırtını döndü. Omzunun üzerinden kendi kışını görebilmek için havluyu açmaya çalıştığını izledim. Bu işe yaramayınca, duvara yaslanmış aynaya doğru hareket ederek kendi yansımasını görmek istedi.

Durduğum yerden aynada yaralarının boyutunu görebiliyordum. Yüzümü buruşturdum. Çok acımış olmalıydı. Düşüşü daha kötü olmamasına şükretmeliydi. Burası ölüm tuzağıydı. Bu çöplüğü en kısa zamanda yıkacaktım ve hiçbir miras koruma görevlisi beni durduramazdı.

Ve bunu yaptığımda, hayatımın en önemli iş anlaşmasını kapatmaya ve bu kasabadan defolup gitmeye bir adım daha yaklaşmış olacaktım.

Kadın dişlerini sıktı ve havluyu tekrar kendine sardı, ama o kadar gevşek ki sırtının ortasına kadar sarkmıştı. "Önce o sinir bozucu

Şimdi de bu mu?" diye mırıldandı, kızıl saçları yüzüne düşerken.

"Sıkıcı bir gün, ha?" Gözlerimi havlunun altındaki rahatsız edici bölgeye indirdim ve kaşlarımı kaldırdım.

"Oh, çok komik," diye tersledi.

Onun tepkisini görmek hoşuma gitmişti. İş hayatında, insanları dengesiz hale getirip müthiş anlaşmalar yapma yeteneğimle gurur duyardım. Bu da ondan farklı değildi. Öfkeyle havluya kadar kızarmasını sağlayabilir miyim diye merak ederek, yere açtığım bavulumu uzandım ve bir bakım seti çıkardım. İçinde bir çift cımbız vardı. Cımbızı kaldırıp uçlarını birbirine vurdum. "İzin verin."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Dalga geçiyorsun, değil mi?" "Hiç bu kadar ciddi olmadım."

"Onlarla kıcıma dokunmana izin vermeyeceğim." Çenesi inatçı bir şekilde hafifçe eğildi, bu beni son derece memnun etti.

"Başka bir şey mi düşünüyordun?"

Küçük bir homurtuyla göğsünün etrafındaki havluyu sıktı, bu da havlunun kıcına daha da sıkı yapışmasına neden oldu. Yüzündeki acı ifadesi çok hafifti, ama ben fark ettim. "Belki bir doktor çağırmalıyım."

Bu kasabanın tarihini korumasıyla ünlü olduğunu biliyordum, ama hala ev ziyareti yapan doktorlar olduğunu sanmıyordum. Ayrıca vicdanım da biraz rahatsız ediyordu. Cesur görünmeye çalışıyordu, ama acı çektiğini anlayabiliyordum. Kimse beni yufka yürekli olmakla suçlayamazdı, ama kanayan bir kadını en azından yardım etmeden evimden çıkmasına izin verecek kadar da kötü biri değildim.

"Seni acil servise götürebilirim, ama gerçekten bekleme salonunda, sadece bir havluyla, kanın uyluklarından aşağı akarken beklemek ister misin?" Sweatshirt'üme baktım. İyi bir amaç için ondan vazgeçebilirdim. Yüzümü buruşturarak bu düşünceyi kafamdan attım. Bu kasabada bir gün bile geçmeden insanlara iyilik yapmaya başlamıştım. Burası sağlığım için kötü bir yerdi. "Başka bir seçenek göremiyorum," dedim, cımbızı kaldırarak.

Hâlâ saçma bir teklifti. Bana cımbızla onun kıcına dokunmamı istemekten bin kat daha iyi seçenekler vardı. Taksi. Ambulans. Hatta Maserati'm bile, her ne kadar yeni temizletmiş olsam da ve hastaneye kadar yol boyunca şikayet etsem de. Ve kesinlikle tedavi olana kadar onunla birlikte beklemeyecektim. Bir erkeğin de sınırları vardır.

Ama o orada, kanlı ve öfkeli bir şekilde duruyordu ve ben kendimi büyülenmiş gibi hissettim. Cımbızı, sonra da beni kaşlarını çatarak baktı.

Saçma sapan, mantıksız bir dürtüyle uzanıp başparmağımla kaşlarının arasındaki çizgiyi düzeltmek istedim. Bu düşünceyi kafamdan atarak, tavandan düştüğünden beri yaptığı gibi yüzüme zehirli sözler yağdıracağını bilerek cevabını bekledim. An uzadıkça, kendimi yarı yarıya gözlerinde mutlaka ortaya çıkacak öfkeli bakışları görmek için can atarken buldum.

Bunun yerine, bakışları yumuşadı. "Tamam," dedi, sonra tereddüt etti. "Ama nazik olacağına söz verersen."

Şimdi dengesi bozulan bendim. Ona yaklaşırken kalbim çarpıyordu, banyodan yeni çıkmış lavanta kokusunu içime çekiyordum. "Nazik olabilirim," dedim ona.

Nefes alırken göğsü yükseldi ve ona dokunma isteğim daha da güçlendi. Belki de fark etmeden kırık döşeme tahtalarından biri kafama çarpmıştı, çünkü düşüncelerim dağınıktı. Onun şimdiye kadar tanıştığım en seksi kadın olduğuna emindim. Bana ters cevap vermesi bile hoşuma gitmişti. Tekrar yapmasını istedim.

Dudakları aralandı ve bakışlarım onların şeklini izlemek için aşağı indi. Mükemmel şekilli bir cupid yayına ve biraz lekeli kırmızı renkte dolgun bir alt dudağa sahipti. Dağınık ve düzgün olmayan halleri hoşuma gitti. Nabzım hızlandı. Emlak, vasiyet ve kıymıklar hakkındaki düşüncelerim, dünyam bu kadının ağzının şekline daralırken zihnimden uçup gitti.

Cımbızı elimden kapınca irkildim. "Boş ver. Kendim yaparım." Yatak odamın kapısından geçip küçük, açık oturma odasına doğru çıktı.

Kafamı salladım ve kendime lanet ettim. Onun ağzına öyle bakarken aptal gibi görünmüş olmalıyım. Neden kendini beğenmiş bir kadının dudaklarını umursuyordum ki? Buraya otuz günlüğüne gelmişim, bir dakika bile fazla kalmayacaktım. Gir, işi bitir ve çık. Benim iş yapma tarzım buydu ve dudakları ne kadar güzel olursa olsun, bunu değiştirmeyecektim. Şimdi, öfkeli, küçük kasaba kızlarının dikkatini dağıtmanın sırası değildi. Centilmenlik yapıp kıcını kıymıklardan kurtarabilirdim, ama bu kadar. Ve o da ciddi bir teklif değildi.

Ve şimdi benden uzaklaşıyor, sanki binanın sahibi oymuş gibi. Bu beni sinirlendirdi.

"Hadi ama. Bu kadar sinirlenme." Onun peşinden gittim. "Oh, bekle. Sen giymemişsin."

"Ha-ha. Çok komik." Mavi gözleri omzunun üzerinden bana dikildi. "Bunu gerçekten bu kadar komik mi buluyorsun?"

"Çıplak bir kadın tavandan düşüp kışına kıymık batmış halde karşımda duruyor? Evet, bence bu oldukça komik."

Bir an hareketsiz durdu, bir sonraki adımını düşünür gibi cımbızı izledi. Onu izledim, o zor ulaşılan kıymıkları nasıl çıkaracağını merak ediyordum.

Cımbızı, sonra beni, sonra da birkaç saniye uzaklara baktı. Sonunda omuzları düştü. "Eğer beş dakika boyunca iyi bir insan olup bana yardım edersen, çok sevinirim." Cımbızı avucuma geri itti.

Onlara baktım. Gerçekten kabul etmişti. Çıplak bir kadın tavanımdan düşmüştü ve şimdi benden kışına yaklaşmamı bekliyordu. Ne haltlar dönüyordu?

Ona en güzel gülümsememi gösterdim. "Tabii ki komşu. Masaya çık da daha iyi görebileyim."

Çenesi sıkıldı ama dediğimi yaptı ve ben de zemin lambasını yakına çektim. "Dikkatli ol," diye uyardı, ben lambayı yakıp havluyula örtülü kıvrımlarına tuttuğumda.

Cımbız elimde sıcacıktı. Orada durmuş, havlunun altındaki vücut hatlarını izliyordum, ağzım birden kurudu. "Yapalım mı, şey..." Havluyu hafifçe ittim.

"Evet. Tabii." Havlunun altından çıkardı ve bir kalçasını ışığa maruz bırakacak şekilde kaydırdı. Ve benim gözlerime.

Onun ince, uzanmış vücudunun üzerinde durdum ve omzundan omurgasına doğru akan bir su damlasını izledim. Bakışlarım yuvarlak kalçalarına kayd ve alt dudağımı ıslattım. Elbette, derisi kırmızıydı ve üzerine yapışmış elli kadar kıymık altında kan lekeleri görünüyordu. Ama tüm bu kargaşanın ne olduğunu görmek için sikim uyanmaktan kendini alamadı. Sweatshirt'ümü düzelttim ve başından beri bunun olmasını istediğimi iddia etmeye çalıştım. Sadece ben, komşum ve bir çift cımbız.

"Bütün gece öylece bakacak mısın?"

Gözlerimi kırptım. Doğru. Kıymıklar.

"Belki," dedim ve daha büyük tahta parçalarından birine daha yakından bakmak için eğildim. Bakışlarım, sırtının yan tarafındaki, kıvrımının hemen üstündeki mükemmel gamzeye kayd.

omurgasının yanındaki, kıvrımının hemen üstündeki mükemmel çukura kaydı. Diğer tarafta, havlunun altında da aynısı var mı diye merak ettim.

"Çok mu kötü?" Sesi çok kısık çıkmıştı.

"Ne?" Başımı salladım. "Hayır, sorun yok. Kıpırdama."

"Ah!" diye bağırdı ve ellerim dondu.

"Rahatla! Sana daha dokunmadım bile."

"Pardon? Hiç tanımadığın bir erkeğin önünde çıplak kalmadın mı? O zaman bana rahat ol deme."

"Şey, prostat muayenesi oldum, o yüzden..."

Kadın homurdandı ve kışını sallayacak kadar kıvrıldı, ben de eşofmanımın içinde bir sarsıntı hissettim.

"*Kıpırdama*, kadın."

"Oh, şimdi de 'kadın' oldu, öyle mi? 'Tatlım' ne oldu?" "Sanırım senin ne kadar tatlı olduğunu abartmışım."

"Sen tam bir pisliksin. Biliyor musun?" Omzunun üzerinden bana dönüp ters ters baktı. Böylesi daha iyiydi. O kadar yumuşak ve... sallantılı olmadığında kendimi biraz daha sağlam hissettim. Dişlerini sıkarak tısladı, "Kıçımдан bu kıymıkları çıkarmaya başlamazsan, beni hastaneye götürürken yolcu koltuğunu kanla bulayacağıma emin olabilirsiniz."

Boğazımdan bir hırıltı çıktı. O tekrar öne dönerek, kollarını çenesinin altında kavuşturdu.

Havluyu birkaç santim çekerek sırtının altındaki o sinir bozucu çukuru örttüm, sonra işe koyuldum. İlk birkaç kıymık kolay çıktı. Bazı büyük olanlar ise biraz itilince kendiliğinden düştü. Kıymıkları hızlıca çıkardım ve masanın üzerine serdiğim kağıt havlunun üzerine koydum.

Sonra zor iş başladı. İlk gerçekten küçük kıymık, cımbızla tutabilmek için üstünü kazıyam gerektiğinde onu kaskatı yaptı. İkincisi dudaklarından bir inilti kaçırmasına neden oldu.

Bu sesle kaburgalarım daha da gerildi. Cımbızı masanın üzerine bıraktım, mutfak dolabına gidip küçük ilk yardım çantamı ve en üst raftaki cin şişesini aldım. Bulabildiğim en küçük bardaklara ikimize de birer shot doldurdum ve ona birini uzattım.

"O ne?" diye sordu. "Cin."

"Hayır, teşekkürler. Cin içmem." Cin bardağını kenara itti, hala yemek masamın üzerinde duruyordu.

"Başka yok, ihtiyacın olacak." Kadehimi onun kadehine çarptım. "Dibine kadar."

Ben yumuşak içkiyi bir dikişte içtiğimde gözlerini devirdi. Belki bu, yarın Charlie Washington Reeves ile yapacağım toplantının heyecanını biraz azaltırdı. Hangi ezik, e-posta imzasının içine ikinci adını yazardı ki? Muhtemelen emekli olup bu kasabanın nihayet yirmi birinci yüzyıla girebilmesi için emekli olması gereken, burunlu, buruşuk, eski kafalı bir pislikti. Şimdiye kadar sunduğum tüm teklifleri reddetmişti çünkü o, tıpkı bu lanet apartman gibi, parçalanmakta olan sefil bir moruktu. Bu düşünceyle dişlerimi sıktım. Boş ver onu. Ne ekersen onu biçersin. Bir gün gününü göreceğinden emindim.

Boğazımı temizledim, kıymık çıkarıcıyı aldım ve işime geri döndüm. Kadının istediği gibi, yumuşak poposuna saplanmış sert ahşap parçalarını nazıkçe çektim. Hareketsiz kaldı, ama bir sonraki parça onu inlemeye sevk etti.

"Lidokainli sıvıyı istemediğinizden emin misiniz?"

Bana dönüp baktı, parmak eklemleri ahşap masanın kenarını sıkıca kavrarken beyazlamıştı. "Ben iyiyim. Çabuk bitirin."

Onaylayarak ses çıkardım ve kışına döndüm. Kıymıklardan biri, uyluk ile kışının kıvrımının birleştiği yerin yakınındaydı. Yanağını kavradım ve cildi gergin hale getirdim, böylece cımbızla tutabilirdim. Elimde tuttuğum pürüzsüz cildini görmemeye çalışıyordum. Çok yumuşaktı. Özellikle de bu kadar keskin dilli biri için. Bu, onun başka yerlerini de keşfetmek isteyebileceğimi düşündürdü.

Neden eşofman giymiştim ki? Vücudum bu duruma komşulukla pek alakalı olmayan türlü tepkiler veriyordu. Boğazımı temizleyerek, dikkatimi işimden başka bir şeye çekmek için söyleyecek bir şey aradım. "Böyle bir kasabada komşularla tanışmak gelenek olduğunu biliyorum, ama gelecekte bir daha olsa, basit bir merhaba ve bir meyve sepeti yeterli olur."

"Aklımda tutacağım." Ben sonunda kıymığı çıkardığımda sessiz kaldı, sonra "Bu daireye ne zaman birinin taşınacağını merak ediyordum. Üç aydır boştu." dedi.

"Neden boşaldığını tahmin edemiyorum."

Masada pozisyonunu değiştirdi, bacaklarını birbirine sıkıştırarak kendini yeniden ayarladı. Ben ayağa kalktım, o rahatlayana kadar bakışlarımı başka yöne çevirdim.

Cımbız ve kıymıkların odak noktasından her uzaklaştığımda, mutfak masamın üzerinde güzel, çıplak bir kadın uzandığını hatırladım. Şu anda dikkatimin dağılmasına izin veremezdim. Özellikle de kadınların dikkatini.

İlk tarafı bitirdikten sonra havluyu kaydırarak arka tarafının ikinci yarısını ortaya çıkardım. Tahmin ettiğim gibi, kıvrımlarının hemen üstünden başka bir gamze bana göz kırptı.

Belki bu kasabada otuz gün geçirmek o kadar da kötü olmazdı.

"Bu masa eski. 1940'lardan kalma meşe. Nereden aldınız?" diye sordu, sanki uygunsuz pozisyonundan dikkatimi dağıtmak için nazik bir sohbet başlatmaya çalışır gibi.

Ona döndüm ve kalçasına saplanmış tahta parçalarını cımbızla çıkardım. Bunlar acıtmış olmalıydı, ama o sadece ara sıra hafifçe kaskatı kesiliyordu. Sert bir kadındı. Göründüğünden bile daha sert.

"Bilmiyorum," dedim, masayla ilgili sorusuna cevap vererek. "Daire mobilyalıydı. Bana sorarsan masa hurda. Bütün evi yenileyeceğiz."

"Dekoratör tutmayı düşünüyor musun?"

"Öyle bir şey," dedim, sözlerime dikkat ederek. Bu zavallı kız, üst kattaki o sefil dairede yaşıyordu. Ona yakında taşınması gerektiğini söylemek için en uygun zaman değildi.

"Bitirdin mi?"

"Neredeyse. Kıpırdama." Son iki kıymığı çıkardım, sonra ilk yardım çantasını açıp antiseptik mendil çıkardım. "Biraz acıyabilir," dedim ve cildindeki kurumuş kanı temizledim. Kadın kıpırdamadı bile, ama sessizce nefes aldığını duydum. Çok dayanıklıydı.

Son bir silmeyle, "Tamam. Yeni gibi oldu," dedim.

Düşünmeden, temiz yanağına tebrik için bir tokat attım. Avucum onun dolgun kalçasına çarptı, derinin deriye çarpmasıyla çıkan keskin ses mutfağın sessizliğini doldurdu. Eti bir saniye boyunca çekici bir şekilde titredi ve ben büyülenmiş gibi onu izledim.

Sonra ne yaptığımı fark ettim.

Donakaldım. O da donakaldı. Dehşet damarlarıma dolarken zaman da dondu.

Komşum ilk konuşan oldu. "Sen... Az önce kıcıma tokat mı attın?"

Sesi biraz nefes nefese miydi, yoksa bana mı öyle geldi?

Yüzünde öfkeyle dönüp bana baktı. Evet, sadece bana öyle geldi.

"Ha?" Onu örtmek için havluyu çekip bir adım geri attım. Eşofman altı *kesinlikle* kötü bir fikirdi. İlk yardım malzemelerini topladım ve çöp kutusuna döndüm.

"Az önce kıcıma vurdun," diye doğrulayarak onayladı.

Çöpü çöp kutusuna attım ve ellerimi yıkamaya gittim. "Şey, uğradığın için teşekkürler," dedim omzumun üzerinden. "Ama bir dahaki sefere ön kapıyı kullanabilirsin."

Bana attığı bakış adeta şimşek gibiydi. Ama tek söylediği, "Ön kapı demişken, benimki kilitli" oldu.

Saatime baktım. "Emlakçıya aramak için çok geç." Bu çöplük kasabada güneş battığında her şeyin kapandığını tecrübeden biliyordum. Anahtarların kopyalarını almamıştım; mirasım gelir gelmez burayı yıkacak ve diğer iki kiracıyı da boşaltacaktım. Gözlerine baktım. "Kapı paspasının altında yedek anahtar yok, değil mi?"

"Yok," dedi.

"Ön kapını tekmeleyebilirim. Ama bekar bir kadının evinin iki girişi olmamalı."

"Kim tek başına olduğumu söyledi?" Saçlarını omzunun üzerinden attı ve saçları parlak kırmızı bir Noel süsü gibi parladı.

Bekar değil mi? Ellerimi kurularken durdum. Kim olduğunu bulmam gerek... Dur. Hayır. Umurumda değil. Arkanı döndüm. "O zaman erkek arkadaşını ara. Eminim yedek anahtarı vardır."

Dudaklarını büzdü. "Erkek arkadaşım yok," dedi, sanki bunu bana itiraf etmek fiziksel olarak acı veriyormuş gibi dişlerini sıkarak.

Dudaklarımın kenarlarında beliren gülümsemeyi engelleyemedim. Her fırsatta karşılık vermeyi seviyordu, değil mi?

Yaklaştım ve yumuşak hatlarını iyice inceledim: okyanus rengi gözleri, uzun kirpikleri, narin burnu ve dolgun, pembe alt dudağı. Sonra kaşlarımı çattım. "Yüzünde biraz kan var..." Başparmağımla kanı silerek kadifemsi cildini hissettim. Dolgun göğüsleri derin bir nefesle yükseldi ve bir an orada kalınca nefesi elimi ısıttı.

Sonra geri çekildi. "Bu mürekkep." Elinin tersiyle ağzını sildi, ama işe yaramadı. "Tamam, daha iyi bir fikrim var." Tek kelime etmeden yatak odama geri döndü.

Onu masayı yatağa doğru çekmeye çalışırken bulduğumda, ahşapların birbirine sürtünmesinden çıkan bir gürültü duyuldu. Tekrar çekti, bu sefer o kadar sert ki havlusu ayak parmaklarına düştü.

Merhaba, meme uçları.

Kapı çerçevesine yaslanarak orada durdum.

"Lanet olsun!" Tekrar kendini örtmek için telaşla hareket etti. Virginia'nın aşıklar için bir yer olduğunu söylerler, ama görünüşe göre New Elwood, Virginia bir gecede iki peep show için bir yer. "Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

"Ne istersen, tatlım." "Yine tatlım mı olduk?" "Ne istersen, kadın."

O, homurdandı, sonra başının üstündeki deliği işaret etti. "Buraya atla, daireme tırman ve ön kapının kilidini aç."

Tavanımdaki kadın boyundaki deliğe baktım. Oradan birkaç kıymık almadan geçebileceğimden emin değildim. Hayır, teşekkürler. Ama o zaman da iyiliğimin karşılığını alıp hemşirelik yapması gerekecekti. "Gerçekten bir yabancıyı dairesinde yalnız bırakmak mı istiyorsun?"

"Kıçımı sana emanet edebiliyorsam, otuz saniye boyunca dairesinde yalnız kalmana güvenebilirim," dedi kollarını kavuşturarak.

"Biliyor musun, biraz otoriterisin." Gözlerimi kısarak baktım. "Sanırım bu gece iyilik hakkımı tükettim."

"Oh, hayır." Parmaklarını göğsüme sertçe batırdı. "Orada kıçımı tokatladığın için bana borçlusun. Bu haddini aştı."

Topuklarımın üzerine geriye doğru sallandım ve bir nefes verdim. Beni yakalamıştı. Omuzlarımı silktim. "Alışkanlık."

Tek cevabı kaşlarını kaldırmak oldu.

Onun küstahlığını sevdim. Asla geri adım atmamasını sevdim. Belki de bu yüzden masanın üzerine atladım, pantolonumun içindeki organın onun öfkeli küçük kaşlarını çekmenin tadını çıkarmasını umursamadan. Küçük beynime, büyük beynimin, burada öfkeli bir kadını eğlendirecek zamanım olmadığını hatırlatması gerekiyordu. Yapılacak en iyi şey, akşamın olayları kontrolden çıkmadan onu buradan çıkarmaktı. Ya da daha çok kontrolden çıkmadan.

Açıklıktan yukarı baktım. Vay canına, tavanı benimkinden çok daha yüksekti. Orada başka ne vardı? Deliğin pürüzlü kenarlarına uzandım ve vücudumu onun yerine ittim. İçeri girerken burnum beyaz pençeli küvete neredeyse değiyordu. "Ah!" Omzumda

, ama sadece şişkin bir kıymık. "İçeri girdim!" diye bağırdım. "Cımbızı getir."

"Oh, kes sesini," diye homurdandı ve gözden kayboldu.

Ayağa kalktım ve odayı inceledim. Yatağı dağınıktı, sanki dizüstü bilgisayar ve yastıklarının yanında çeşitli dosyalarla yatmış gibi. Yatağın ayak ucu, bir çöp kamyonu tüm yükünü yere boşaltmış gibi görünüyordu. Çiçekli, püsküllü, çizgili ve hatta sahte kürklü yastıklar vardı. Yastık yığınının kaşlarını çatıttım. O kadar sert, cesur ve kararlı birine benziyordu. Ama güzel şeyleri seviyordu.

Oda tıpkı onun teni gibi kokuyordu, ben de bir nefes daha aldım. Onu bulmak için ön kapıya doğru ilerlerken mutfağın önünden geçtim. Orada, tost makinesinin yanındaki köşede bir dizi maden suyu kutusu duruyordu. Yaklaşıp hepsinin şeftali aromalı olduğunu fark edince irkildim. İğrenç.

Diğer küçük ayrıntıları da fark ettim: çerçeveli aile fotoğrafları, rafta antika çay fincanları, masada taze papatyalarla dolu bir vazo. Dairesi sıcak ve yaşanmış bir yer gibi görünüyordu. İçimde bir anlık suçluluk duygusu belirdi, ama sadece bir saniye sürdü. Bu çöplüğü bu kadar sıcak hale getirebiliyorsa, yeni bir dairede neler yapabileceğini bir düşünün. Zemini sağlam bir dairede.

Kapıyı açtım ve o bir elini kalçasına koymuş, orada duruyordu. "Merhaba, tekrar."

Bakışları koluma düştü ve eğildi. Cımbız kolumu ısırdı ve tahta parçasını çıkardı.

"Hey!" Ben irkildim ve elimi omzuma vurdum.

"İşte. Şimdi ödeştik." Beni iterek geçti ve sabırsız bir ifadeyle durdu. "Gitsen iyi olur. Yardımın için teşekkürler."

"Ne zaman istersen," dedim, dışarı çıkarak. "Bir şeye ihtiyacın olursa, beni bulursun."

"Uh-huh." Ben başka bir şey söyleyemeden kapıyı kapattı. Bir an için ön kapısındaki ahşap damarlarına baktım ve nedenini açıklayamadığım bir şekilde dudaklarım gülümsemeye başladı.

Bir dakika sonra, dairemin kapısının kolunu çevirdim ama açılmadı. Tekrar denedim. Kilitliydi. Tabii ya... Bunu bilerek mi yaptı? Onun kapısına geri dönüp, dostça bir ritimle boş ahşap kapıya yumruk attım.

Hala lekeli mavi havlusuyla kapıyı açtı. "Sakin şeker istemeye geldiğini söyleme."

"Hayır, bu dairedeki tek tatlı şeyi senden esirgemek istemem. Kapım kilitli. Bununla bir ilgin yok, değil mi?"

"Oh, pardon," dedi ve bir an sonra keskin bir gülümsemeye ekledi. "Alışkanlık." Sözleri küçük hançerler gibi saplandı.

Kalbim çarparken bir an onun bakışlarına karşılık verdim. Bu kadınla biraz daha vakit geçirirsem beni deli edecekti. Öyleyse neden geri dönüp gitmeye hazır değildim?

İçeri girdim ve yatak odasına doğru yürüdüm. "Gece kalmamı istiyorsan, söylemeliydin."

Adımlarını takip etti. "Oh, kendini çok sevimli sanıyorsun. Ama ben öyle düşünmüyorum."

"Emin misin?" Yatak odasına birkaç adım attım, gözlerim dağınık yatak ve saçma sapan yastık yığınlarına takıldı. Bir adım daha yaklaştığımda, yerin altında bir gıcırta duyuldu.

Beni geçip deliğin yanına otoriter bir tavırla durdu. "Yarın çok önemli bir toplantım var ve buz torbası üzerine oturmam gerekiyor, bu yüzden gitmen gerekiyor."

"Oturman için başka bir yer biliyorum."

Sözler ağzımdan öylece... kaçtı. Yanaklarını kızartan kızarıklık ve gözlerini ateşleyen öfke, düşünmeden ağzımı hareket ettirdi, ama onun somurtkan yüzünü görmek için buna değdi.

Göğsüne kanlı havluyu sıkıca tutarak, parmağıyla deliği işaret etti. "Deliğe gir, aptal."

Dudaklarımın kenarlarında beliren gülümsemeyi engelleyemedim. Sonra iki dünyamızın arasındaki açıklığa doğru ilerledim, kenarına oturdum ve bacaklarımı sarkıtarak aşağıya sarkıttım. Küvetinden son banyo suyu da giderden akarken, dipte kabarcıklar kalmıştı.

Dekoratif yastıkları ve köpük banyolarını severdi. Sert, lafını esirgemeyen, kendini güzel şeylerle ve narin kokularla çevreleyen bir kadındı. Bakışlarım uzak duvardaki kırmızı lekeye takıldı: mürekkep. Duvardaki lekenin altında kırmızı bir kalem duruyordu.

Bu, onu daha fazla kızdırmak istememi sağladı. Güzel şeyler, çiçek kokuları, harika bir popo ve kötü bir mizaç. Benim kriptonitim.

Ama hayır. O sadece küçük bir kasabanın cadalozuydu ve bu mülkleri kendi adıma devrettirir devrettirmez buradan gidecektim.

Muhtemelen onu çıplak gördüğüm için ortaya çıkan geçici bir ilgiye kapılmanın bir anlamı yoktu.

Yine de, omzuma tekrar batmaması için özellikle keskin bir parça döşeme tahtasını kırmak için eğildim ve dayanamayıp sordum: "Önemli toplantının ne?"

O kadar yaklaştı ki, lavanta şampuanının çiçeksi ve kadınsı kokusunu alabildim. Konuşurken dişlerini sıkıyordu. "Gir. Deliğe."

Bir an onun bakışlarını karşıladıktan sonra, başımı salladım ve daireme geri dönerek masanın üzerine yumuşakça indim. Yatağıma baktım. Bir tarafı yerden ve tavandan kopan parçalarla doluydu. Masadan indim ve dağınıklığı incelerken derin bir nefes aldım. Bunun için gerçekten vaktim yoktu.

Başımı kaldırdığımda, sarkık kızıl saçlarının çerçevelediği, büzülmüş dudaklar ve bıçak gibi bakışlar gördüm. Sonra yüzü kayboldu ve aramızdaki bariyer olarak bir havlu asıldı.

"O havlu seni tekrar düşmekten alıkoymaz," dedim. "Duymak istemiyorum," diye cevapladı, sesi biraz boğuktu.

"Sadece söylüyorum."

"Dostum, gerçekten duymak istemiyorum. Havlu yerindeyken, ben yokmuşum gibi davran. Havlunun arkasından konuşmayacağız. Anladın mı?"

"Gece yarısı uyanıp beni çıplak görmek için yine gelmeyeceğini nereden bileceğim?"

Havlu çekildi ve kızgın yüzü ortaya çıktı. Kızginken gerçekten çok çekiciydi. Açıkta kalan çıplak omuzları, deliği kapatmak için kullandığı havlunun daha önce vücudunu sardığını düşündürdü. "Seni mutfak masasında yatırıp kışına tokat atan ben değilim. Eğer ikimizden biri sapık ise, o sensin."

Kollarımı kavuşturup kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi?"

"Evet. Doğru. İnkâr mı ediyorsun?" Yine o çenesini sıkarak konuşma şeklini takınmıştı, bu da içimde neredeyse bastıramayacağım bir kahkaha patlaması yaratıyordu. Aylardır bu kadar eğlenmemiştim.

Yatak odamı işaret ettim. "Bu dağınıklığı toplayacağım, sonra kıyafetlerimi çıkarıp yatacağım," dedim. "Eğer delikten beni izlediğini görürsem polisi ararım. Bakalım hangimizin sapık olduğuna karar verecekler."

"Anlaşıldı," diye cevapladı, sesi kesik kesikti ve havlu deliği tekrar kapattı.

Kaşlarımı çattım. Söyleyiş şekli hafızamda bir şeyleri uyandırdı. Bu şekilde tartışmaları bitirmeyi seven başka kim vardı?

Dizüstü bilgisayarım yeni bir e-posta geldiğini bildirdi ve hatırladım. Yarın görüşeceğim yaşlı, huysuz, eski kafalı dinazor, hiçbir şeyin çözülmediğini bildiği halde beni kesmek istediğinde e-postalarını bu şekilde bitirmeyi severdi.

"Charlie Washington Reeves," dişlerimi sıkarak söyledim, tüm bu bastırılmış öfkemi birinden çıkarmak istiyordum. "*Esquire*."

"Ne?" Havlu bariyerinden gelen ses, öncekinden daha da sinirli geliyordu.

Sweatshirt'ümün gri kumaşının altında neşeyle seğiren kasıklarımın üzerine baktım. "Gerçekten mi?" diye mırıldandım, sonra daha yüksek sesle ekledim, "Hiçbir şey!"

Anlaşılmaz homurtular mavi havludan sızdı.

Kafamı salladım ve süpürgeyi almak için mutfağa gittim. Bir şeyden emindim: önümüzdeki otuz gün ilginç geçecekti.

DÖRT CHARLIE

Mobilyaların hareket sesleri delikten yankılandı. Açıklığa örttüğüm mavi havluya kaşlarımı çattım, sonra dizüstü bilgisayarına döndüm. Kaba, kibirli, sinir bozucu, kendini beğenmiş komşumun ne yaptığını düşünmeye vaktim yoktu.

Başka bir kaba, kibirli, sinir bozucu, kendini beğenmiş adamın ilgimi çekmesi gerekiyordu. Tiyatro yenileme başvurusunun incelenmekte olduğunu bildiren kısa bir e-posta göndermiştim, onaylanma şansının çok az olduğunu ima eden bu mesajın alt metnini anlayacağını umuyordum.

Radcliffe Apartmanları'nın yıkım iznini değiştirmek için yetkim yoktu, ama miras onayı başvurusu masama gelir gelmez en sevdiğim kırmızı damgayı hazırlayacaktım. *REDDEDİLDİ*.

Yatağında pozisyonumu değiştirirken, dizüstü bilgisayar ekranına öfkeyle baktım, kağıtlar kıcımın altında buruşuyordu. Dayak yemiş kıcımı en büyük büyükannem pantolonuyla ve en rahat eşofmanımla örttüm, sonra söz verdiğim gibi bir buz torbasına oturdum.

Oturmak için başka bir yer var, demişti. Aptal herif. Utancımı atıp kızlara bunu anlattığımda çok seveceklerdi.

Buz, öfkemi hiç de yatıştırmadı, özellikle de her şeyin başlangıcı olan e-postaya geri döndüğümde. Sebastian Anderson bir pislikti. Geliştirme planlarına yeşil alanlar veya su öğeleri eklemek gibi bir niyeti yoktu. O, göletleri olmayan bir pislikti, yani sanırım bu onu sıradan bir pislik yapıyordu.

Adam burayı gerçekten yıkmak istiyordu. Başvurusunda, kasabanın en eski İkinci İmparatorluk evinin tarihi değeri olmadığını öne sürüyordu. O bir baş belasıydı.

Aşağıda ahşaplar birbirine sürtünüyordu. Nefes nefese, havluya baktım. "Ne yapıyorsun?"

Bir sessizlik oldu. Sonra, "Hayır, hayır, hayır," diye şarkı söyler gibi konuştu. "Havluyla konuşmayız, unuttun mu?"

Ugh! Ahşap zemine ayaklarımla vurarak, deliğe giderken ekstra gürültü çıkarmaya özen gösterdim. Havluyu kenara ittim. "Şu anda mobilyaları sürüklemenin sırası mı?" diye ayaklarımın önündeki boşluğa sordum.

Aşağıda karanlık bir kafa belirdi. Komşum yukarı baktı, yatak odasının sıcak, loş ışığı çenesini ve elmacık kemiklerini okşuyordu. Yakışıklı olduğu için lanet olsun ona. O da bunun farkındaydı, pislik. Bu yüzden bu kadar kibirli bir pislik gibi davranıyordu. "Banyonun sağlam dökme demirden yapılmış bir canavar gibi. Muhtemelen 500 kilo ağırlığındadır." Bana anlamlı bir şekilde kaşlarını kaldırdı, sonra deliğin kenarındaki pürüzlü ahşaba baktı. "O şeyin düşüp beni uykumda ezebileceği bir yerde uyuyamam."

Topuklarımın üzerine sallandım. Mantıklıydı. Görünüşe göre, bu adam beyin hücrelerini birbirine sürterek mantıklı düşünceler üretebiliyordu. Hayat mucizelerle doluydu.

Kollarını kavuşturdu ve bakışlarını tekrar bana çevirdi. Tişörtünün kumaşı omuzlarına ve kollarına yapışmış, bu kadar çekilmez bir adam için çok dikkat dağıtıcı bir şekilde. "Hepsi bu kadar mı, Majesteleri? Hazırlanmam gereken önemli bir toplantım olduğunu bilmenizi isterim."

"Senin devasa bir pislik olduğunun farkında mısın?"

Saçma bir nedenden dolayı, bu soru onun yüzünde sersemlemiş bir gülümseme yarattı. "Birkaç kez söylendi."

Aptal suratından bıkmıştım, havluyu yerine koydum, sonra deliği kapatmak için daha uygun bir şey aradım ve sonunda banyo için kullandığım sehpayı sürükleyerek getirdim. Bu iş görürdü.

Birkaç saat uyku ve sağlıksız miktarda kafeinle ruh halim biraz düzeldi. Deliği —ve alt dairede hareket eden adamı—savaşa hazırlandım.

En sevdiğim lacivert etek takımını ve en lüks beyaz ipek bluzumu giydim. Saçlarımı düşük bir topuz yapıp, uçan saçlarımı düzelttim, ta ki kimse tarafından zorlanamayacak birine benzeyene kadar.

Kariyerimin ilk günlerinde, şekilsiz takım elbise, makul ayakkabılar ve üzerime uymayan bluzlar giydiğimde hem erkeklerden hem de kadınlardan daha fazla saygı gördüğümü fark etmiştim. Ama yaşlandıkça, hayatın makul ayakkabılar için çok kısa olduğunu anladım. Makyaj, topuklu ayakkabılar ve muhteşem bir etek giydiğimde bana saygı duymayan bir erkek, zamanımı harcamaya değmezdi. Ne giyersem giyeyim işimi gayet iyi yapabilirdim.

İşler ciddileştiğinde ise tasarımcı stilettolar giydim. En sevdiğim çift, üç aylık kiraya mal olmuştu ve bu, nadiren yaptığım bir lüks ve daha da nadiren yaptığım bir sorumsuzluktu. İğne gibi ince topuklu 15 cm'lik ayakkabılar olabildiğince rahattı ve kendimi yenilmez hissettiriyorlardı. Bugün, yenilmez olmak tam da ihtiyacım olan şeydi.

İç merdivenlerden aşağı indim, evin ön kapısından çıktım ve "Radcliffe House Apartments" yazan eski, yıpranmış tabelayı geçtim. Bir an durup, çarpık ahşaba ve solmuş harflere kaşlarımı çattım, sonra dikleştirdim ve yoluma devam ettim. Biraz boya ile halledilebilecek bir şeydi. Yıkılması gerekmiyordu.

Önünde gece mavisi bir Maserati park edilmişti, bu garipti. Belki yeni komşunun arabasıydı? Önemli hissetmek için lüks bir arabaya ihtiyaç duyan bir adama benziyordu.

Burun kıvrarak köşeyi döndüm ve kendi arabam Ted'e bindim. Ted, yetişkin hayatımın tamamında bana eşlik eden mütevazı bir 1998 model Toyota Corolla'ydı. Ted'le birlikte çok şey atlatmıştık. Onun tanıdık gürültüsü ve on yıllardır biriken toz ve yanmış lastik kokusu sinirlerimi yatıştırdı. Bugünkü toplantı çocuk oyuncağı olacaktı.

Belediye meclisi ofisleri, yerel mahkeme olarak da kullanılan güzel bir taş binada bulunuyordu. New Elwood'un nüfusu yaklaşık on bin kişiydi ve kendi adliye binamız ve tam zamanlı yargıcımız vardı. Tabii, Yargıç Harold Kane, altı yılda bir seçimleri, bu göreve aday olmak için gereken bir yıl boyunca buraya taşınmak isteyen başka kimse olmadığı için otomatik olarak kazanan huysuz bir ihtiyardı, ama adildi ve bizim yargıcımızdı.

Söz konusu adam, binanın bodrumunda depo olarak kullanılan ofisime daldı ve etli avuçlarını masama vurdu.

Sırtım beton duvara çarpmadan birkaç santim geriye kaydırdım sandalyemi. Kendinden daha büyük ve güçlü biriyle karşılaştığında yapman gereken en önemli şey, geri çekilmemektir. Daha sonra başka bir adamla karşılaştığımda bunu hatırlamalıydım.

"Sizin için ne yapabilirim, Harold?"

Yargıç Kane, çelik gibi bakışlarının ardında altın bir kalp sakladığını bilerseniz bile korkutucu olan uzun boylu, iri yarı bir adamdı. Hâlâ tüm saçları duruyordu, saf beyaz saçlarını gururla tarayarak zaten oldukça uzun boyuna iki santim daha ekliyordu. O sabah, beni

delici mavi gözleriyle baktı, tanıdığım nazik büyükbaba izi yoktu. "Bugün Anderson denen adamla mı buluşacaksın?"

Saati kontrol ettim ve başımı salladım. "Yirmi dakika sonra." "Onlara günlerini göster, Reeves."

Dudaklarım seğirdi. Yargıç Kane'in eşi Gladys, yerel müzenin küratörlerinden biriydi. İkisi de kasabayı mümkün olduğunca korumaya inanıyordu. "Biliyorsun, yapacağım."

"İyi." Bana kısa bir baş salladı, sonra ofisimden fırlayarak başka birine bağırmaya gitti. Sesi, asansöre girene kadar dar yeraltı koridorlarında yankılandı.

Hazırladığım notları son bir kez gözden geçirdikten sonra, sayfaları hizalamak için hafifçe vurdum ve deri kaplı fermuarlı klasörüne koydum. Damgamı, mürekkep pedi ve en sevdiğim kalemi aldım — elbette Anderson gibilere yakışır şekilde kırmızı — ve ayağa kalktım. Düşmanımın yüzleşme zamanı gelmişti.

Merdivenleri kullanarak üçüncü kata çıktım, yürüyüş sırasında kendimi topladım. Tuğla tuğla, dış görünüşümü oluşturdum ve kafamda argümanlarımı gözden geçirdim. Bu güzel binada olmak yardımcı oldu.

Küçük bir kasaba için, belediye binası ve adliye binası şaşırtıcı derecede görkemliydi. Mermer basamakları izleyerek, muhteşem ayakkabılarımın yankısını ve iş gününe başlayan diğer kamu görevlilerinin sohbetlerini dinledim. Parmaklarım pürüzsüz taş korkulukların üzerinde dolaştı, her basamağın altındaki ve üstündeki kıvrımları izledi. Zeminler kirli beyazdı, siyah damarlarla kaplıydı. Kurşunlu pencereler geç bahar güneşini içeri alıyor, merdiven boşluğunu altın rengi bir ışıkla dolduruyordu.

Üçüncü kata çıktığımda hazırdım. Kendine fazla güvenen, sıradan bir adam, evim dahil kasabamın simgelerinden birini yok etmem için beni zorlayamazdı.

Ayağım üçüncü katın merdiven sahanlığına basar basmaz, telaşlı görünümlü ellili yaşlarında bir kadın kolunu koluma taktı ve "Erken geldi, o adi herif" diye fısıldadı.

"Sanırım günahlarına geç kalmayı da ekleyemeceğiz."

"Yazık," diye cevapladı kadın, kırmızı boyalı dudaklarını büzerek. Minnie Shepherd neredeyse tüm hayatı boyunca belediye ofislerinde memur olarak çalışmıştı. Binayı, onu tasarlayan mimarlardan daha iyi tanıyordu ve her şeyin yolunda gitmesini sağlıyordu. O bir hazineydi.

Aynı zamanda büyük bir dedikoducu da, ama bu, uzun zaman önce kimsenin saçmalıklarını dinlemeyeceğini karar vermiş orta yaşlı bir kadının bürokratik engelleri aşmak için ödemesi gereken bedeldi.

"Düşündüğümde daha genç," dedi. "Gerçekten kibirli. Onu zorla boyun eğdirmeyi planlıyorsan, bence işe yaramaz. Bence daha kurnaz olmalısın. Zekanla onu yakala."

Başımı salladım. "Onun yumuşak tarafına hitap etmenin bir şansı yok mu?"

Bir yıldır e-posta yoluyla tanışmamıza rağmen, bir parçam Sebastian Anderson'ın New Elwood'a geldiğinde mantıklı davranacağını umuyordu. Naifce, biliyorum. Ama onun Main Street'te arabayla giderken muhteşem Monticello Tiyatrosu'nu görüp, onu yıkmak istemediğine karar vereceği konusunda küçük, sessiz hayaller kurmuştum.

"Tatlım, o adamın yumuşak bir tarafı varsa, bunu görebilecek tek kişi var: karısı."

"İlginç bir bakış açısı," diye düşündüm. "Onunla iletişime geçebilir miyiz?"

"Onun gelecekteki, varsayımsal karısı," diye düzeltti Minnie, yüzünü buruşturarak. Sorgulayan bakışlarımla karşılaştı. "Yüzük yok."

"Ah," dedim. Fikir suya düştü.

"Sen ve kızlar bu akşam Hooker's Paradise'a geliyor musunuz?"

"Kaçırmayız." Kız arkadaşlarım ve ben tığ işi ile pek ilgilenmiyorduk, ama annem birkaç yıl önce bu kulübü kurmuştu ve bu, sadece çok acil durumlarda kaçırdığımız iki haftada bir yapılan bir ritüele dönüşmüştü.

"Evelyn, Anderson'ı üç gün boyunca bağırsaklarını parçalayacak bir çay tarifi biliyor. İkinci eski kocasını bununla neredeyse öldürüyordu."

Dudaklarım seğirdi. "Bunu saklayalım."

Bu yüzleşme için ayırdığım toplantı odasına doğru yürürken adımlarımız yankılanıyordu. Güzel bir oda seçmiştim, ama *en* güzel odayı değil. Binanın önündeki yeşil alana bakan muhteşem bir manzarası vardı, ama kenarda kalmıştı.

Mesaj şuydu: *Anderson, sen o kadar önemli değilsin ve seni bize patronluk taslamana izin vermeyeceğiz. Size sunabileceğimiz şeylerin bir ipucunu göreceksin, ama senin gibiler için kırmızı halı sermeyeceğiz.*

Kapı yaklaşıyordu. Sesler duyuyordum: belediye başkanı Regis Greene ve başka biri. Tanıdık bir ses.

Kaşlarımı çatarak adımlarımı yavaşlattım. Anderson'ı tanıyor muydum? Neden sesi daha önce duymuşum gibi geliyordu?

"Cesaretini kaybetme, Charlie," diye azarladı Minnie. "O da bir insan, ve insanlar manipüle edilebilir. Her şey başarısız olursa, o koca, aptal kafasına bir fikir sok ve onu kendi fikriymiş gibi düşündür. Çok işe yarar."

"Öyle değil," diye cevapladım, ama açıklamaya zaman yoktu, çünkü Minnie adamların aralık bıraktığı kapıyı açıyordu.

"Ah! İşte süperstar memurumuz," diye bağırdı belediye başkanı, ama onu zar zor duyabiliyordum.

Çünkü Regis Greene'in yanında duran adam uzun boylu, esmer, yakışıklı ve üç parçalı bir takım elbise giymişti.

Bir değişiklik.

Alt kat komşumun yüzünde beni gördüğünde çok az bir şaşkınlık belirdi. Gözleri benimkilerle buluştuğunda genişledi, sonra bakışları dudaklarıma düştü ve bir saniye orada kaldı, ardından yüzü aniden ifadesizleşti. Sonra kıyafetimi, dizlerimin altındaki çıplak bacaklarıma ve muhteşem 15 santimlik topuklu ayakkabılarıma kadar süzdü. İpek kravatını düzeltti.

Tüm bunlar yavaş çekimde gerçekleşirken, beynim kapanıp yeniden başlatıldı, yeni komşumun toplantı odamda ne işi olduğunu ve neden bana öyle baktığını anlamaya çalışıyordu.

Belediye başkanı muhtemelen beni tanıtıyordu ama ben kafamdaki uğultudan başka bir şey duyamıyordum.

Beynim yeniden çalışmaya başladı. Aniden anladım.

"Sebastian Anderson," diye dişlerimi sıkarak, deri çantamı o kadar sıkı tuttum ki gıcırdadı.

Dün gece, onun benim adımı söylediğini duymuştum. Kendimi, aslında kendimi tanıtmadığım için yanlış duyduğuma ikna etmişim, ama şimdi onun yüksek sesle söylediğini biliyordum. Onun saçma sapan güncellenmiş geliştirme başvurusuna kısa bir cevap e-postası gönderdikten hemen sonra söylemişti.

Başından beri kim olduğumu biliyor muydu?

Yeşil gözleri keskin bir şekilde ayakkabılarımdan benimkilere doğru kaydı. Tıraş olmuştu. Keskin çenesinde önceki gece gölge gibi duran sakal izi yoktu. Takım elbise onu daha geniş ve heybetli gösteriyordu ve midemin burkulmasından nefret ettim.

Dişlerimi sıkığımı fark ettim, çünkü dudaklarımdan kaba bir homurtu çıktı.

Gözlerinde eğlence parladı. "Bu bir sürpriz. Minnie, değil mi? Bu gerçekten şok edici ama aynı zamanda çok hoş. Minnie," diye tekrarladı ve sonra kahkahayla güldü. Omuzlarım hafifçe gevşedi. Geçen yıl kim olduğumu bilmiyordum.

gece. Ama sonra, "Bize kahve getir, tatlım. Sert, biraz krema ekle. Komşum dün gece beni uyutmadı. Zeminler o kadar ince ki, bazen var mı yok mu diye merak ediyorum. Kafeine ihtiyacım var" diye ekleyince, yine gerildim.

Ben orada şaşkın şaşkın dururken, bana en şeytani gülümsemesini attı ve göz kırptı.

Göz kırptı.

Kara, ölümcül bir öfke duyularımı kapladı. Her iki yumruğumu da o kadar sıkı sıktım ki, bir elimin tırnakları avucumu, diğer elimin deri çantayı ısırdı. Onun iç organlarını söküp ona yedirirdim, o kibirli, kendini beğenmiş, kendini beğenmiş, kibirli *pislik*.

Sonra, sanki bu yetmezmiş gibi, piç kurusu bana sırtını döndü, beni başından savdı ve ekledi: "Regis, Charlie ne zaman geliyor? Kendi toplantısına geç kalmak hoş bir davranış değil. Yakında gelmezse, bunu kişisel bir hakaret olarak alacağım."

Kafamdaki uluma aniden sustu. Yavaşça, derin bir nefes aldım.

Belediye başkanının lehine söylemek gerekirse, biraz paniklemiş görünüyordu. Minnie yanımda, sanki adamın bu sözlerle kendi ölüm fermanını imzaladığını biliyormuş gibi, alçak bir kahkaha attı.

Öyle de olmuştu.

O anda elimdeki kalem kırıldı ve kırmızı mürekkep deri klasörümün ve en sevdiğim ipek bluzumun her yerine sıçradı.

Lanet olsun bu adama, başvurularına ve aptal devasa penisine. Ee... egosuna. Ne biliyor musun? Lanet olsun penisine ve egosuna. Muhtemelen biri diğerine neden olmuştu, çünkü o, bu kadar kibirli ve küçümseyici olmaya hiçbir nedeni olmayan, işe yaramaz bir adamdı. O, bu kasabanın bir çibanıydı ve onu ortadan kaldıracak olan da bendim.

Avuç içimdeki kırmızıyı izledim, sonra bakışlarımı kaldırdığımda Sebastian'ın bana dönüp baktığını gördüm, yüzünde bir karışıklık belirdi.

Regis boğazını temizledi. "Şey... Hah. Charlie'nin durumu şu, Sebastian. O bir kız. Yani, o her zaman bir kızdı. Charlie... Charlotte, yani, anladın mı? Kafan karışan ilk kişi sen değilsin, bu yüzden kendini kötü hissetme. Ha... o..."

"Haydi ama, o seçimi *nasıl* kazandın? Bir eşek bile bu kasabayı senden daha iyi yönetir," diye Minnie, Regis'e sertçe çıkıştı.

Regis'e bağırdı. Regis'in yüzü morardı. Minnie belediye başkanını görmezden geldi ve Sebastian'a dişlerini göstererek gülümsedi. "Charlie'nin özelliği, tatlım, onu şu anda görüyorsun."

Sebastian'ın kaşları o kadar ani bir şekilde çatıldı ki, neredeyse gülmekten patlayacaktım. Çılgın, manik bir kahkaha, ama yine de kahkaha. Minnie'ye şaşkın şaşkın baktı. "*Sen Charlie misin?*"

Minnie, Sebastian'ın gözleri kısılacak kadar uzun bir süre durakladı. Ona şeytani bir gülümsemeyle baktı ve başını salladı. "Hayır, ben değilim. Tekrar dene, Büyük Beyin. Eminim bulabilirsin."

BEŞ SEBASTIAN

"SEN CHARLIE WASHINGTON REEVES... BEYEFENDİ MİSİN?"

"Tek ve gerçek." Charlie'nin dudakları sıkı bir gülümsemeyle gerildi.

O, bizimle birlikte yirmi birinci yüzyıla girmesi gereken huysuz, yaşlı bir dinozor değildi. O, bizimle birlikte yirmi birinci yüzyıla girmesi gereken güzel, acımasız, öfkeli bir kadındı.

Bu, benim çok zengin bir adam olmama engel olan kişiydi. Tüm planlarımı tehdit eden oydu.

Şehirdeyken üst kattaki komşumu biraz eğlenmek için ziyaret etme düşüncelerim bir duman gibi dağıldı. Bu kadına yaklaşamazdım, yatmak için bile olsa. Ona bir santim bile yaklaşamazdım.

Onu alt etmem gerekiyordu.

Hayali bir tokat atarak kendime gelip, çabucak sakinleştim ve savaşa hazırlandım. O zaten benim bir pislik olduğumu düşünüyordu.

İyi. Buraya onun arkadaşı olmak için gelmemiştim. Beni kendi tarafına çekebileceğini ne kadar az düşünürse o kadar iyi.

Charlie gözlerini kısarak, o öldürücü topuklu ayakkabılarıyla bir adım daha yaklaştı. Ayak sesleri küçük odada yankılandı.

Portföyünü masanın üzerine koydu ve masanın ortasındaki kutudan bir mendil alıp ellerindeki mürekkebi sildi. "Artık tanıştığımıza göre, asıl konuya geçelim mi? Tabii hala kahve molası vermek istiyorsanız, koridordan kendinize bir şeyler alabilirsiniz."

Gözümün ucuyla Minnie'nin şaşkın bir gülümsemeyi bastırıldığını gördüm. Düşmanca bir emlak geliştirme mahkemesiyle karşı karşıya kalmak ilk kez başıma gelmiyordu. Ve New Elwood'da son kez de olmayacağını hissediyordum. Bakışlarım, bana dik dik bakan iki kadın arasında gidip geldi. Charlie'nin kendi sahasında oynuyor olabilirdim, ama o kiminle karşı karşıya olduğunu bilmiyordu.

Sebastian Anderson asla pes etmezdi. Onun döşemelerinin aksine.

"Şu işi bitirelim." Ne kadar çabuk oturup yüz yüze gelirse, o kadar çabuk o küçümseyen bakışı güzel yüzünden silebilirdim.

Charlie'nin kaşları alnında yükseldi. "O zaman oyun başlasın."

İçimden sııttım. Gözlerindeki karanlık bakış ve sıkılmış çenesi, bana onun nazik oynamayacağını söylüyordu. İyi. Oyunu ilginç kılacak değerli bir rakip. Şimdiye kadar, Charlie New Elwood'daki tek ilginç şeydi. Bu pek bir şey ifade etmiyordu ama.

Ailem neden bu küçük güney kasabasına bu kadar yatırım yapmıştı? Üstelik ben burada doğmuştum. Çocukluğumun ilk on bir yılını burada geçirmiştım. O zamanlar bile evlerden okullara, dükkanlardan restoranlara her şey modası geçmişti. Ve inanın bana, otuz yıl sonra, hiç de iyi yaşlanmamıştı ve acilen yenilenmeye ihtiyacı vardı.

Şu anda durduğumuz eski adliye konferans salonunu ele alalım. Bir zamanlar parlak olan maun panelli duvarlar, zindan rengi bir hüzne bürünmüştü ve mat altın çerçeveler içinde ölü başkanların resimleri asılıydı. Kolonyal tarzda pencere ızgaralarının üzerindeki kurşun boya tamamen dökülmüş ve pencere camlarında yoğunlaşma oluşmuştu. Üstümüzde, kahverengi lekelerle kaplı yarım düzine tavan döşemesi, koyu küflü bir siyaha dönüşüyordu. Bu, kalın ve yapışkan havada dolaşan kaçınılmaz rutubet kokusunu açıklıyordu. Bu yer tüylerimi diken diken ediyordu. Bir daha bu binaya adım atmaktansa, yıkmayı tercih ederdim.

Dördümüz, çizik ve çiziklerle dolu konferans masasına oturduk. Belediye Başkanı Greene başa oturdu, Minnie toplantının tutanaklarını hazırlarken, komşum Charlie ise tam karşımda yerini aldı. Bu iş çabuk bitecekti. Bu kasaba, benim teklif ettiğim altın hazinesini geri çeviremezdi.

Sandalyeye yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. O yaşlı kadının benim ve kârımın önüne geçmesine izin veremezdim. Kasabanın miras koruma görevlisi olduğu için, son sözün kendisine ait olduğunu düşünüyordu. Ama Charlie Washington Reeves, Esq. antika masanın benim lehime dönmesini izleyecekti.

İlk konuşan o oldu. "Sevgili Monticello Tiyatrosu'nu yenilemek ve sıradan bir otele dönüştürmek için sunduğunuz teklifi ayrıntılı bir şekilde inceledim..."

"Böldüğüm için özür dilerim, ama sevgili tiyatro mu?" Bunun nereye varacağını biliyordum. Hiç iyi bir yere. Buna bir son vermeliydim. "Hesapları inceledim ve tiyatro iki yıldır kâr etmemiş. Ondan önce de rakamlar

da iç açıcı değildi. Çevrimiçi yayın hizmetlerinin ortaya çıkmasıyla, halkın küflü eski bir tiyatrodan matineye gitmeye pek ilgi duymadığı görülüyor. Bu yüzden "sevilen" kelimesinin doğru olduğunu sanmıyorum. Eski moda olduğu doğru, ama yıkılmak üzere. Ve açıkçası, doksan yıllık elektrik tesisatı ile burası bir ölüm tuzağı. Tiyatro, kasabaya hiçbir değer katmıyor. Hatta kasabadan değer alıyor."

O yerde tek bir kıvılcımla yakalanma düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyordu. On bir yaşında bu kasabanın başka bir barut fıçısında ölümden dönmüştüm; kadere bir daha meydan okumayacaktım.

Eğer bu eski kasabaya hiç ayak basmadan büyükannemin mirasını halledebilseydim, öyle yapardım. Ama az önce bir numaralı düşmanım haline gelen kadınla karşı karşıya geldiğimde, onu bizzat alt edebileceğime sevindim.

Charlie, genişlemiş burun deliklerinden derin bir nefes alarak göğsünü kaldırdı. Parmaklarını birbirine geçirdi ve masanın üzerine koydu. "Bay Anderson, sizin aksine, New Elwood'un iyi kamu görevlileri tarihine değer verir. Monticello da bunun önemli bir parçası. Ve kasabanın güvenilir miras koruma görevlisi olarak, benim görevim tarihimizi korumak, yıkmak değil. Beni anladınız mı?"

Onun dediklerini dinlemeye niyetim yoktu.

"Bayan Reeves, bu kasabayı bu kadar önemsemeniz takdire şayan. Ama sanırım benim bu kasabayı önemsemeyen büyük, kötü bir müteahhit olduğumu düşünüyorsunuz. Ben sadece bu kasabayı geliştirmek istiyorum. Geleceği inşa etmek." Onun duruşunu taklit ederek gözlerinin içine baktım. Nemli hava daha da nemli hale geldi. Daha yoğun. "Main Street'in ihtiyacı olan şey, bu kasabayı ayakta tutacak şarap içen turistleri çekmek için büyük bir yenilenme. Bu arada, eski sigara fabrikası yurtdışına taşındığından beri kasaba çok zor durumda. Yeni otel, herkes için müreffeh bir geleceğin başlangıcı olacak. Sonuçta burası New Elwood, Old Elwood değil."

Parmaklarını sıkarken eklemleri beyazladı. İpeksi bluzundaki kırmızı leke kan sıçraması gibi görünüyordu, sanki bu konuda benimle ölümüne savaşıyor gibiydi. Artık ikimiz de aynı durumdaydık.

Tek ses, Minnie'nin özenli hesap defterinin tıklama sesleriydi. Kayıtlara geçsin, Charlie Washington Reeves buradan kuyruğunu muhteşem bacaklarının arasına kıştırarak ayrılacaktı.

"Bunu duymaya alışkın olmadığınızı anlıyorum, Bay Anderson, ama New Elwood, mirasımızı feda ederek sizinle bir gelecek kurmak istemiyor."

"Mirasınız mı?" diye sordum, hak talebinde bulunmaya hazır. "Benim mirasım ne olacak?"

"Onun ne var?" diye sordu dişlerini sıkarak.

"Charlie, bir dakika bekle. Sebastian'ın önerisini hemen çöpe atmayalım." Belediye başkanı araya girdi ve ben "çöpe atmak" kelimesini duyunca kaşlarımı kaldırdım. Charlie'nin gözlerindeki parıltı, aklımın nereye gittiğini tam olarak bildiğini gösteriyordu.

Bir an için dikkatim dağıldı ve bakışlarım onun kırmızı dudaklarından narin, porselen gibi boynuna kaydı. Mürekkep lekeleri solmuştu ama göğsünde kızarıklık belirmeye başlamıştı. Avucumun içi karıncalandı ve onun yumuşacık kalçalarının altında hissettiğim dokunuşu hatırladım. Sonra belediye başkanının gür sesi beni geri getirdi ve konuşmasına devam etti: "O tiyatroya ne olacağı konusunda söz hakkı var."

"Ne hakkı? O da bizim evimizi yok etmeye çalışan başka bir şehir kodamanı! Theo Sinclair'e ne olduğunu unuttun mu?"

Tanıdık ismi duyunca kaşlarımı çattım, ama belediye başkanı devam etti: "O farklıydı. Bay Anderson da bir Radcliffe. Lydia Radcliffe'in torunu."

Minnie'nin klavye tuşlarına basması aniden durdu. "Bir dakika. Tiyatronun sahibi Lydia Radcliffe mi?"

"Evet, o ve *güzel* Radcliffe House Apartmanları'nın sahibi," dedim ve Charlie'nin bir şey yutkunduğunu gördüm. Gurur mu acaba?

"Şehrin en iyi gayrimenkullerinin bazıları ona aitti. Yani, aitti... Ruhu şad olsun," dedi Belediye Başkanı Greene.

"Yani artık benim oldu." Ya da otuz gün sonra, annemin ailesinin adını taşıyan o berbat dairede yaşamaya dayanabilirsem. "Yani tiyatro da benim tarihimin bir parçası." Unutmak istediğim bir tarih.

"Saygısızlık etmek istemem Bay Anderson, bina sizin olabilir ama arazi kasabanın malı. Kasaba, tarihini korumakla beni görevlendirdi. Yani Monticello Tiyatrosu hiçbir yere gitmiyor. Bu haliyle imzalamam. Teklifiniz reddedildi." Charlie teklifimi açtı. Zaten kırmızı mürekkeple kanlıydı. Büyük lastik damgasının siyah sapını kavradı ve dosyaya kaldırdı.

Damgayı vurmak üzereyken, Belediye Başkanı Greene yolunu kesti. "Dur, dur, dur, Charlie. Bunu yapmak istemezsin."

"Anlamadım?" Yeterince sabrının taşıdığını gösteren bir bakışla ona baktı. Bu durumda ikimiz de aynı durumdaydık.

"Sebastian'ın da söylediği gibi, sigara fabrikası kapandığından beri ekonomi eskisi gibi değil. Şu anda tek cazibe merkezimiz şaraphaneler ve daha fazla turist çekmek için daha iyi konaklama imkanlarına ihtiyacımız var. Bu altyapıyı bir an önce tamamlayabilirsek, amacımıza ulaşmamızda çok yardımcı olur. Sebastian, otelin gelecek yılki Şarap Festivali'ne kadar tamamlanabileceğini ve böylece kasabamızda bir merkezimiz olacağını söyledi."

"Ya da," diye başladı Charlie, "tiyatroyu 1920'lerin ihtişamına kavuşturup bu yılki festivale kadar açabiliriz. Müşteriler burayı doldurur."

"Peki bu restorasyonu nasıl finanse etmeyi planlıyorsunuz?" Bu durumda, kendini iyi savunuyor ve soğukkanlılığını koruyordu. Ama bu noktada, Minnie bile Charlie'nin çaresizce bir çare aradığını anlamıştı.

O ve Minnie birbirlerine baktılar, sonra Charlie, "Hibe başvurusunda bulunabiliriz, topluluk için bağış toplama etkinliği düzenleyebiliriz..." dedi.

"Önümüzdeki yirmi dört saat içinde mi? Hemen temeli atmamız gerekiyor!" Yeterince sabırlı olmuştum. Kimsenin umursamadığı bir tiyatroyu kurtarmak için, güç delisi bir koruma görevlisinin planımı engellemesi için çok uzun süre bekledim.

Bu tiyatro, çok daha büyük ve önemli bir anlaşmanın temel taşıydı. Bunu halletmem, parayı almam ve buradan çıkıp asıl işime devam etmem gerekiyordu.

"Peki. O zaman tiyatronun hayırseveri olabilirsiniz. Koltuklardan birine güzel bir plaket koyabiliriz. Üzerinde adınız yazsın." Sanki benim gibi zengin bir adam için en sevimli fikirmiş gibi burnunu kııştırdı.

Belediye Başkanı Greene, tokmak gibi bir güçle yumruğunu masaya vurdu. Bana sorarsan biraz fazla sert. "Hayır, Charlie! Tiyatroyu restore etmek söz konusu olamaz. Popcorn satarak maaşları ödeyemeyiz."

"Kimin maaşlarını ödeyeceğiz?" diye sordu Charlie, yüzü kızarmış bir halde.

Belediye başkanı içini çekerek bakışlarını yere indirdi. "Minnie'nin." Minnie, ekranda korkunç bir olay izliyormuş gibi nefesini tuttu.

"Ve seninki de, Charlie," diye bitirdi ve Minnie'nin dolgun dudaklarından küçük bir çığlık kaçtı. "Kasabanın fonları tükenmek üzere. Yakında bir şeyler yapmazsak

işten çıkarılacağız. Ya da daha kötüsü. Turistlere ihtiyacımız var. Kasabamızı ziyaret eden, hafta sonu ya da daha uzun süre kalıp, zor kazandıkları paralarını kasabamızda harcayan insanlara ihtiyacımız var."

Ağzının köşeleri düştü ve gözleri melankolik bir griye dönüştü. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez savunması düşmüştü, ki bu çok şey ifade ediyordu, çünkü tanışmamızdan on dakika sonra onu mutfak masamda çıplak ve bacakları açık bir şekilde yatırmıştım. Ne pahasına olursa olsun kazanma arzumuna rağmen, yüzündeki ifade içimde bir şeyleri altüst etti. Aracından anlaşıldığı kadarıyla, işini kaybetmeyi göze alamazdı. Bir an için ona bir şans vermek istedim. Ama sadece bir an. Çünkü bu kişisel bir mesele değildi. İş meselesiydi. Ve bu benim sahnemdi. Neden onun iznine ihtiyacım vardı ki?

"Tamam," dedi Charlie sonunda. "İzinli ya da değil, Monticello'nun yıkım topu tarafından yıkılmasını seyirci kalmayacağım. Kusurları yüzünden vazgeçemeyiz. Orası onun yeri."

"Teknik olarak, yıkım topları on yıllardır yıkımda kullanılmıyor, yani..."

Masadan bana attığı bakış kanımı kaynattı. Ona en güzel gülümsememi gösterdim. Çenesi sıkıldı ve dehşetle gördüm ki, gözleri yaşlarla dolmuştu.

Vay canına, bu kasabayı gerçekten seviyordu. Nedenini milyon yıl düşünsem de anlayamazdım.

Belediye Başkanı Green boğazını temizledi. "Charlie, dürüst bir kadın olduğun açık ama bu, ölmek isteyeceğin bir sahne değil."

Kendimi beğenmiş bir şekilde arkama yaslandım.

Belediye başkanı kalın boynundaki kravatını düzeltti ve devam etti: "Ama tarihi değeri var ve bu, insanların bu kasabayı ziyaret etme nedenlerinden biri. O yüzden oylamaya sunacağız."

"Oylama mı?" Charlie ve ben aynı anda bağırdık.

"Doğru. Bu odada bir anlaşmaya varamayacağımız açık. Monticello böylesine önemli bir simge yapı olduğundan, belediye meclisindeki herkesin söz hakkı olması gerekir. Ve bunu Şarap Festivali'nin son gecesinde yapacağız. Gala için belirlenen mekan iptal oldu." —*Hiç şaşırtıcı değil.*

—“bu yüzden tiyatro lobisini kullanacağız.”

"Orası güvenli mi?" diye sordum, sinirlenerek.

“Sen güvenliğini sağlarsın,” diye cevapladı belediye başkanı. “Lobiye güzel bir görünüm vermek için bir ayın var. Karşılığında, her birinize davanızı savunmak için on beş dakika süre vereceğim.

. Sonra meclis oylama yapacak." Belediye başkanı doğru yönde ilerliyordu, ama bu planlarda yoktu.

Resmi onay almazsam, elimde sadece içeri giren herkesin hayatını tehlikeye atan eski bir bina kalacaktı. Anlaşma yok. Satıp çıkmak yok. Hiçbir şey yok. Ama oylamayı kazanabilirdim. İnsanlar mantıklı vizyonu gördükten sonra, nasıl destek vermezlerdi ki?

Yine de kaşlarımı çattım. "Bu tam olarak nasıl olacak? Benim planım binayı tamamen yıkmak. Tiyatro yıkılmak üzere. Konsey aleyhte oy verirse, tiyatroyu olduğu gibi restore etmek için tek kuruş bile harcamayacağım. Kasabanın geri kalanıyla birlikte yok olana kadar çürümeye devam edecek."

"Yeni bir plan yap. Ve hemen işe başla."

Charlie kollarını kavuşturdu. "Bu anlaşmayı kabul etsem bile, oylamanın sonucu ne olursa olsun, Bay Anderson'ın binayı kazara yıkmayacağına nasıl güvenebiliriz?"

"Bay Anderson, belediye meclisinin açık onayı olmadan binaya zarar verirse, bunun sonucunda ortaya çıkacak cezalar, ücretler ve onarım masraflarıyla uğraşmak zorunda kalacak," dedi Belediye Başkanı Greene, bu sözleri bir tehdit gibi geldi. Charlie'ye döndü. "Bana kalırsa, bu en iyi seçenek. Kararım kesin. İkiniz bir an önce bir çözüm bulun. Her ikinizi de kendi önerilerinizden sorumlu tutacağım. Oylama galada yapılacak. Kasabanın geleceği ikinizin elinde."

Charlie ve ben birbirimize baktık. Sonucun adaletsizliği yüzünden kalbim hızla atıyordu. Belki de biraz da, zemini kısa sürede tamir edilmezse bütün gün ve bütün gece onunla uğraşmak zorunda kalacağım için. Tek bildiğim, ilk konuşan ben olmayacaktım. Böyle bir anda asla ilk konuşan olma.

Sessizlik biraz fazla uzadığında, odada bir çatırtı yankılandı. Hepimiz sesin geldiği yöne doğru başımızı çevirdik. Su lekeli fayanslardan biri dayanamayıp düşmüş ve yere parçalanmış bir yığın ve toz haline gelmişti.

Charlie ve ben birbirimize anlamlı bir bakış attık. Son on altı saatten bir şey öğrendiysem, o da hoşumuza gitse de gitmese de birbirimize bağlı olduğumuzdu.

ALT SEBASTIAN

BAŞIM DÖNDÜ. Nasıl oldu da, umursamadığım bir festival için Dumpicello'yu yenilemekle uğraşmak zorunda kaldım? O zamana kadar şehirden ayrılmalıydım. Apartmanlarımız arasında devasa bir boşluk olduğu için, sadece üst katta düşmanımın yaşamakla kalmayıp, onunla çalışmak zorunda mıydım?

Öfkeyle direksiyonu kavradım ve Viognier Way'e döndüm, yeni adı Sinclair Vineyards olan yere giden tabelaları takip ederek, bu kasabadan kurtulmamı teklif eden adamla buluşmaya gittim.

Theo Sinclair, tüm planın kilit adamıydı. Kasabadaki eski, harap binaları yenileyerek daha iyi hale getirmek için denenmiş ve test edilmiş yöntemleriyle tanınıyordu. Sorun, kasaba halkının geçmişte onun çabalarından pek memnun olmamasıydı.

Görünüşe göre, yetkililer o binanın yerine ne tür bir müze yapılacağı konusunda tartışırken, o boş sigara fabrikasını satın almış, yıkmış ve arsayı büyük bir market zincirine kiralamıştı. O günden beri kasabanın yerel manavı hayatta kalmak için mücadele ediyordu ve Sinclair, önümüzdeki yirmi yıl için büyük bir gelir kaynağı elde etmişti.

Sinclair, New Elwood için bir numaralı düşmandı.

İşte ben de bu noktada devreye girdim. Piyasa değerinin üzerinde bir fiyat karşılığında, yeni otelin izinlerini alıp ona yıkık binayı satacaktım ve o intikamcı meclis üyeleri, binayı yıkıp yeniden inşa etme hakkının ona ait olduğu gerçeği karşısında hiçbir şey yapamayacaktı. Sonra da oradan defolup gidecek ve parayı gerçekten istediğim yere yatıracaktım. Benim ve ailem için fark yaratacak bir yere.

Eh, öyle olması gerekiyordu. Ama kim bilebilirdi ki? Her şey suya düşebilir.

Belediye meclisini yeniden inşa etmeye ikna edemezsem, Sinclair Monticello'yu benden almaz. Sinclair almazsa, bu çöplük kasabaya sonsuza kadar bağlı kalırım. Arlington'daki yatırım fırsatımı kaybederim

ve portföyümü aşağı çeken küflü eski bir tiyatroya sonsuza kadar bakmak zorunda kalacaktım.

Bu olmayacaktı. Olamazdı. Arabayı park ettiğimde Sinclair beni bekliyordu.

"Sebastian Anderson, Sinclair Vineyards'a hoş geldiniz," dedi adam, bana sıkıca elini sıkarak ve gözlerimin içine bakarak.

"Theo Sinclair, sonunda tanıştık." Aylardır sanal olarak iş yapıyorduk, bu yüzden bağımsız ve zengin organik bağ sahibi ile ilk kez yüz yüze görüşüyordum. Alnındaki ince çizgilerden yargıladığım kadarıyla Theo benimle yaklaşık aynı yaşıydı. Kirli sarı saçları ve ağartılmış beyaz dişleri vardı.

"Size etrafı gezdireyim mi?" diye sordu Theo, bağ sıralarını işaret ederek. Her ne kadar çok hoş birine benziyor olsa da, içimde bir tereddüt vardı. Charlie'nin yüzü aklıma geldi. Eğer şimdi benden nefret ediyorsa, bunu öğrendiğinde benden kesinlikle tiksinecekti. Ancak Sinclair, ailemin tüm mülklerini dudak uçuklatacak bir fiyata satın almayı teklif ettiği için devam ettim.

Üzüm sıralarının arasında yürüdük ve Theo, arazideki her üzüm çeşidi hakkında uzun uzun konuştu. Onun şarap yapımına olan korku dolu yaklaşımını bir kelime daha dinlemektense, şarap fıçısına atlayıp boğulmayı tercih ederdim. Sabırsızlanıyordum. Bu anlamaya ihtiyacım vardı ve o benim zamanımı boşa harcıyordu.

"Şimdi bu," dedi, en küçük üzüm tomurcuklarının olduğu ince bir asmanın önünde durarak. "Bu Muscat, en eski üzüm çeşitlerinden biri. Antik çağlara kadar uzanıyor."

Eski bir kasabada eski bir üzüm? Ne sürpriz.

"Theo, şarap hakkında konuşmaya devam mı edeceğiz yoksa gerçekten şarap içecek miyiz?" diye sordum sonunda.

O, öğleden sonra güneşinde keskin mavi gözlerini kısarak sırtıttı. "Düşünme şeklin hoşuma gitti Anderson. Beni takip et."

Ana binaya geri döndüğümüzde, yerel manzarayı seyredebilsek balkondaki bir teras masasına oturduk. Yeşilliklerle kaplı, güneş ışığını filtreleyen gölgeli ağaçların ve uzanan tepelerin olduğu bir manzaraydı. New Elwood'u bu açıdan hiç görmemiştim. Ve hiç de fena değildi. Personelinden biri açılmış bir şişe beyaz şarap ve iki kadeh getirdi. Theo, şerefe içmek için kadehimi şampanya rengi sıvıyla doldurdu. "Bu bizim en iyi traminette şarabımız."

Küçük kasabada yetiştirilmiş şaraptan bir yudum aldım. Benim zevkime göre biraz tatlıydı ama yine de damağımda hoş bir tat bıraktı. "Çok güzel."

"Biliyorum." Şarap üreticisi, kadehindeki üzüm nektarını çevirdi, sonra burnunu kadehin kenarına yaklaştırdı ve küçük parmağını hafifçe kaldırarak bir yudum aldı. Şarabı herkes kadar severdim ama bu gösterişli tadım gösterisini biraz sinir bozucu buluyordum.

"Dinle, tiyatrodaki küçük bir sorun çıktı," dedim, aramızda uçan bir bal arısını izlerken.

Kaşları daha da çatıldı. "Ne tür bir sorun?"

Her hareketini sorgulayan türden. "Kültürel miras koruma görevlisi..."

"Charlie Reeves'i mi?"

Beni her şekilde işkence etmek için buraya gönderilmiş, hayatımın belası olan kadını kastetmiştim. "Evet, o sorun olacak. Otel planını pek beğenmedi."

"Neden şaşırmadım ki? Biliyorsun, arazimin yakınındaki bir koloni kulübesi yüzünden onunla uğraşmak zorunda kaldım ve yemin ederim ki hiç taviz vermedi. Hatta ona yeni bir araba almayı bile teklif ettim. Kullandığı hurda yığını gördün mü? Kabul etmedi. Beni çok iyi anladı." Theo'nun bakışları uzaklara kaydı ve başını salladı. Bugünkü toplantımdan sonra, o ateşli kadının satın alınamayacağını duyduğumda hiç şaşırmadım. Bu onu daha da tehlikeli hale getiriyordu.

Sinclair gözlerime baktı. "Peki sorun ne?"

"Sorun şu ki, Belediye Başkanı Greene, festivalin son gecesindeki şarap galası için tiyatro lobisini restore etmemizi istiyor. Planlarımızı belediye meclisine sunup oylamaya sunma fırsatı veriyor."

Theo kadehin sapını sıktı, cildi kırmızıya döndü. "Yani oteli alamayabilir miyim?"

"Merak etme, Sinclair. Otelin olacak. Sadece umduğumuz kadar çabuk olmayacak."

"Çok yazık. Bunu gerçekten halledebileceğinden emin misin? Tecrübelerime göre, belediye meclisi üyeleri bize, dışarıdan gelenlere pek sıcak bakmazlar."

"Ben tam olarak bir yabancı sayılmam," dedim, otuz yılı aşkın süredir New Elwood'a ayak basmamış olmamın cezalandırılmayacağını umarak. Ama neden cezalandırılmalıyım ki? Burada benim için hiçbir şey kalmamıştı. Lydia Radcliffe birinci sınıf bir gayrimenkul sahibi olabilir, ama tam olarak sıcakkanlı bir büyükanne tipi değildi. Onun mirasının bir parçası olmakla hiç ilgilenmiyordum.

Theo bana teklifiyle geldiğinde zamanlama mükemmeldi. O benim ilk tercih ettiğim alıcı değildi, ama adam çok zengindi ve ben de Arlington'da eski bir gayrimenkul geliştirme şirketi olan The Bach Company'yi satın alma fırsatı yakalamıştım. Ancak şirketin miras kısmı sona ermek üzereydi. Hamilton Bach emeklilik yaşını çoktan geçmişti, karısı ve çocuğu yoktu ve şirketiyle birlikte mezara girmeye niyeti yoktu. İş hayatımın ilk yıllarında, o benim yakın bir akıl hocam olmuştu. Onun için çalışırken, hayali bir şeyi satacağına dair hiçbir izlenim edinmemiştim. Onun sahip olduğu her şeye sahip olmak istiyordum, ama bunu orada elde edemeyeceğimi biliyordum. Bu yüzden The Bach Company'den ayrılıp kendi işimi kurdum.

Bach arayıp satın almaya ilgim olup olmadığını sorduğunda sandalyeden düşecektim. Tabii ki ilgim vardı. Bu rüya gibi bir teklifti. Hayatımın fırsattı. Tek sorun, işimi satıp kalan mülklerimi teminat olarak versem bile, ilk ödemeyi karşılamaya yetmeyecekti.

İşte o sırada Theo Sinclair imdadımıza yetişti. Belki annem New Elwood'da kendisine ait olanı alamayacaktı, ama en azından bu parayla ikimizin ömür boyu rahatça yaşayabileceği bir servet yaratabilirdim. Lydia ile yaşadığı onca şeyden sonra bunu hak etmişti. *Hepimiz* bunu hak etmiştik.

"Yerel kraliyet statünden bahsetmişken, Radcliffe House Apartmanları ne durumda? Yıkım ne zaman başlayabilir?"

Ağaçlıklı korkuluktan uzaktaki eski İkinci İmparatorluk tarzı evi gördüm. Evin bulunduğu arazi, kasabanın hemen kenarında Theo'nun şaraphanesine bitişikti ve Theo, sanki New Elwood'un kralıymış gibi bu araziye bağ evi için almak istiyordu. Ona daha çok güç versinler. Benim yerleşmek için ilk tercihim olmazdı, ama zevkler ve renkler tartışılmaz.

En azından apartmanlar, tiyatrodan daha kolay bir projeydi. "Şu anda izinler için çalışıyorum. Tapu kağıdının mürekkebi kurumadan ev yıkılmış olacak."

"İyi. O çirkin yapının gözümün önünden gitmesini ne kadar istediğimi bilemezsin."

Oh, evet, biliyordum. En azından o içinde yaşamak zorunda değildi.

Sinclair Vineyards'tan ayrıldığımda, sanki tüm vidalar etrafımda sıkışmış gibi hissettim. Bu anlaşılmaya ihtiyacım vardı. Theo Sinclair'e

tüm bürokratik işlemleri halletmiş olarak mülkleri teslim etmem gerekiyordu.
Paramı alıp oradan çıkmam gerekiyordu.

Charlie beni durdurmak için elinden geleni yapardı, ama hiç şansı yoktu.

YEDİ CHARLIE

CROCHET HOOKS DANCED, son yirmi dört saatte olanları anlatırken. Minnie'nin de aralarında bulunduğu bir grup yaşlı kadın, işlerini yaparken dinliyordu ve Sebastian Anderson'ın adını her söylediğimde uygun hoşnutsuzluk sesleri çıkarıyorlardı.

"Yani şimdi yarın sabah Monticello'da o piç kurusuyla buluşup gala için yapılması gereken işleri konuşmam gerekiyor. Aslında bir ay boyunca onunla çalışmak zorundayım ve sonunda tiyatroyu kurtaramayabilirim bile."

Yanımda, en yakın iki arkadaşımın biri olan Abigail, kucağındaki iplik yumağını umursamadan Pinot Grigio şarabını yudumluyordu. Diğer en yakın arkadaşım ve ayrılmaz çocukluk üçlüsünün son üyesi Sophie, ellerinde sevimli tığ işi fil şekillendirirken bana gözlerini kocaman açarak bakıyordu.

Abigail sırttı. "Senin kışından kıymık çıkardığı kısma geri dönelim."

"Çaresiz bir durumdu," diye cevap verdim savunmacı bir tavırla. Popoma şaplak atma olayından bahsetmemiştim, ama Abigail'in gözlerindeki ışıltıdan, sakladığım bir şey olduğunu anladığını anlayabiliyordum. Sophie ile bir bakışlaştı ve ikisi, yalnız kalır kalmaz benden bu bilgiyi alacağı belliydi.

Hooker's Paradise, bu tür ayrıntılara girmek için pek uygun bir yer değildi. Gözlerimi kucağıma indirdiğimde, son altı ayda yapabildiğim yarım kalmış birkaç sıra granny square'i gördüm ve diğer kadınların beni kulüplerinden atmaları ne kadar sürer diye düşündüm.

Ama Hooker's Paradise'ın amacı tığ işi yapmak değildi. Rahmetli annem —teknik olarak üvey annem—hevesli bir örgücü ve tığ işçisiydi. O ve arkadaşları, ben doğmadan önce, birkaç haftada bir saat kadar dinlenip dedikodu yapmak için bu kulübü kurmuşlardı. On yaşında kulübe katılmaya başladım, sonra ergenlik çağında bunu yapamayacak kadar havalı olduğumu düşünerek bıraktım ve üniversiteden döndükten sonra annemle yeniden bağ kurmak için kulübe geri döndüm

. Bu, onun hayatında ve dolayısıyla benim hayatımda da sabit bir unsur olmuştı.

Artık anne babam da yoktu; beni yaşlıyken evlat edinmişlerdi ve ikisi de ellili yaşlarının sonlarında sağlık sorunları yaşamış, bir yıl arayla vefat etmişlerdi. Hooker's Paradise devam ediyordu ve orası, iki haftada bir mutlaka ziyaret edebildiğim, annemin bir parçası gibi geliyordu.

Bu hafta, Minnie'nin oturma odasında, birbirinden farklı sandalyeler ve kanepelerde oturuyorduk. Ortası çökmüş, sallanan bir yemek sandalyesine oturdum, arkamda bir piyano, etrafımda eski fotoğraflarla dolu duvarlar vardı. Toplantı yeri her hafta değişiyordu, ama Minnie her zaman en iyi atıştırmalıkları getiriyordu. Masada duran bir tabaktan sarımsaklı bir hamur parçası aldım ve onu yırtarak açtım, granny square'i yemeyi bıraktım.

Örgü örmeyi pek sevmezdim, ama annemin arkadaşlarıyla ve kendi kız arkadaşlarımla burada olmak, hala bir ailenin parçasıymışım gibi hissettiriyordu. Sistem içinde cehennem gibi bir yolculuktan sonra dokuz yaşında evlatlık verilen bir çocuk olarak, ait olmak benim için çok değerliydi.

Abigail koyu kaşlarını kaldırdı, gözleri parladı. "Uh-huh. Çaresiz bir durum," diye tekrarladı. "Ve şimdi onunla çalışmak zorundasın?"

"En şaşırtıcı olan da bu," dedim, kancamı elime alırken. "Regis Greene'i hiç bu kadar... *yetkin* görmemiştim. Gerçekten sert çıktı."

"Belki kafasını vurmuş ve beyni yeniden çalışmaya başlamıştır," dedi Minnie, işine kaşlarını çatarak. İçini çekip bitirdiği son sırayı yırttı, sonra vazgeçip şarap kadehini aldı. O da tığ işinde benden sadece biraz daha iyiydi, bu yüzden kulüpteki yerim bir süre daha güvendedi.

Öte yandan, işim güvende değildi. "O

bakış da ne öyle?" diye sordu Minnie.

"Anderson'la bir ay çalışmak mı, işsiz kalmak mı daha iyi diye düşünüyorum. Yoksa bu acıyı çekip yine de işimi mi kaybedeceğim?"

"Öyle konuşma," diye azarladı Minnie. "Annen ne derdi?"

Ben öfkeyle nefes aldım. "O bana her şeyin olması gerektiği gibi olacağını söylerdi
olacağını söylerdi."

"İşsizliğin eşliğindeyken bu pek de rahatlatıcı değil," dedi Abigail.

"Sinema salonunu kurtarma şansın ne kadar?" diye sordu Sophie.

"Tiyatroyu kurtarma şansın ne kadar?" diye sordu Sophie.

Omuz silktim. "Belediye meclisi üyelerine bağlı. Eminim Anderson onlara sayısız zenginlik ve turist akını vaat eden kurnaz bir teklif sunacaktır. Bununla nasıl rekabet edebilirim ki?"

"Sen daha iyi bir plan yap," dedi Minnie, herkesin şarap kadehlerini doldururken.

İç geçirdim. "Ne gibi? O meclis üyelerinin ve galadaki herkesin önüne çıkıp, kâr dolu güzel grafikler gösterecek. Ben ise onlara sadece tarihi anlatacağım."

"Lobiye etkinlik alanına çevirmeyi önerirsen?" diye sordu Sophie, başını eğerek. "Gala için ne kadar uygun olduğunu görecekler ve tamamen yıkıp yeniden inşa etmekten çok daha kolay olur."

Kaşlarımı kaldırdım. "Hmm. Anderson bunu tahmin etmez."

"Aptal," diye mırıldandı Abigail ve ben ona gülümsedim. En azından bu kadınların her zaman benim tarafımda olacağını biliyordum.

"Tiyatro için oylama yapmak dünyanın en kötü fikri değil," dedi Evelyn, rahmetli annemin beyaz saçlı arkadaşı. Grupta tek örgü ören oydu, ama diğer koyu kroşe meraklıları, onun bu suçuna rağmen onu aralarına kabul etmişlerdi. Muhtemelen, zararsız görünen bir fincan çay içtikten sonra üç gün boyunca beyinlerini sıvaya çevirmek istemiyorlardı. Evelyn başını bana doğru eğdi. "Lobi eski ihtişamına kavuşacak, bu da senin avantajın olacak. Herkese neyi kaçırdığımızı hatırlatacak. Hatta o şehirli adama tarihimizin değerini bile öğretebilir."

Dudaklarım hırçın bir şekilde kıvrıldı. "Anderson'ın, yüksek kârla satabileceği gösterişli, aceleyle yapılmış projelerden başka hiçbir şeyin değerini bildiğini sanmıyorum."

"Ve cımbız," diye ekledi Abigail. "Eminim cımbızın değerini şimdiye kadar anlamıştır."

Ona sertçe bakmak sadece gülümsemesini daha da genişletti. Sophie hiçbir şey söylemedi, ama sanki gülümsemesini saklamak istercesine dudaklarını içe doğru kıvrıdı.

"Oldukça yakışıklı," dedi Minnie. Benim öfkeli çılgılıma omuz silkti. "Yanılıyor muyum?"

"Sebastian Anderson'ın yakışıklı olup olmadığı önemli değil," diye tartıştım.

"Aksine, canım," diye cevapladı Minnie, gözlerinde bir ışıltı vardı. "Toplantı odasının kapısını açtığımda sana nasıl baktığını gördüm. Senden hoşlanıyor, kızım. Bence bunu kullanmalısın."

"Az önce midem bulandı." "Oh, bu kadar namuslu olma. Ayakkabılarını beğendi."

"Ayakkabılarımı mı?"

"Ayakkabıların. Onları fark etti."

"Belki ayak fetişisti," diye mırıldandım. Onun tuhaf şeylerden hoşlanmasına şaşırımdım.

"Daha da iyi!"

"Kusmuk ağzımın içinde, Minnie."

Evelyn burnunu çekip solundaki minik yaşlı bayanla bakiştılar, o da dudaklarını büzdü. Ida, Reeves ailesine ilk katıldığım da düzenli olarak bebek bakıcılığı yapıyordu. Kalbi iyiydi ama demir yumrukla yönetirdi. Ida, elleri hareket ederken bana uzun uzun baktı ve ellerinin arasında tığ işi bir sanat eseri belirdi. Tek söylediği "Hmm" oldu.

Düzeldim, acınası granny square'imi aldım ve konuyu değiştirmeye karar verdim. "Haklısın Evelyn. İnsanlar Monticello'yu kurtarmak isteyecekler," dedim, hissettiğimden daha kendinden emin bir sesle. "Kampanya yapacağım. Arşivlere ve müzeye gidip ilginç bilgiler ve anekdotlar bulacağım, insanlar bu kasabanın mimarisinin onu bu kadar özel kılan şeylerden biri olduğunu hatırlayacaklar." Parmaklarım kucağımdaki yumuşak ipliği okşadı ve küçük bir sesle itiraf ettim, "Aslında endişelendiğim şey benim evim."

Evelyn durakladı ve gözlerime baktı. "O güzel evi gerçekten yıkmak mı istiyor?"

"İzin başvurusunda öyle yazıyordu."

Sophie bana baktı, yüzünde endişe belirmişti. "Ama sen yıllardır orada yaşıyorsun."

Zorlu bir yirmi dört saat geçirdik. Gözlerimin aniden dolmasının, o koca, kibirli ahmağın düşüncesinin beni bir top gibi kıvrılıp içim boşalana kadar ağlamak istememe neden olmasının tek açıklaması buydu.

Ama tatlı, duyarlı Sophie boğazından bir ses çıkardı, elindeki işi bıraktı ve kollarını omuzlarıma doladı. O anda bunun sadece olanların yarattığı stres ve şoktan kaynaklanmadığını anladım.

O benim kasabamı saldırıyordu. *Evimi*. Annemle babamla tanışana kadar hiçbir yere ait olmayacağıma emindim. Ben, büyük bir şansla sevgi dolu bir aileye düşen öfkeli, incinmiş bir çocuktum. Bu kasaba sadece eski binalardan oluşan bir yer değildi. Anılarla dolu bir yama gibiydi. Kabuk bağlayıp iyileşmiş her yara, her gülümseme, yaşadığım her mutluluk buradaydı.

Anderson bunu benden almaya çalışıyordu.

O eski çatı katı dairesi sadece dört duvar ve bir çatı değildi. O benim tek evimdi. Annem ve babam, Lydia Radcliffe için bu mülkü yönetirken, zemin kattaki dairede yaşıyorlardı. Beni oraya aldılar ve sevgiye layık olduğumu gösterdiler. Babam, Lydia'nın tüm mülklerinde çalışan bir tamirciydi ve bana bakım konusunda bildiği her şeyi öğretti.

Üniversiteden sonra New Elwood'a döndüğümde, tavan dairesi boşaldığını duyunca neredeyse ağlayacaktım. Orası babamın benimle birlikte boyadığı yerdi. Lavabo, sızıntı yapmaya başlayıp her yeri ıslatınca babamın tamir ettiği lavaboydu. Yemek masasının üzerine sarkıt lambayı takarken o da izliyordu. Çocukken, bir bit pazarında güzel bir eski vitray pencere bulduk ve onu zemin kattaki mutfak lavabosunun üzerine taktık. Bütün bina, beni tam hissettiren iki insanın sevgi dolu anılarıyla doluydu.

O ev yıkılırsa, bir evden çok daha fazlasını kaybederim. Sevdiğimi ve desteklendiğimi hissettiğim tüm o anları, babamın neşeli teşviklerini ve sabırlı öğütlerini kaybederim. Annemin ziyaretleri, yeni bir dekorasyon parçası ya da üçümüzün çerçeveli fotoğrafını gördüğünde yüzündeki yumuşak gülümsemeyi kaybederim.

Etrafımda daha fazla kol belirdi ve bir grup çılgın tığ işçisinin sevgisi ve desteğiyle sarıldım. Kendimi toparlamak için uzun bir süre gerekti ve hepsine başımı sallayarak gözlerimin altını sildim. "Ben iyiyim," dedim endişeli yüzlerine. "Ben iyiyim."

"Onu yakalayacağız," dedi Minnie, gözleri öfkeyle parlayarak. "O piçi kasabadan kovacağız."

"Bu yerin tek bir tuğlasını bile yıkamayacak," diye Abigail de aynı fikirde olduğunu belirtirken, sanki Anderson'ın evine gidip onunla kavga edecekmiş gibi omuzlarını silkti.

"Çay yapayım," dedi Evelyn ve ben ona dehşetle baktığımda göz kırptı ve hepimiz gülmeye başlayınca o anın ağırlığı dağıldı.

Minnie'nin evinden eve dönüş yolu, havada baharın kokusu ve etrafta cırcır böceklerinin sesleriyle çok hoştu. Ağaçların

iek açmış ağaçların yanından geçtim ve çiçeklerin kokusunu içime çekerken bu yeni zorluğu düşünüyordum.

Anderson'la doğrudan mücadele edebilir ya da onu kendi tarafıma çekmeye alışabilirdim. İgdlerim mücadele etmemi söylüyordu, çünkü ona karşı bir an bile yumuşak davranmak bile beni çığlık atmak istememe neden oluyordu. Ona öfkeyle bağırmak, onu boyun eğene kadar dövmek istiyordum.

Ama annem her zaman bal ile sinekleri sirke ile yakalamaktan daha iyi yakalarsın derdi, ben de ona tatlı sözlerle sinekleri yakalayıp sonra aptallıkları yüzünden yapış yapış bir şekilde ölmelerine izin vermenin oldukça samimiyetsiz olduğunu söyledim. O da gülümsemesini saklamak için dilini şaklatırdı. Ama belki de haklıydı. Aklıma bir fikir gelince gülümsedim.

Mezarlığı çevreleyen demir parmaklıklar göründü ve ben hafifçe yönümü ona doğru çevirdim. Resmi olarak kapalıydı ama parmaklıktan atlamadan önce iki tarafa da baktım, sonra bakımlı yollardan ilerleyerek tanıdık iki mezara doğru yürüdüm.

Onların önünde durduğumda kalbim sıkıştı. Ailem. Tanıdığım tek ailem. Babam, tüm öfkemi ona boşaltırken kolunu bana dolayır, şakağıma perdi. Omuzlarımı sıkarak öfkemi emip yatıştırırdı. Annem bana bir tabak yemek hazırlar, yemem için ısrar ederdi. Çünkü a ve kızgın olmanın hiçbir faydası yoktur, yleyse ikincisini hallederken birincisini de halletmek en iyisidir.

"zr dilerim," diye fısıldadım onlara, ama bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. Ama serin gece havasını son bir kez ciğerlerime çekerek sırtımı dikleştirdim. Bu kaybedilmiş bir dava değildi. Savaşım başlamadan bitmemişti. Tiyatroyu, evimi, işimi ve Anderson'ın yok etmeye çalıştığı diğer tüm binaları kurtarabilirdim.

Belediye Başkanı Greene'in dediği gibi nazik davranmaya alışacaktım. Bir ay boyunca Anderson'la alışacaktım. Ve o ay içinde, beni ne kadar hafife aldığını ona gsterecektim. Onu sahte bir güven duygusuna kapılmaya ikna edip, sonra *bam!* En zayıf noktasından vuracaktım.

Bu gece başlayacağım.

SEKİZ CHARLIE

Dondurucumda tek tek porsiyonlara bölünmüş ev yapımı çikolatalı kurabiyelerle dolu bir Ziploc poşet vardı, çünkü ev işlerinde ustaydım değil, en iyi arkadaşlarımdan biri Sophie Stephens'dı. O, kasabanın en önemli turistik mekanlarından biri olan Magnolia Café'yi işleten harika bir pastacıydı, ama aynı zamanda bana acil durumlar için kurabiye stoğu da sağlıyordu.

Bu gece acil kurabiye gecesi idi.

Neyse ki, poşetin önüne yapıştırılmış küçük bir not vardı ve kurabiyeleri hangi sıcaklıkta ve ne kadar süre pişirmem gerektiğini yazıyordu. Fırını önceden ısıttım ve yüzümü yıkamak için banyoya gittim. İşten sonra eve gelip Hooker's Paradise için giyinmişim ve şimdi aynada kıyafetlerimi kontrol ediyordum. Bu sonraki yüzleşme için tam olarak doğru dengeyi bulmam gerekiyordu.

Biraz bol ve rahat görünümlü bir kot pantolon, vücudumu saran sade beyaz bir tişört ve en sevdiğim örgü hırka giydim. Hırka, üniversiteye gitmeden önce annemin bana hediye ettiği, muhteşem, kalın, zümrüt yeşili bir tasarımdı. Hilal şeklinde bir kolye ucu olan narin bir altın kolye, görünüşümü tamamladı ve komşumla yüzleşmek için uygun giyindiğimi hissettim. O, kasabamı terörize etmek için yer kabuğundaki bir çatlaktan çıkmış, cehennemin derinliklerinden gelen bir yaratıktı.

Ama işleri biraz aceleye getirmiştim. Fırını önceden ısıtıp kurabiyeleri içine koyduktan sonra zamanlayıcıyı kurdum. Bu bana daha önce ihmal ettiğim e-postaları gözden geçirmek için yeterli zamanı verecekti. Zamanlayıcı çaldığında kurabiyeleri fırından çıkardım ve soğumaya bıraktım, sonra yatak odama gizlice girip deliğin üzerine dikildim.

Havlu günü atlatmıştı, ama biraz sertleşmişti. Üzerine çektiğim sehpa hala yerinde duruyordu ve havluyu yere sabitliyordu. Daha iyi bir bariyer bulmam gerekiyordu.

Kulaklarımı dikip dinledim. Duyduğum sesler ayak sesleri miydi? Ya evde değilse? Ya misafiri varsa? Yumuşak bir tıkırtı sesi geldi, sanki

dizüstü bilgisayarın tuşları gibi, ama emin olamadım. Bir adım daha yaklaştım ve eğildim, sanki bu şekilde daha iyi duyabileceğim gibi gözlerimi kapattım.

Sessizlik yankılandı. Evdeki her şey, sanki duvarlar da benimle birlikte alt kattaki komşumun sırlarını dinlemeye çalışıyormuş gibi, gıcırdamayı bile kesti.

"Beni dinlemeye mi çalışıyorsun, Reeves?" diye gürleyen bir ses aşağıdan geldi.

Sıçradım ve başımın arkası sehpaye çarptı. Çarpmanın sesi odada yankılandı ve sehpa küvete doğru sallandı, sonra kayarak yere düştü. Ben tökezleyip kıçımın üstüne düştüğümde havlu deliğin üzerine sarktı. Kıçım, önceki gece maruz kaldığı kötü muameleden dolayı hala ağrıyordu.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedi, kendini beğenmiş bir sesle. Köpek. "Dinlemiyordum."

"Mm-hmm."

Deliğe bakarak, kalktım ve kıçımdaki ağrıyı ovuşturarak çenemi kapalı tutmaya çalıştım. Şimdi adama sataşmanın sırası değildi. Onu kurabiyeyle kazanmaya çalışıyordum.

Lafı açılmışken, mutfığa gidip muhteşem, çikolatalı, altın rengi, lezzetli kokulu kurabiyeleri bir tabağa koydum. O bunları hak etmiyordu.

Ama bu kurabiyeler, Sebastian Anderson'ın sinekler için olduğu gibiydi. Kendi açgözlülüğünde boğulacağı altın bir karmaşaya hapsolmaktan başka hak etmeyen, kirli, hastalık taşıyan sinekler.

Gülümseyerek çenemi kaldırdım ve tabağı aldım. Merdivenler gıcırdadı, kurabiye tabakının altından avucumu ısıtıyordu. Anderson'ın kapısını tıklatmadan önce sadece bir an tereddüt ettim. Orada dururken saniyeler uzadı, o kadar uzun sürdü ki, bir hata yapıp yapmadığımı merak ettim.

Sonra ayak sesleri bana doğru yaklaştı, kapı açıldı ve karşımda o duruyordu. Kahretsin, Minnie haklıymış. O kadar yakışıklı olduğu kadar sinir bozucu da biriydi ve muhtemelen dünyayı ele geçirme planlarıyla insanları etkilemek için yakışıklılığına güveniyordu. "Bu ne?"

"Barış teklifi. Kurabiye yaptım," dedim, ikramları kaldırıp ona en güzel, en hoş gülümsememi göstererek.

Onu görünce kaşları çatıldı, bakışlarında şüphe belirdi. "Sen mi," dedi, "kurabiye mi yaptın?"

Gülümsemem kaybolurken tabağı birkaç santim indirdim. "Bu o kadar şaşırtıcı mı?"

"Sen eve gelip komşularına kurabiye pişiren türden bir kıza benzemiyorsun."

"Kurabiyeleri istiyor musun, istemiyor musun?"

"Bana ters davranmana gerek yok, Reeves."

"Ben nazik olmaya çalışıyorum. Birlikte çalışmak zorundayız ve kötü bir başlangıç yaptık."

Dudakları titredi. "Öyle mi? Başlangıcımız umurumda değil. Sorun, sonrasında olanlar."

İrademin gücüyle, kulaklarımdan buhar çıkmasını engelledim. "Ee. Kurabiye?"

Omzunu kapı çerçevesine yaslayıp kollarını kavuşturdu. "Sen mi yaptın?"

"Bu kadar şüpheli davranmana gerek yok, Anderson. Seni zehirlemeye çalışmıyorum." *Sadece seni tuzağıma çekip, sahte bir güvenlik hissine kapılmanı sağlamak için. Bu arada ben de kampanya yapıp bu aptal oylamayı kazanacağım ve seni kasabadan kovacağım.* Tekrar gülümsemeye çalıştım, bu da onun bakışlarını dudaklarıma çekti. "Sadece biraz tersine döndü. Nasıl algılayacağımı bilemiyorum. Daha çok hissetmeye alışkınım..." Ellerini aramızda salladı. "Düşmanlık. Kafam karıştı." Gözleri parladı ve beni eziyet etmekten zevk aldığını anladım. Orada, malikanenin efendisi gibi durup, benim ona yalvararak koşuşturmam hoşuna gidiyordu. Ondan nefret ediyordum. Onu tüm kalbimle nefret ediyordum ve o lanet kurabiyeleri zehirlemeyi akıl etmemi diledim.

Evelyn'i arayıp tarifini istemek zorunda kalacaktım.

"Biliyor musun? Unut gitsin. Nazik olmaya çalıştım ama işe yaramadı. İyi geceler, bayım."

"Bekle, Reeves! Dur."

Merdivenlerin yarısına kadar indikten sonra dönüp ona öfkeyle baktım. O da dairesinden çıkıp çoraplı ayaklarıyla bana doğru yaklaştı, ellerini sanki korkmuş bir hayvanı sakinleştirmeye çalışır gibi kaldırdı. "Bu... çok hoş. Jestin. Teşekkür ederim. Bir kurabiye alacağım."

"Genelde insanlar minnettarlıklarını gösterirken, bunu söylemek onlara acı veriyormuş gibi davranmazlar."

"Acı çekmiyorum. Sadece beni şaşırttın. Daha önce kimse bana kurabiye yapmamıştı." Son cümleyi yüksek sesle söylemek istememiş gibi, bakışlarını benden kaçırarak boğazını temizledi.

Kaşlarımı çattım, sonra çikolata parçacıklı kurabiyelere baktım. "Peki. Al. Geri getirmeden önce tabağı yıka. Yarın sabah yürüyüşte görüşürüz." Tabağı ona uzattım ve arkanı dönmeden, daireme girip kapıyı kilitleyene kadar arkama bakmadım.

DOKUZ SEBASTIAN

BARIŞ TEKLİFİ, ha? Elimde tuttuğum sıcak kurabiye tabağına baktım. Eritilmiş çikolatanın yoğun kokusu ağzımı sulandırdı, buna kızdım. Beni birkaç kurabiyeyle kandırabileceğini mi sanıyordu?

Charlie'nin ayak sesleriyle tavan gıcırdadı. Ev yapımı kurabiyelerden birini aldım ve tekrar kokladım. Siyanürün kokusu var mıydı? Hayır. Charlie Washington Reeves, Esquire birçok şey olabilir, ama katil değildi. Tiyatroyu kurtarmak için ne kadar çok istese de. Ben de bir ısırık aldım. Zengin tereyağı tadı dilimi heyecanlandırdı. Dışarısı mükemmel altın renginde ve gevrek, içi ise yumuşak ve çiğneniyordu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım, ağzım doluyken gözlerimi kapatıp dayanılmaz fırın kokusunun tadını çıkardım. Tabağı elimde yatak odama doğru yavaşça yürüdüm. En azından bu gece yatağında e-postalarımın başka bir şeyle paylaşacak bir şeyim olacaktı. Ortak deliğimizi örten havluya göz attım. O da oldukça gevrek görünüyordu.

Bir ısırık daha alıp dudaklarımı yaladım. "Bu kurabiyeler gerçekten çok güzel," diye komşumun huysuz kadına seslendim.

"Evet, öyleler," dedi sanki iltifat onu rahatsız etmiş gibi. Alçakgönüllülük onun güçlü yanı değildi. Benim de değildi ama onu yargılayamazdım.

Ama eğer o bana yağ çekmek istiyorsa, benim yapabileceğim tek şey onun oyununda onu yenmekti. Sesime dostça bir ton katmaya çalıştım. "Tatlı bir yanın olduğunu görmek güzel." Yer yine gıcırdadı ama o hiçbir şey söylemedi. "Biliyorsun, ben de o kadar kötü değilim."

Bu sözüm ona bir burun kıvrıma kazandırdı. "Oh, evet, sen gerçek bir örnek vatandaşsın."

Ağzım altın rengi hamurla dolu halde kıkırdandım. Birkaç kırıntı boğazımın arkasına kaçtı ve öksürdüm. Bir parça bile kaybetmek istemediğim için sertçe yuttum, ama bu sadece öksürük krizine neden oldu.

"İyi misin?" Charlie'nin yüzü başımın üstündeki delikten göründü. Kızarmış ve yaşlı gözlerle nefesimi toparlarken ona başparmağımı kaldırdım.

Gözlerindeki endişe kayboldu. "Kimse sana kurabiye yapmadığını söyledin, hiç yemediğini değil."

Yine o keskin tavırları ortaya çıktı. Tamamen toparlanınca, onun sözlerine uygun alaycı bir gülümseme gönderdim. Hiçbir şey söylememeliydim. "Kurabiyeleri her zaman alaycı bir tavırla mı servis edersin?" Charlie'nin bu kurabiyeleri beni yağlamak için getirdiğini biliyordum. İlk taktığı işe yaramayınca, beni bu kasabadan çıkarmak için farklı bir yol deniyordu. Ama nazik davranmakta gerçekten çok kötüydü.

Charlie, başka bir iğneleyici yorum yapmaya hazırmış gibi ekşi bir yüz yaptı, ama sözünü yuttu. "Hayır. Ama dudağında kırıntı var."

Gözlerimi ondan ayırmadan, kurabiyenin kalanını yeme dürtüsüne direndim ve yerine parmağımla silip attım. Gerçekten çok lezzetliydi. "Böyle pişirmeyi nerede öğrendin?"

"Bilirsin, ailemden," dedi, bakışlarını yana çevirerek. "Ailen seninle gurur duyuyor olmalı."

"Peki ya sen? Büyükannen kurabiye yapan biri değil miydi?"

"Lydia Radcliffe'i mi kastediyorsun? Hayır, tam olarak değil." Büyükannem parası bol olduğu için parmağını bile kıpırdatmazdı. Sıcakkanlı, sevgi dolu bir kadın değildi. Hiç kurabiye ikram etmezdi ama bana bol bol kitap alırdı. Çoğu çocuğun okuduğu epik maceralar ya da ürkütücü gizemler değil, gayrimenkulde servet edinme gibi gerçek konular ve *Posh Pop Pauper Pop* gibi diğer finansal okuryazarlık kitapları. Yargılayıcı ve titizdi, her şeyin kendi istediği gibi olmasını severdi. Annem ve ben New Elwood'dan ayrıldıktan sonra, onun kontrolcü etkisinden nihayet kurtulduğumuzu düşünmüştüm. Meğer mezarından bile beni geri çekip geri getireceğini bilmiyordum.

Charlie gözlerini devirdi. "Doğru, unutmuşum. Sen kasabanın varisisin."

Önümüzdeki yirmi sekiz gün boyunca bu kulübede yaşayabildiğim sürece mirasçı olacaktım. Charlie Reeves tüm bu süre boyunca üst katımda yaşasa bile, bu bok çukurunda dört hafta geçirebilirdim.

Elimde kurabiye tabağıyla yatağa atladım, ayaklarım havada, delikten Charlie'nin bakışlarıyla buluştum. "Ee Charlie, bu dairede ne kadar zamandır yaşıyorsun?"

"Çok uzun zamandır."

Gecenin üçüncü kurabiyesinden bir ısırık alıp başımı salladım. "O zaman değişiklik için hazırsındır herhalde. Biraz daha modern, zemini sağlam bir yer."

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum, ama işe yaramayacak. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Emin misin? Bugün ayakkabılarını fark ettim. Çok şıkmişler. Şık bir kadın şık bir eve layık, sence de öyle değil mi?" Charlie gibi bir kadın, tarih meraklısı olsa bile, özellikle dün gecedan sonra neden böyle bir yerde yaşamak istesin ki?

"Dur tahmin edeyim. Şehirde şık bir apartman dairesinde yaşıyorsun, değil mi?"

"Evet. Arlington'da, DC'nin karşısındaki nehir kenarında güzel bir evim var. Yatak odamdan Washington Anıtı'nı görebiliyorum. Çok seversin," dedim, göz kırparak ve ağzım çikolata parçalarıyla dolu halde.

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi Charlie.

"Tabii ki. Şehrin adı senin adın, Charlie Washington. Ama cidden, merkezi klima olması güzel olmaz mıydı?"

"Biliyor musun, Lydia Radcliffe'in torununun bu kasabanın tarihine biraz daha saygı duyacağını düşünürdüm. O New Elwood'u çok severdi."

"Onu tanıyor muydun?" Sesimde gerginlik olmamasına çalıştım. Yaşlı kadın bu kasabada çok sevilen biriydi. Çirkin yüzünü sadece sevmesi gereken insanlara gösterirdi.

"Söylentiye göre kimse onu gerçekten tanımıyordu. Ama evet, birkaç kez karşılaştım. Keskin zekalıydı ve buraya çok şey verdi. Belki onun izinden gitmeyi düşünmelisin."

"Oh, öyle yapmayı planlıyorum," dedim, gözlerinin içine bakarak. Tıpkı büyükannem gibi, köprüleri yakıp, ailem olarak gördüğüm insanlara sırtımı dönecektim.

Gök gürültüsü duyuldu ve ikimizi de ürküttü. Dışarıdan yağmur damlaları pencerelere çarpmaya başlayınca, o da tavana baktı. Virginia'nın bahar yağmurları. Belki de iki farklı dünyamızın tek ortak noktası buydu.

"Bu arada, işime dönmeliyim," dedi Charlie, geçitten uzaklaşarak.

"Evet, yeni projeye ilgili birkaç teklif gönderdim."

"Gördüm. Ağaçlara bir şeyin mi var?" diye homurdandı ve ben gözlerimi devirdim. O ağaçlar binanın temellerine gömülmüştü.

ve mahallenin yarısına sorun çıkarıyordu. Her şeyi veto etmesine fazlasıyla hazırlıklıydım, ama sonunda ne kadar ileri gidebileceğini görecektik. Bu kadın bana hayır demek, beni susturmak için can atıyordu. Ama kime karşı geldiğini bilmiyordu.

Sonra bir damla su sesi duydum. Sızan musluktan gelen, bütün gece uykunuzu kaçıran türden bir ses. "O neydi?"

"Ne neydi?" Charlie deliğe geri döndü. Kurabiyelerimi kenara koyup, hala açık deliğin altında duran masaya doğru yürüdüm. Vernikli ahşap yüzeyde birkaç küçük su damlası vardı. Charlie'nin kızıl saçlarının arasından bir su damlası daha düşüp yüzüme çarptığında başımı kaldırdım.

"Sızıntı mı var? Çatı mı akıyor?"

"Sakin ol, yavaş bir sızıntı." Charlie gözden kayboldu, sonra ince mavi bir kova ile geri döndü. "Al, bunu al."

"Bu sızıntıyla mı yaşıyorsun?" diye sordum, ellerimi belime koyarak kovaya bakarak. Kurabiyelerin etkisi geçiyordu ve bu yaşam koşullarına olan sabrım da tükeniyordu.

Bu itişip kakışmalı rutinle birbirimizin etrafında dans etmek güzeldi. Ama bu ev yıkılıyordu ve Charlie bunu görmüyor gibiydi.

"O kadar da önemli değil," dedi.

"Zemini çürütene ve biri içine düşene kadar önemli değil." Burası bir ölüm tuzağıydı ve o da bunu biliyordu. Ben de çok iyi biliyordum; ben de böyle bir yerde büyümüştüm ve bakın nasıl olmuştu. Böyle bir yerin ne kadar çabuk tehlikeli hale gelebileceğini çok iyi biliyordum. Çıplak bir kadın tavandan düşerken her şey eğlence ve oyundu. Ama artık cımbızla oynamanın heyecanı geçince, tek düşünebildiğim, bu evde kaldığımız her dakika hayatımızı tehlikeye attığımızdı.

Neden bunu göremiyordu?

Charlie dudaklarını sıktı. "Sakin ol, tamam mı? Albert yarın sabah zemini onaracak."

"Albert kim?"

"Birinci kattaki Albert. Apartmanın bakımını yapıyor."

Bana sorarsan Albert işini pek iyi yapmıyordu. "Yarın çatıyı da tamir edecek mi?" Aslında pek de önemli değildi. Çok geçmeden o çatı katı, yerde bir yığın moloz ve tozdan ibaret olacaktı.

Charlie kaşlarını çatı. "Tabii patron. Bu kovayı istiyor musun, istemiyor musun?" Ucuz çöp kutusunu aldım ve masanın üzerine sertçe bıraktım. Charlie'nin bakışları yüzümde dolaştı ve bu durumdan ne kadar rahatsız olduğumu anladığını düşündüm. "Biliyorsun, burayı bu kadar sevmiyorsan Arlington'a geri dönebilirsin. Kimse seni engellemiyor."

Büyükannemin vasiyeti dışında kimse engelleyemezdi. Odaya bakarken gerçeklik yüzüme çarptı. Yalıtımlı ve 180 derecelik şehir manzaralı güzel yüksek katlı evime geri dönmek güzel olurdu. Ama Sinclair ile bu anlaşmayı kapatıp The Bach Company'yi satın almak için ihtiyacım olan sermayeyi elde etmek daha da iyi olurdu. Ve bu sadece kendim için servet kazanmakla ilgili değildi. Aynı zamanda annemin hak ettiği şeyi almasını sağlamak da önemliydi. Bu kasaba umurumda olmayabilirdi, ama sevdiğim insanlar umurumdaydı.

"Üzgünüm, Reeves. Benden o kadar kolay kurtulamazsın." Dar mavi gözlerine baktım ve o da güzel pembe dudaklarından keskin bir nefes verdi. Delikten birbirimize bakarken, bakışlarımız onun düşmanlığıyla eşleşiyordu. 15 santimlik topuklu ayakkabılarla öldürücü bacakları ve beni kızdıran bir öfkesi olabilirdi, ama ben bir kadından daha büyük nedenler için buradaydım. Ondan daha büyük.

Bir damla daha düştü, bu sefer kovaya. Damlaya baktım, sonra ona.

"İyi geceler, Bay Anderson," dedi Charlie keskin bir sesle ve bu kez deliği havluyla kapatma zahmetine girmeden uzaklaştı.

Yatağa geri uzandım ve dizüstü bilgisayarımı aldım. Sonra dışarıda gök gürültüsü duyuldu, bu sefer çok yakından geliyordu. Işıklar titredi ve odam, ekranımın parlak ışığı dışında karanlığa gömüldü. Dişlerimi sıktım. "New Elwood'dan nefret ediyorum."

ON SEBASTIAN

Taze demlenmiş kahvenin kokusu beni uyandırdı. Sabahın erken saatlerinde, ince beyaz perdelerden sızan güneş ışığına gözlerimi kısarak baktım. Yağmurdan mı, yoksa karnımdaki kurabiyelerden mi bilmiyorum, ama taş gibi uyumuştum. Gözlerimdeki uykuyu ovuşturarak, açık deliğe baktım. Belediye başkanıyla olan görüşme ve Charlie'nin tanıdığım en aptal, en mantıksız kadın olması gerçeği hâlâ canımı sıkıyordu.

"Merhaba!" Delikten bir yüz belirdi, ama Charlie değildi. Tuz ve karabiber rengi sakallı, şişman burunlu, zayıf, gri saçlı bir adamdı.

Neredeyse yerimden sıçrayacaktım. "Kimsiniz?"

Elini delikten uzattı ve neşeli bir kahkaha attı. "Kusura bakma komşum. Ben Albert. Birinci kattaki dairede oturuyorum."

Meşhur bakım görevlisi. Elini sıktım ama bugün yeni biriyle tanışmadan önce dişlerimi fırçalamayı tercih ederdim. "Sebastian Anderson."

"Memnun oldum. Bugün bunu tamir etmeye çalışacağım, böylece başka sürprizler olmaz, tamam mı?"

Benim endişelendiğim sürprizler değildi. Bütün evin yapısal sağlamlığıydı. Burada ne kadar çok zaman geçirirsem, binanın burada kalmam gereken dört haftayı bile dayanamayacağından o kadar çok endişeleniyordum.

"Charlie nerede?" diye sordum.

"Sabah koşusuna çıktı. Yakında döner."

Ona el salladım, eşyalarımı aldım ve kendimi banyoya kapattım. Çıktığımda duş almıştım ve gri pantolon ile gök mavisi açık yakalı bir gömlek giymiştim. Delik artık kısmen kontrplakla kapatılmıştı ve Albert'in elektrikli matkabı tavanımda gürültü yapıyordu. İyi. Artık sürpriz ziyaretçiler yok.

Göğsümdeki sızı hissini görmezden gelirken kendime böyle söyledim. Charlie ile delikten yaptığımız sohbetlerden pek *hoşlanmamıştım*, ama bu kadında ilginç bir şey vardı. İnançlılığı. Öfkesi. Geri adım atmaması. Kasabanın tarihi değerinden bahsederken gözlerindeki tutku.

Elbette yanılıyordu, ama tavrını ortaya koymaktan korkmayan bir kadını takdir ediyordum.

Albert, oyuncak davul setine erişmiş bir çocuk gibi ortalıkta koştururken, Albert'le e-postalarımı bakmak için huzurlu bir kahve molası veremeyeceğime göre, tiyatroya gitmeden önce yolun aşağısındaki yerel kafeye gitmeye karar verdim. Daireden çıkarken, Charlie'nin kirli spor ayakkabılar, kısa bir kapüşonlu sweatshirt ve çok kısa şort giymiş halde içeri girerken gördüm. Bakışlarım bacaklarından yüzüne doğru kaydı. Gözleri göğsümün ve açık yakamın üzerinde durduktan sonra yukarı kaydı ve yanaklarının kızardığını fark ettim.

Beni kesiyordu, değil mi? *Anladım.*

Çekici bir kadındı. Bunu inkar edemezdim. Ama Sinclair ile anlaşmayı tamamlamadan kimseyle ilişkiye giremezdim, hele ki *onunla*. Bu kasabada her şeyi mahvedebilecek tek kişi oydu.

"Anderson," dedi samimi ama biraz soğuk bir şekilde, egzersizden dolayı hala nefes nefese.

"Reeves."

"Bu erken saatte nereye gidiyorsun?"

New Elwood'u kazanma kampanyama erken başlamak için. "Ne derler bilirsin. Erken kalkan yol alır."

"Bu senaryoda solucan sen misin?"

Charlie'nin iğneleyici sözleri hoşuma gitmeye başlamıştı. Yıkım makinelerinin otelin yerini almak için tiyatroyu yıkabileceğini biliyordum, ama onun sözleri beni asla incitemezdi. "Gezintide görüşürüz," dedim ve arabama doğru yürüdüm. "Geç kalma!"

Gözlerini devirdi ve içeri koştu.

ON DAKİKA SONRA, Cardinal Spring Road'daki Magnolia Café'ye vardım. Burası alıştığım modern, ticari bir kahve dükkanı değildi. Bunun yerine, çatı pencereleri ve önünde "*Circa 1784*" yazan bir tabela bulunan eski bir tuğla kolonyal konak gibi bir binada bulunuyordu. Ön kapıdaki küçük boyalı tahta tabela olmasaydı, George Washington'un evine girdiğimi sanırdım.

İçerisi kesinlikle birinin evi gibi görünüyordu. Merdivenlerin bulunduğu küçük bir antrede durdum; solumda şömineli bir oda, birkaç eski pembe koltuk, beyaz rattan sandalyeli kafe masaları ve Kraliçe Anne'ye benzeyen bir tablo vardı. Kahve, tarçın ve şeker kokusunu takip ederek koridordan ilerledim ve sıcak unlu mamullerin sergilendiği bir vitrin bulunan kafe barını buldum.

"Günaydın! Magnolia Café'ye hoş geldiniz. Size ne ikram edebilirim?" diye sordu bir kadın, sanki bugün üç fincan kahve içmiş gibi neşeli bir sesle. Çiçek desenli önlüğü, fırfırlı beyaz bluzunun ve kot pantolonunun üzerine giymişti. Saçları, neşeli yüzünün etrafında kestane rengi bukleler halinde kıvrılıyordu.

"Merhaba, bir sade kahve alabilir miyim lütfen?"

Kadın, buradaki tek modern şey olan dijital kasaya siparişi girdi. "Krema ve şeker yok, ha?"

"Hayır, onu bunlardan birine saklayayım." Gözlerim büyüdü ve midem guruldadı. Pastel renkli makaronlar, kabarık muzlu fındıklı kekler, çıtır çıtır yaban mersinli çörekler ve tabii ki çikolatalı kurabiye gibi tüm güzel pastaları gördüm. Mmm. Tıpkı Charlie'nin bana yaptığı gibi görünüyordlardı. Ama karnımı okşadım ve bu hafta yeterince kurabiye yediğime karar verdim. "Yaban mersinli çörek alacağım."

"İyi seçim. Kızartalım mı?" diye sordu ve ben başımı salladım. Siparişimi hazırlarken etrafıma bakındım.

"Burası çok şirin bir yer," dedim, eski moda dekoratif aksesuarları inceleyerek. Gördünüz mü? Tarihi sevmiyordum. Sadece kendi cebimden para vermek istemiyordum. Ya da içinde yaşamak.

"Teşekkürler! Ben de öyle düşünüyorum. Bu arada, ben Sophie. Seni burada daha önce görmedim."

"Çünkü buraya yeni taşındım." Tezgaha yaklaşıp Sophie'ye burayı yönetmek isteyeceğim kadar sıkı bir el sıkışması yaptım. "Ben Sebastian Anderson. Tanıştığımıza memnun oldum."

Yüzü dondu, gözleri hafifçe kısıldı. "Ah, sizi duydum. New Elwood'a yeni bir görünüm kazandırmaya geldiniz."

Haber çabuk yayılmıştı. Herkesin herkesi tanıdığı bir yerde olmaya alışkın değildim. İnsanların sokakta yürürken, nereye gideceklerine odaklandıkları için birbirlerini neredeyse hiç selamlamadıkları şehri özlemiştim. Kendi işlerine bakarlardı.

"Biraz kozmetik çalışma yapmanın utanılacak bir yanı yok," dedim ve ona kazanan gülümsememi gösterdim.

Sırtımı dönersem çöreklerimi yakacakmış gibi bana bir bakış attı. "New Elwood'daki tüm tarihi yapıları yıkmaya çalıştığınız doğru mu?"

Bu hoş olurdu. "Hayır, hayır, tabii ki değil. Sadece ailemin sahip olduğu birkaç tane var." Ailemin onun dükkanına sahip olmadığını bildiğim için geri çekileceğini düşündüm, ama sanki benim Virginia'nın şeytanı olup olmadığını karar veriyormuş gibi orada durdu, ben de biraz abarttım. Sadece biraz. "Sadece o eski binalar maalesef yapısal olarak tehlikeli hale geldi. Bu kasabanın iyi insanları benim binalarımdan birine girdiklerinde, güvenle eğlenebilmelerini istiyorum. Sadece insanları gerçekten önemsiyorum. Ve güvenliği. Ve insanların güvenliğini."

Kaldırdığı kaşları indi ve kahvemi sıcak bir kağıt torba ile birlikte uzattı. "Bu... çok düşünceli bir davranış, Bay Anderson."

"Lütfen Sophie, bana Sebastian de." Cüzdanımdan bir Alexander Hamilton çıkardım ve ona uzattım, iyi günler diledikten sonra dışarı çıktım. Arabama bindiğim anda, çörekten bir ısırık aldım. Çıtır çıtır, tereyağlı tadı dilimde dans etti. "Aman Tanrım," dedim, ağzım doluyken. New Elwood'un iyi yanlarından biri de, iyi fırıncıların olmasıydı. Ama böyle devam edersem, Sinclair'in parası hesabımdan girene kadar on kilo alacağım.

Camları açık, radyo çalışıyor ve elimde sıcak kahveyle, saatte 40 kilometre hızla Main Street'te ilerledim. Yakındaki bir otoparka park ettim ve sert, kırmızı tuğlalı yolu Monticello Tiyatrosu'na doğru yürüdüm. Charlie, binaya bakarak kolyesiyle oynuyordu.

"Reeves," diye selamladım, komşum ve düşmanım olan kadına yaklaşıp. Aramızda ilk isimle hitap etme gibi bir nezaket yoktu. Güneş, alçak bir topuz yaptığı kızıl saçlarında parıltıyordu. Onun için artık "kadın katili üniforması" olarak görmeye başladığım kıyafeti giymişti: kalem etek, dar bluz, topuklu ayakkabılar. İsteksizce, onun güzel görüldüğünü kabul ettim.

Gözlerini sabah güneşinden korudu. "Erken kalkan yol alır, değil mi?"

Kadın acımasızdı. Ve ben bundan hoşlanıyordum. "Magnolia Café'ye uğradım. Bilirsin, yerel işletmeleri desteklemek için."

Gözleri buz gibi oldu. "Magnolia Café mi?" "Evet, oldukça şirin bir yer."

"Oh, hayır. Oraya gözünü dikme," dedi Charlie dişlerini sıkarak ve bölgesel bir tavırla.

"Sakin ol. Hiç ilgimi çekmiyor." Özellikle de çörekler çok lezzetliydi. "Aslında, yeni otele bir kafe açabilirler diye düşünüyordum. Konuklar çok sevecektir."

Charlie yumruğunu sıktı. "Orada otel falan olmayacak..."

"Charlie?" Bir adam bize yaklaştı ve Charlie'nin ifadesi birdenbire değişti.

"Merhaba, Rex."

Adını duyduğumda, yüzündeki yumuşak, dostça gülümsemeye zaten kaşlarımı çatmıştım.

Rex mi?

Charlie, adamın her iki yanağına sıcak bir öpücük kondurarak selam verdi. Ben de onun neredeyse siyah saçlarını ve kaşının üzerinde uzanan küçük yara izini fark ettim. Bu adamı tanıyordum. Ama onu çok, çok uzun zamandır görmemiştim. Charlie tanıştırmaya başladığında onun sözlerini zar zor duyabiliyordum ve "Rex Montgomery?" diye patladım.

Rex başını eğdi. "Bastian?" Yüzü, on yıllar önce hatırladığım aynı çarpık gülümsemeye büründü. "Burada ne işin var?"

"İş için buradayım. Sen ne yapıyorsun burada?" diye sordum, elini sıkarken.

"Denetim için buradayım. Ben itfaiye şefi."

İtfaiye şefi kelimesini söylediği anda yüzüm dondu. Boğazımı temizledim. "İtfaiye şefi mi?"

Gülümsemesi biraz hüzünlü oldu, belki biraz da acıma vardı. "Hayatımın en kötü pijama partisiydi," dedi ve ben burnumdan nefes verdim.

Çoğu zaman o geceyi düşünmemeye çalışıyordum. Ama o anda, her şeyin zihnime geri gelmesini engelleyemedim — evimiz, itfaiye araçları, annemin isle lekelenmiş pijamaları... O zaman, harika Lydia Radcliffe'den ne tür bir destek bekleyebileceğimi anladım. Gerçekten de sevgi dolu bir büyükanne.

Yangın, New Elwood'daki hayatımın sonu oldu. Çocukluk arkadaşım Rex Montgomery de dahil olmak üzere, tek bildiğim evi terk etmek zorunda kaldım.

ONBİR CHARLIE

"AH, SİKTİR ET." Rex sırttı ve önümden geçerek diğer adamı ayı gibi kucakladı ve en güçlü itfaiyeci gibi sırtına tüm gücüyle vurdu. "Bastian! Seni burada tekrar göreceğimi hiç düşünmemiştim. Charlie, bu adamın etrafında neye bulaştığını bilmiyorsun."

Rex bana dönüp gülümseyerek, kaslı kolunu hala Anderson'ın omuzlarına dolamış haldeyken, zorla gülümsedim. "Bir fikrim var," dişlerimi sıkarak cevap verdim ve büyük çantamı omzuma daha yükseğe kaldırdım.

"Aramıyorsun, mesaj atmıyorsun," diye devam etti Rex, Anderson'a gülümseyerek, sırtına sahte yumruklar atarak. "On bir yaşındaki kalbimi kırdın. Kalacak mısın, ne yapacaksın?"

"Elimden gelmezse," diye cevapladı düşmanım.

Rex, Anderson şaka yapmış gibi gülerek bana döndü. "Ekleyecek bir şey var mı, Charlie?"

"İki gün önce tanıştığımızdan beri ondan duyduğum ilk mantıklı söz."

"Bence siz ikiniz ruh ikizisiniz," dedi Rex, göğsünü tutarak. "Ben de seninle bir şansım var sanmıştım, Charlie."

"Hayatta olmaz," diye cevap verdim, ama dudaklarımda beliren gülümsemeyi engelleyemedim. Rex göz kırptı, bu da garip bir şekilde Anderson'ın kaşlarını çatmasına neden oldu. Görünüşe göre Sophie'nin pişirdikleri bile bu adamı yumuşatmaya yetmemişti. Yazık. "*Sinek Yakala ve Boğ*" operasyonunu yeniden gözden geçirmem gerekecek gibi görünüyordu.

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" diye sordum. Rex itfaiye şefi ve gönüllü itfaiyeciydi, her yönüyle iyi bir adamdı. Onun ve Sebastian Anderson, namı diğer "Dünyanın En Aşağılık Adamı"nın aynı çevrelerde dolaştığını hayal edemiyordum.

Rex sırttı ve kaşındaki yara izini gösterdi. "Bu çocuk birinci sınıfta yüzüme dodgeball topu attı ve sonra bana güldü."

"Anlaşıldı," dedim ve Sebastian gözlerini devirdi.

Rex güldü. "Biz ayrılmaz bir ikiliydik, ta ki..."

"Ta ki ben taşınana kadar," diye Sebastian kısa ve öz bir şekilde tamamladı.

Rex ona hızlıca bir bakış attı ve başını salladı. "Ta ki taşınana kadar." "Anlıyorum," dedim, aslında hiç anlamamış olsam da.

"Hadi yapalım," dedi Rex, arka cebinden avuç içi büyüklüğünde bir tablet çıkardı. Aslında Rex'in avuç içi büyüklüğündeydi, benimkinin yaklaşık iki katıydı. "Önce önemli olan şey, merdiven sahanlığı. Virginia yangın yönetmeliğine göre, mevcut binalarda onaylı yangın çıkışları için merdiven sahanlığı, sokak seviyesinden en az 2,1 metre ve en fazla 3,6 metre yükseklikte olmalı ve yanmaz malzemeden yapılmalıdır. Lobi kapısı zemin seviyesinde ve merdiven sahanlığı betondan yapılmış, yani bu konuda sorun yok."

Başımı salladım. İyi bir başlangıçtı.

"Cephede değişiklik yapma planınız var mı?"

Anderson ve ben birbirimize baktık, sonra Art Deco yapısının soyulmuş boyasına, artık yanmayan eski tabelaya ve binanın zarif kıvrımlarını süsleyen ampul sıralarına baktık.

"Biraz yenilenmesi gerekebilir. Boya, yeni ışıklar," dedim.

"Yapacağınız tüm değişiklikler yönetmeliklere uygun olmalı, bu yüzden size dikkat etmeniz gerekenleri özetleyen bir rapor gönderebilirim."

"Teşekkürler, Rex."

"Peki bu yenileme masraflarını nasıl karşılayacağız?" diye sordu Anderson, kaşlarını kaldırarak.

"Belediye Başkanı Greene bize işler için bir bütçe verdi. Bence ondan ödeyelim," dedim.

"Tamam. Peki iç mekan için bütçe kalmayacak mı?"

"Bu sonuca, boya ve aydınlatma için aldığınız gerçek tekliflere dayanarak mı vardınız, yoksa sadece zorluk çıkarmak mı istiyorsunuz?"

"Albert'e bir tabak kurabiye karşılığında işi yaptırmayı planlamıyorsanız, bütçenin dış cepheyi de kapsayacak kadar yeterli olacağını sanmıyorum. Bunu *tecübelerime* dayanarak söylüyorum, Bayan Reeves."

Göz kapağım seğirdi. Her şeyi bilen, kibirli, otoriter *bir pislik*. Bir adım yaklaşarak neredeyse göğüs göğüse geldik. "Bu, beni korkutup pes ettirip istediğini yapmam için yapılan acınası bir girişimse, yanlış kadını deniyorsun."

Rex ıslık çaldı. "Eldivenler çoktan çıktı! Vay canına, kızım. Ona New Elwood'da nasıl yapıldığını göster." Bana sırtarak birkaç kez gölge boksu yaptı, sonra tabletine baktı. "Planlarda arkada iki yangın çıkışı var, içeri girmeden önce onları kontrol edelim."

Arka sokağa döndük, Rex küçük çıkış merdivenlerinin uygunluğunu kontrol etmek için bir mezura çıkardı. Basamakları, yükseltileri ve genişliği ölçerken yarım düzine rakam saydı, sonra bize bunların uygun olmadığını ve mekanın etkinlik için onaylanmadan önce değiştirilmesi gerektiğini söyledi.

"Sorun değil," dedim ona, düşmana keskin bir bakış atarak. Anderson kollarını kavuşturdu, çenesini sıktı ve hiçbir şey söylemedi. Merdivenlere dik dik bakarken gömleği göğsünde gerildi ve istemeden de olsa bakışlarım çenesinin çizgisine ve açık yakasından dışarı çıkan göğüs kıllarına kaydı. Onun bu kadar yakışıklı olmasına kızdım. Ruhu gibi çirkin olmalıydı.

Rex bana başını salladı. "Duymak istediğim de buydu. Tamam. İçeri girelim."

Ön tarafa dolandık, Anderson bir anahtar takımı çıkardı ve lobinin kapılarını açtı.

Rex'in telefonu çaldığında durdu. "Ah, bunu açmam lazım. İçeride görüşürüz."

Başımı salladım ve Anderson'ın ardından Monticello'nun lobisine girdim. İlk dikkatimi çeken şey kokuydu. Tereyağlı patlamış mısır, toz ve tarih kokan katmanlar. Tam olarak *iyi bir* koku değildi, ama rahatlatıcı bir kokuydu. İçeri girer girmez, okulda olmamız gerekirken Abigail ve Sophie ile R-rated filmleri izlemeye gizlice girdiğimizi veya babamla en son çıkan aksiyon filmini izlediğimizi hatırladım. Annem ve ben, *Titanic* çıktığında bu salonda yarım düzine kez izlemiştik. Sinemada izlediğim ilk filmi.

Soluk kırmızı halıya adım attım, bakışlarım mekanı domine eden devasa avizeye takıldı. En az dört metre yüksekliğinde, ters piramit şeklinde dizilmiş kristallerden oluşuyordu. Muhteşemdi. Dikdörtgen kristaller toz, kir ve örümcek ağlarıyla kaplıydı ama bunlar kolayca temizlenebilirdi.

Sol tarafta, boş bir bilet gişesi vardı. Burası, meclis üyelerinin oylarını kullanmak için mükemmel bir yer olurdu. Şamdanın altındaki geniş açık lobiye geçince, tam karşıda devasa bir satış alanı vardı. Arkasında catering şirketleri için yer olan bu alan, gala için bir bar olarak mükemmeldi. Satış alanının her iki yanında, sinema salonlarına çıkan iki geniş merdiven vardı.

Ellerimi göğsüme bastırıp iç geçirdim. *Bu* tür mekanlar günümüzde nadir bulunurdu. Geniş, dramatik, panelli duvarlarda altın yaldızlı detaylar

, zengin halılar ve sinematik aydınlatma. *Mükemmeldi*. "Ne boktan bir yer," dedi Anderson ve ben ona dönüp öfkeyle baktım. "Pardon?"

"*Sen* mi? Ben mi? Etrafına bir bak, Reeves. Halı yıpranmış, avize düşüp birini ezmek üzere ve bu büfe alanı gıda güvenliği denetiminden geçemez. Bin kişi girip burayı tozla doldurmuş gibi kokuyor."

Yumruklarımı sıkarak kekeledim. "Burası *romantik* bir yer."

Anderson, bu kelime boğazına takılmış gibi geri çekildi. "Romantik mi? Rex'in bize elektrik tesisatının bozuk ve yangın söndürme sistemlerinin arızalı olduğunu söyleyeceğinden emin olduğum bu harap çöplüğün neresi romantik?"

"Romantik çünkü insanlar burada *mutluluk* hissetmiş, Anderson. Duvarlara işlemiş."

"Duvarlara bir şey işlemiş, tamam, ama bunun mutluluk olduğundan emin değilim." "Sen nereden bileceksin? Hayatında hiç duyguyu hiç yaşamamışsın."

Bana doğru bir adım attı ve aniden ne kadar uzun olduğunu fark ettim. İrademle yerinde durmaya çalıştım, ama o ilerlemeye devam etti, ta ki başımı yukarı kaldırıp onunla göz göze gelene kadar. Vücudu sıcaktı, o kadar sıcaktı ki, tüm vücudumda onun sıcaklığını hissedebiliyordum. İstmeden kalbim çarpmaya başladı.

"Belki de burada mutluluk yaşayan sensin, Reeves. O hafta birlikte takılmaya karar verdiğin erkek arkadaşınla arka sıraya gizlice girerkenki halini görebiliyorum."

"Affedilemez bir kabalık yapıyorsun."

Sesi alçaldı. "İlk öpücüğünü burada mı yaşadın, tatlım? Hangi salondaydı? Belki birlikte anılarımızı yad etmek için bir yürüyüşe çıkmalıyız. Dördüncü salonda ikinci aşamaya mı geçtin? Yedinci salonda ilk orgazmını mı yaşadın?"

"İğrençsin," dedim, ama sesim titriyordu.

Onun kıkırdaması tenimde kayarak sinir uçlarımı ateşledi. Ona bu kadar yakın olmak, gözlerindeki kehribar rengi parıltıları yumuşarken görmek, ağzının şeklini beni alay edercesine izlemek... nefes almamı zorlaştırıyordu. Ateşlenmişim demek değil. Tanrım, hayır. En azından öyle olduğunu düşünmüyordum. Sadece o kadar yakındı ki kolonyasının kokusunu alabiliyordum,

düğmeli gömleğinin ince dokusunu göğsümde hissedebiliyordum. Direnmeye çalışırken tüm o erkekliği üzerime çöküyordu, dizlerim kilitlendi, meme uçlarım sertleşti.

Oh, kahretsin. Tahrik *olmuştum! Kahretsin*, tahrik *olmuştum!* Hayatımda tanıştığım en kötü adam tarafından!

Sanki beni yakmış gibi geri atladım ve bakışlarındaki zaferin parıltısı öfkemi ateşledi.

"Bunu bilerek yaptın," diye suçladım.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Birlikte çalıştığımızı hatırlatmama gerek var mı, Anderson?" "Hiç öyle demedim."

Lobi kapısının yanında bir boğaz temizleme sesi duyuldu ve ikimiz de oraya baktık. Yanaklarım kızardı. Rex kaşlarını kaldırmış, gözlerinin arkasında hesaplar yaparken bizi izliyordu.

"Huh," dedi.

"Sırada ne var?" diye sordum, sesim titriyordu.

"Az önce söyleyecektim," diye başladı Rex, "yangın söndürme sistemi test edildi ve bakımı yapıldı. Etrafı dolaşp yangın söndürücülerin güncel olup olmadığını kontrol etmeliyiz ve değiştirilmesi gerekenleri not almalıyız. Duman dedektörlerinin bu yıl değiştirilmesi gerekiyor, bu yüzden galadan önce değiştirmenizi tavsiye ederim. Ayrıca en az bir acil çıkış işareti düzgün yanmıyor. Devam etmeye hazır mısınız?"

"Önden buyur," dedim, yüzüme bir gülümseme çizerek ve yanımdaki adamın bakışlarını tenimde fiziksel bir dokunuş gibi hissetmeme rağmen onu kasten görmezden geldim.

Binayı gezdikten sonra, gala öncesinde düzeltilmesi gereken birkaç uygunsuzluk listesi oluştu, ama hepsi halledilebilir görünüyordu. Rex tabletine birkaç dokunuşla raporu ikimize de gönderdi ve iyi günler diledi.

Kapıya yarı yolda döndü. "Benimle bir içki içmeni bekliyorum, Bastian. Haftan nasıl geçiyor?"

Anderson'ın bakışları bana kaydı. "Zor."

Rex güldü. "Tabii. Seni ararım! Numaranı aldım, artık ortadan kaybolmak yok." Lobi kapıları arkasında yavaşça kapandı ve ben derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştıktan sonra solumdaki adama döndüm.

Gözlerimi ona dikip, "Konuşmamız gerek," dedim.

"Her erkeğin duymayı en çok sevdiği dört kelime."

"Bu mekanı Şarap Festivali Galası'na hazırlamanın bizim için ne kadar önemli olduğunu hatırlatmama gerek yok herhalde. Mesele sadece oylama değil. Benim kasabam ve işim tehlikede, tıpkı senin sahip olduğun mülklerle bir şey yapma yeteneğin gibi. İyi bir iş ilişkisi kurmanın ikimizin de yararına olduğunu biliyoruz."

İşte. Güzel ve profesyonel.

"Ya ben düzgün bir çalışma ilişkisi istemiyorsam? Ya sana ters davranmana bayılıyorsam? Sinirlendiğinde kulaklarının uçlarının kızardığını biliyor muydun?"

Saçımı, bu hain vücut parçasını örtmek için çekme dürtüsüne direndim ve bunun yerine ayaklarımın arasına daha fazla mesafe koydum. "Beni kırmak için sürekli iğneliyorsunuz. Kırılmayacağım. Burayı kurtaracağım ve fikrimi değiştirecek hiçbir şey yapamazsınız."

Bakışları gözlerimin arasında gidip geldi, ta ki yüz hatları biraz yumuşayana kadar. "Benim de fikrimi değiştirmeye niyetim olmadığını bilmelisin. Sağlık veya yangın riski taşıyan her eski bina için, yerine yenisi yapılsın diye mücadele edeceğim. Ve cebim derin, tatlım."

"Bu yenilik takıntısı da ne? Tarihi hiç takdir etmiyor musun?"

"İnsanların hayatını tehlikeye attığı zaman sevmiyorum."

"Rex'in söylediklerini dinledin mi? Gala öncesinde burayı sadece küçük değişiklikler yapmamız gerekiyor. İşimizin çoğu kozmetik olacak. Güvenli."

"Bir ay yetecek kadar güvenli, sanırım, bu da yeterli olacaktır."

Dişlerimi sıkarak çantamdan notlarımı çıkardım. Profesyonel olacaktım. İşimi profesyonelce yapacaktım ve her şey yoluna girecekti. Burası kurtarılmaya değer bir yerd. "Seninle görüşmek istediğim bazı fikirlerim var. Hemen işe koyulmalıyız. Fazla vaktimiz yok."

"Ya ayak sürmek istersem? Burayı muhteşem hale getirirsen, insanların 'potansiyeli' görmesi çok daha kolay olacak." Son kelimeyi, sanki saçma bir kavrammış gibi parmaklarıyla tırnak işareti yaparak söyledi.

"Ama yardım etmezsen, Belediye Başkanı Greene diğer projelerine onay vermez. Yani, buna ihtiyacın var ve bana ihtiyacın var."

O, homurdandı, sonra çenesi ile notlarıma işaret etti. "Elinde ne var, Reeves."

Ona dişlerini göstererek gülümsedim, sonra oturmak için bir yer aradım. O da beni odanın sol tarafındaki büyük merdivene kadar takip etti ve merdivenlerin altına oturduk. Portföyümü açtım ve önceki gece üzerinde çalışmaya başladığım işin taslak kapsamını ona uzattım.

"Marquee önemli bir özellik bence. İnsanlar içeri girdiklerinde ilk görecekleri şey bu. Ekstra gelir için bir iki satırlık reklam alanı olarak satmayı bile düşünebiliriz. Bu bölgede, galada isimlerinin görünmesi için iyi para ödeyecek en az yarım düzine şarap imalathanesi biliyorum."

Koyu renkli kaşları yukarı doğru seğirdi. "Belki de biraz iş kafan vardır."

"Bu kadar şaşırma. Galadan sorumlu etkinlik planlayıcısıyla zaten görüştüm. Şu ana kadar katılımını onaylayanlar ve sponsorlar burada. Gördüğün gibi, belediye meclisinin tamamı da var. İki yüz kişi katılacak. Tam buraya küçük bir sahne kurmayı planlıyorlar" —bilet gişesinin karşısındaki küçük girintiyi işaret ettim— "konuşmalarımızı orada yapacağız."

"Yeni halılar, boya ve avize yenileme," notlarımdan okudu. "Çadır ve dış cephe boyası da dahil. Duvarlara döneme uygun yeni aplikler ve gala için kullanılacak tüm alanların derinlemesine temizliği."

"Rex'in isteklerini de eklersek, dört hafta içinde her şeyi halledebiliriz. Etkinlik planlayıcıları, gala öncesi iki tam gün hazırlık için zamana ihtiyaç duyuyor."

Anderson notlarımdan bir kağıt almak için eğildi ve omzuyla benimkine değdi. Merdivenlerde otururken, vücudunun ısını tüm vücudumda hissedebiliyordum. "Halı için fiyat teklifi," dedi, kaşlarını kaldırarak. Dirseklerini uyluklarına dayayarak kağıdı dizlerinin arasında tuttu, bu da uyluklarının benimkine baskı yapmasına neden oldu. "Çok verimlisin, Reeves."

Sesinde neredeyse hayranlık gibi bir ton vardı ve bu beni gururlandırması hoşuma gitmedi. Katlanılmaz bir pislik olmadığı zamanlarda, etrafında bulunması en kötü insan değildi. "Bu fiyat teklifini bir yıl önce aldım, hala geçerli olup olmadığını öğrenmek için onları aramamız gerekecek," dedim, eğilip kağıdın üstündeki tarihi göstererek.

"Öyle mi?" Şaşkınlıkla bana döndü ve dudakları dudaklarıma neredeyse değecekti. Zaman durdu. Boş tiyatronun sessizliğinde, ben ona uzanmış, dudakları dudaklarımdan sadece birkaç santim uzakta, donmuş gibi oturduk.

Bir an için, gerçekten bir an için, Sebastian Anderson'ın beni öpeceğini sandım. Bakışları dudaklarıma kaydı ve ağzından bir nefes çıktı. Nefesinin sıcaklığını cildimde hissettim ve dudaklarımı yalamak için kendimi zor tuttum.

Onu öpmek istediğim son şeydi, ama yine de uzaklaşmak çok uzun sürdü.

Bu yerde siyah küf olup olmadığını birine kontrol ettirmem gerektiğini zihnimde not aldım.

Beynim düzgün çalışmıyordu.

"Evet, aslında büyükannenin avukatı benimle iletişime geçti. Burayı restore etmenin maliyetini merak ediyordu." Nabzımın çarpışını ve karnımın alt kısmında yayılan sıcaklığı görmezden gelerek kağıtlarımı karıştırdım.

Anderson boğazını temizledi. "Evet, tabii." Bana tekrar dönerek sordu. "Bir dakika, ne? Büyükannem burayı restore ettirmek mi istedi?"

Kaşlarını çatmış halini görmek için ona baktım. Burnumdan hava çıkardım. "Belki de sadece değer olup olmadığını görmek için bir fiyat tahmini istemiştir. Belki de paragözlük aileden geliyordur."

Sert sözlerim istenen etkiyi yarattı: Aramızdaki tuhaf enerji sabun köpüğü gibi patladı ve yanımdaki emlak mogulu, tanıdığım uzak ve kibirli adama geri döndü.

"Haklısın. Ben paralı askerim. Ama bu, bu yer hakkında haklı olduğumu değiştirmez. Basit bir temizlikle bu hurda yığınının eski ihtişamına kavuşturacağını sanıyorsun, ama yanılıyorsun ve bu gala gerçekleştiğinde herkes senin yanıldığını görecektir. Yakında bu yer yirmi birinci yüzyıla girecek."

"Sonra da cebin dolduğunda buradan gidip bir daha geri dönmeyeceksin."

"Dünyanın kuralı bu, tatlım." Bana sırtıttı ve ellerini uyluklarına vurdu. "Bu arada, yerel bir yıkım müteahhitiyle randevum var. Tek teklif toplayan sen değilsin."

Dışlerimi sıktım ve o benim tepkime gülümsedi.

Lobiden çıkıp dışarıdaki güneşin altına çıktık. Orayı kilitledikten sonra bana gülümsedi ve küçük bir selam verdi,

sonra şık Maserati'sine doğru yavaşça yürüdü. Ted'in yanına park etmişti ve benim yirmi beş yıllık arabam onun arabasının yanında üzgün ve terk edilmiş gibi görünüyordu. Motoru gürültüyle çalışmaya başladığında, ona karşı en ufak bir şansım olup olmadığını merak ettim.

Korkunç, içimi çalan bir his vardı, kazanamayacağımı hissediyordum. Yeni bir boya ve cilalanmış bir avize, insanları kasabamızı olabileceği en iyi hale getirmek için milyonlarca dolar harcamaya ikna etmek için yeterli olmayabilirdi. Belki de insanlar eski binaya bakıp, gerçekten dev bir otel ve böyle bir tesisin getireceği tüm turist parasına ihtiyaçları olduğuna karar verebilirdi. Anderson'ın motoru uzaklaşırken güneşin ışınları tenime işliyordu ve tüm çabalarımın boşa gideceğini merak ettim.

Kalbim ağırlaşmış bir şekilde, yapabileceğim tek şeyi yaptım: Ayaklarımı Cardinal Spring Road'a doğru yönlendirdim. Sophie'nin ikramları beni çağırıyordu ve saat geç olmuştu, muhtemelen sevdiğim her şeyi mahvetmeye kararlı görünen adam hakkında şikayetlerimi dinleyecek kadar zamanı vardı.

ON İKİ ABIGAIL

BU GÜNLER, sanki aynı günü tekrar tekrar yaşıyormuşum gibi hissediyordum. Saat yedide alarmla uyanıyordum. Saat sekizde Magnolia Caf 'ye gidip fındıklı latte ve bagel kahvaltı sandvi imi alıyordum. Neredeyse herkesten önce ofise varıyordum, böylece huzur içinde  alışabiliyordum.   len vakti caddenin karşısındaki Sullivan's'a gidip tavuklu bahçe salatam  ve ahududulu tatlı çayımı alıyordum. Masamda yemek yiyordum ya da çok cesur davranıp barın ucuna oturup yeme imi mideye indiriyordum. Sonra   leden sonrasını ev alıcıları ve satıcılarıyla ilgilenerek ve yeni sözleşmeler ve sorunsuz kapanışlar için dua ederek geçiriyordum. Saat alt  buçukta boş evime giriyordum, buzdolabını karıştırıyordum ve bir kadeh Pinot Grigio ile televizyon izlerken kanepede uyuyakalıyordum.

Çok sıkıcıyd .

Charlie'nin k  ında kıymık batması fıyaskosuna bu kadar kapılmama şaşmamalı. Sorun çıkaran komşusu tiyatro restorasyon orta ına dönüşünce, en kötü kabusunu yaşadığını sanıyordu. Ama en azından hayat  ilgin leşiyordu. En azından Hooker's Paradise'daki hepimizle paylaşacak bir şeyi vardı.

Masa saatime baktım: 12:01. şuna bakın!   le yemeğini almamın zamanı gelmişti. Siyah deri  antam  aldım.  antam, dizüstü bilgisayarımı ve son t   işi projem için yeterince büyüktü, ama iş gününün ortasında bu projeyle u raşmam mümkün değildi. Ancak annemin her zaman dediği gibi, boş duran eller şeytanın oyunca ıdır, bu yüzden ellerini her zaman meşgul tutmalısın. Dışarı  ıktım ve temiz, ılık havayı derin bir nefesle içime çektim. Belki bahar heyecan verici şeyler getirirdi.

"Ah-choo!" Hapşırdım.

Boş ver. Bahar getirdiği tek şey, her şeye yapışan ve arabaları sararan polen tozu oldu.

Sullivan's'ın yemek salonunda, barın yolunu ararken, ahşap kirişli tavana kadar sohbet sesleri doluydu. Köşedeki restoranın geniş pencerelerinden güneş ış ı içeri süzülüyordu ve topuklarım balıksırt  desenli zeminde tıklıyordu. Barın her zamanki yerimde iki adam oturuyordu ve i lerinden birini tanıdım: Patrick Beaman, bir finans hizmetleri şirketi işleten ve belediye meclisinde görev yapan bir adamdı.

hizmetleri şirketi işleten ve belediye meclis üyesi olan Patrick Beaman'dı. Bana kısa bir gülümseme gönderdi ve hemen dikkatini benim yerimde oturan diğer beyefendiye çevirdi.

Onun yanındaki tabureye oturdum ve barmenin dikkatini çektim. "Selam, Gabe!"

Gabe bana benimle aynı gri gözlerle baktı ve bira doldurmayı bitirene kadar beklemem için bir parmağını kaldırdı. Sabırsızca nefes verip çantamı bara koydum.

"Bunlar ilk üç yıl için doluluk tahminleri. Tabii ki böyle bir otel çok sayıda iş imkânı da yaratacak," dedi yanımdaki adam. Doluluk? Otel? Bir saniye. Kulaklarım onların konuşmasına yöneldi ve göz ucuyla Patrick'in yüzüne baktım.

"Bu, turizm çabalarımızı kesinlikle destekleyebilir, ama konum ne olacak? Ana caddede böyle bir inşaat, çevredeki işyerlerini çok rahatsız edecektir. Trafik zaten yeterince sıkışık," diye cevapladı Patrick.

Şuna bakın! Bu, benim bar taburesinde oturmuş, bir meclis üyesini oy için ikna etmeye çalışan meşhur emlak geliştiricisi miydi? O meşhur cımbızın sahibi mi? Adam hiç vakit kaybetmemiş, değil mi? Ne pislik. Ama kokusu güzeldi. Ama bu konumuzun dışında.

"Sadece kısa vadede," diye devam etti New Elwood sabotajcısı. "Otel açıldığında, misafirlerimiz Main Street'e yeni işler getirecek. Herkes kazanacak."

Benim kızım Charlie gibi eski Art Deco tiyatrosunu seven müşteriler hariç herkes kazanacak.

Gabe, barın üstünde oturan komşularıma bira ve bir kadeh kırmızı şarap servis edip başka bir şey isteyip istemediklerini sorduğunda konuşma kesildi. Evet, Sebastian Anderson'ın New Elwood'dan defolup gitmesi gerekiyordu. Her ikisi de istemedi, ama meclis üyesi ayağa kalkıp tuvalete doğru yöneldi. Gabe bana başıyla selam verdi — siparişimi biliyordu — ve başka birine servis yapmak için barın diğer tarafına geçti.

O sırada kodamanın telefonu çaldı. Merakla dinlerken örgümü kurcalamaya başladım.

"Beni kontrol ediyorsun, değil mi?" diye sordu Anderson, şarap kadehini içmeden bardak altlığında döndürerek. "Uh-huh. Her şey yolunda. Hiçbir sorun yok. Satışı hemen gerçekleştirebileceğiz."

Kaşlarımı çattım. Bu ne anlama geliyordu? Ne satıyordu?

"Dinle, Sinc... Hayır, henüz değil. Hala demo izinlerini bekliyoruz. Evet. Endişelenmiyorum. Parmaklarını kıpırdatmadan kasabanın kasasını doldurmanın bir yolunu gösterebilecekken, ölmek üzere olan bir tiyatroyu restore etmeyi kabul etmelerinin imkanı yok."

Kaşlarımı çattım. Kendini çok beğeniyordu, değil mi? Ve hattın diğer ucunda kim vardı? Anderson McSnootyPants'ın bir tür destekçisi var gibi görünüyordu. Charlie'nin bunu biliyor muydum? Bahsetmemiştii.

"Onunla aramızdaki mesele halloldu," diye homurdandı Anderson, şarap kadehinin sapını sıkıca kavrayarak.

Kalbim çarparken *ona* doğru eğildim. Kim? Charlie mi? Charlie'yi kasabadan kovmak için kullanabileceğim çok ilginç bir dedikodu mu söyleyecekti?

"Gitmem gerek," dedi sonunda, meclis üyesinin çıktığı tuvaletlerin yönüne bakarak.

Bakışlarımı tekrar tığ işime çevirdim, sonra Gabe tekrar önümdeki barın arkasında belirdiğinde başımı kaldırdım.

"Eve yeni güvenlik sistemini kurdurdun mu?" diye sordu Gabe.

"Güvenlik sistemini bırak artık! Ben yetişkin bir kadını, tamam mı?"

"Yetişkin bir kadın ol ya da olma, şu anda o büyük evde tek başına yaşıyorsun.

Sadece sana göz kulak oluyorum. Bu benim işim."

"Aslında değil. Resmi olarak değil. Senin işin, salatama iyi tavuk parçaları koymak ve annem Noel koleksiyonuna bir fındıkkıran daha eklediğinde benimle birlikte gözlerini devirmek."

"Evet, o koleksiyon çığırından çıkıyor," diye cevapladı Gabe. Çocukluğumuzdan beri böyleydi. Benden üç yaş büyüktü ve her zaman beni koruyan rolünü üstlenmişti. Benim bedenim 4T iken bu çok tatlıydı, ama ilk adetimi gördüğümde artık bundan sıkılmıştım. "Sadece boşandığından beri..."

"Uh-uh!" Kollarımı çaprazlayarak kaldırdım. "Artık bu konuyu konuşmak istemiyorum. O kelimeyi söylemiyoruz." Öğle yemeğini, aldatan eski kocan hakkında konuşmaktan daha çok mahveden bir şey yoktur, özellikle de onu sürpriz bir öğle molasında aldatırken yakaladıysan. Bu kadar yeter.

"Peki," dedi Gabe. "O zaman alarmı taktır."

"Neden bu kadar patronluk taşıyorsun? Takıldı ya," dedim ve Gabe bana inanmamış gibi gözlerini kısarak baktı, ama doğrudu. Sadece geceleri alarmı kurmayı unutuyordum. Neden kurmam gerekiyordu ki? Burası New Elwood'du. Ön kapıyı bütün gece açık bıraksam bile hiçbir şey olmazdı.

Sonra yanımdaki adamın "Bayan Reeves" dediğini duydum ve dikkatim kardeşimden başka yere kaydı.

"Abigail," dedi Gabe, ben de ona şaşkın bir bakış attım ve yanımdaki adamlara dikkat çekmeden başımı salladım. "Ne?" diye sordu, sesini alçaltmaya bile tenezzül etmedi, ben de sessizce onu susturdum. "Boş ver. Siparişini ben alırım."

Sonunda, otoriter kardeşim artık otoriterlik yapmıyordu. Ben de sağa eğilip tekrar kulak misafiri oldum. Belki de kariyer değişikliği yapmanın zamanı gelmişti. Özel dedektif olup bu kasabadaki tüm para düşkününü sülükleri ve aldatan eski sevgilileri ifşa edebilirim.

"Tabii, onunla konuşabilirsin ama teklifi tamamen yanlış. Güvenli hale getirmek için gereken iş miktarını düşünürsen, yıkıp geçsen daha iyi," dedi büyük şehirli piç, kırmızı şarabını yudumladı ve kadehini masaya koydu.

O sözleri duyunca içime bir şey geldi. Dişlerimi sıktım, yumruğumu sıktım ve farkına varmadan çantama sertçe dirsek attım, çanta devrildi ve şarap kadehi o kibirli herifin kucağına düştü. Merlot, onun süslü pantolonunun her yerine döküldü. Sebastian Anderson ayağa fırladı. Onu yık, pislik.

Nefesimi tutarak, meclis üyesine bir bakış attım. "Aman Tanrım, ne sakar biriyim. Ne dağınıklık! Size yeni bir bardak alayım." *Böylece o kadehi senin güzel yüzüne fırlatabilirim.* Ve yüzü gerçekten de güzeldi, keskin çenesi ve yeşil gözleriyle. Charlie onun ne kadar yakışıklı olduğunu tamamen küçümsemişti. Onun önemli bir ayrıntıyı atladığını biliyordum. Daha sonra bununla dalga geçmem gerekecekti.

Kaşlarını çatmış bir şekilde, A-hole Anderson siyah kumaş peçeteyle pantolonunu silmeye çalıştı ama nafile. Ah, keşke gününü mahvetmişim. Tanrım, zavallı adam. "Gidip bunu yıkasam iyi olacak," dedi.

"Dinle, Anderson, ofise dönmem gerek, ama söylediklerini düşüneneğim," dedi Patrick, bu sahneden ve şarapla kaplı pislikten uzak durmak istediği belliydi. Zavallı herif onu kalması için ikna etmeye çalıştı ama meclis üyesi oradan bir an önce çıkmak istediği için öfkeyle erkekler tuvaletine gitti ve ben içimden kıkırdadım: *"Al sana, Abigail!"*

"Hey Abigail," derin ama tatlı bir ses arkamdan seslendi ve ben irkildim. Tanrıya şükür elimde dolu bir kadeh şarap yoktu.

"Rex, seni görmedim," dedim, elimi kalbimin üzerine koyarak nefesimi düzenlemeye çalışarak.

Rex, bronz tenine zıt olan sinir bozucu beyaz dişleriyle gülümsedi. "Öğle molası mı?" diye sordu.

"Evet."

"Ben de. Bana katılır mısın?"

"Tabii," dedim ve Anderson'ın boşalttığı koltuğun karşısındaki koltuğa başımı sallayarak işaret ettim.

Rex bar taburesine kaydı ve bara yaslanarak kollarını esnetti, kolları siyah tişörtünün kumaşının altında hareket etti. O ve ben, bu kasabadaki çoğu insan gibi, uzun zamandır tanışıyorduk.

Bir zamanlar, bu adama delicesine aşık olmuştum. Rex Montgomery, on altı yaşındaki kalbimi her gördüğümde çarpıyordu. Her şey lise yıllarında, o ve kardeşim Sullivan's'ta birlikte çalışmaya başladıklarında başlamıştı. İkisi de bulaşıkçıydı. Haftada birkaç gece, kapıyı açtığımda onu orada, o sevimli gülümsemesiyle, yara izli kaşının ona tam da kötü çocuk havası verdiği haliyle bulurdum. Bu, genç kızlar için adeta kedi nanesi gibiydi. Sonra o ve kardeşim, kardeşimdeki tozlu eski Bronco'yla kaçarlardı ve ben de kafamda bizim saçma sapan konuşmalarımızı tekrar tekrar oynatır, defterlerimin kenarlarına *Bayan Abigail Montgomery* yazardım.

Onu neden sevdiğimi bile bilmiyordum. Rex, yarasına rağmen kötü bir çocuk değildi. Aslında bir izci gibiydi. Vücudunda yaramazlık yapabilecek tek bir kemik bile yoktu. Benim gibi değildi. Bir gece, annem evde yokken ve Gabe yatak odasında Debby Reagan'la öpüşürken, arka bahçemizde neredeyse öpüşecektik. Ama olmadı. O gece yediğim sarımsaklı ekmek yüzünden mi diye hep merak ettim. Muhtemelen bu yüzden, ön lobum tamamen gelişip onu öpme isteği duymamış olmama rağmen, o günden sonra sarımsaklı ekmek yemedim.

En iyisi böyleydi. Onun gibi iyi bir erkek, eşit derecede iyi bir kadını hak ediyordu. Ayrıca, erkek arkadaşlarımdan biri bana birkaç saniye fazla baktığında, kardeşim hep etrafımda dolanırdı. Eski erkek arkadaşım sayesinde erkekler hakkında dersimi erken almıştım. Kardeşim bana iyilik yapmıştı.

"Al bakalım, ne olmuş böyle?" Laftan bahsetmişken. Gabe öğle yemeğimi getirmişti. Barın etrafından dolaşarak dökülenleri kontrol etti.

dökülenleri kontrol etmek için barın etrafından dolaştı

Başımı sallayarak ayakta durdum. "Bilmiyorum. O adamın parmakları kaygan falan olmalı."

"Ben paspası getireyim." Gabe başını kaldırdı ve sonunda benim yalnız olmadığımı fark etti. "Selam dostum," dedi Rex'e. İki eski dost, lise birinci sınıftan beri yaptıkları aynı el sıkışmayla selamlaştılar. "Her zamanki için mi geldin?" diye sordu Gabe ve Rex başını salladı. "Cuma günü maçı izleyeceğiz, değil mi?"

"Orada olacağım," diye cevapladı Rex ve kardeşim mutfağa geri girdi. Gözlerimi salatamdan ayırmadan, onların samimi arkadaşlığına duyduğum kıskançlığı görmezden gelmeye çalıştım. Gabe bir konuda haklıydı: Büyük, eski bir evde tek başıma yaşıyordum. Ve bu çok yalnızlık vericiydi.

Sonra Rex'in sesi beni başımı kaldırmaya zorladı. "Bastian! Bir günde iki kez, ne tesadüf!"

Bastian mı?

"Bu küçük kasabada oldukça yüksek," dedi Bastard, yani Bastian.

"Dostum, berbat haldesin. Ne oldu sana?" diye sordu Rex ve Sebastian bana bir bakış attı.

"Biraz şarap döktüm. Bar pek düzgün değil galiba. Bu eski, harap binalarda ne bekleyebilirsin ki?"

Rex nasırlı ellerini kaldırdı. "Tek söyleyebileceğim, Sullivan's yangın yönetmeliklerine uygun."

"Siz ikiniz tanıştırıyor musunuz?" diye araya girdim.

"Evet, Sebastian'la eski takılırız." Eski takılırsınız mı? Charlie onun Lydia Radcliffe'in torunu olduğunu söylemişti, ama kimse onu gerçekten tanıyor gibi görünmüyordu. Bu kasabayla ne ilgisi vardı? Rex ona izci gülümsemesi attı. "Öğle yemeğine bize katılmaz mısın?"

Rex neden bu kadar kibardı? Sebastard ve ben, "*Hayatta senin yanına oturmam*" der gibi birbirimize baktık. Bu duygunun karşılıklı olduğunu bilmek güzeldi.

Çantamı aldım ve onlara dudaklarını sıkarak gülümsedim. "Biliyor musunuz, bir randevum var, bu yüzden gelemeyeceğim. Siz ikiniz güzelce sohbet edin." Salatamı bir paket kaba koydum, sonra şarap lekeli adamın omzuna hafifçe vurdum ve onu pencereden dışarı atmak istediğimi düşündüm. "New Elwood'da iyi vakit geçirin."

ON ÜÇ SEBASTIAN

KANITIM YOKTU, ama içimden bir ses kırmızı etekli kadının şarabımı kasten devirdiğini söylüyordu. Ama neden yapsın ki? Buraya geleli çok olmadığından gerçek düşmanım yoktu. En azından birden fazla yoktu. Onun uzaklaşmasını izledim ve Charlie'yi düşündüm. Fırsatını bulsa, kesinlikle şarabımı üzerime dökerdi. Belki de buradaki kadınların hepsi aynı hamurdan yapılmıştı. Bu, bu kasabada bulduğum ilk iyi şey olurdu.

Rex ve ben bara geri döndük, o hamburgerini ve patates kızartmasını yerken, tıpkı çocukluğumuzdaki gibi bana turşuyu uzattı.

"Hâlâ turşu sevmiyorsun, ha?"

Rex ağzını büzüştürdü. "Uh, çok ekşi."

Fermente edilmiş turşuyu bir ısırık aldım. "Demek şimdi itfaiye şefi oldun, ha?"

"Evet. Gönüllü itfaiyeci de oldum," dedi yüzünde gururlu bir gülümsemeyle.

"Hiç bilmiyordum," dedim, bu işe girme nedenini merak ederek.

"Neden yapasın ki? Otuz yıldır konuşmadık."

"Doğru." Ailem, ben altıncı sınıftayken, yangından sonra New Elwood'dan taşındı. Oradan ayrıldıktan sonra, eski arkadaşları ziyaret etmek hiç önceliğimiz olmadı.

"Evet, evin yandıktan sonra..." Rex başladı, ama ben boğazımı temizleyerek sözünü kestim.

"Bunu konuşmak zorunda değiliz. Anlıyorum. Sen hayat kurtarıyorsun." Burada olmak istemediğim kadar, bu konuyu da açmak istemiyordum. Yine. Tüm o anılar beni tedirgin ediyordu. Olanları geride bırakmayı başarmıştım, ama bu kasabaya geri dönmek her şeyi biraz fazla gerçekçi hale getiriyordu.

Eski binaları sevmememin bir nedeni vardı.

"Peki ya sen? Şimdi büyük bir emlak geliştiricisi mi oldun?" "Hiç şaşırmadım," dedim ve turşuyu bitirdim.

"Hayır," dedi ve eğildi. "Charlie ile aranızda ne var? Aranız biraz gergin görünüyordu."

Biraz. O hiçbir şey bilmiyordu. "Evet, o. Hayatımı cehenneme çeviren baş belası komşum."

"Anlıyorum. Charlie kesinlikle baş belası bir kadın. Ama seni bu kadar sinirlendirmesinin sebebi ikinizin birbirinize çok benziyor olmanız." Rex güldü ve çayından bir yudum aldı.

Gülmek zorunda kaldım. "Benzer mi? Hayır. Reeves ve ben tamamen zıt karakteriz ve bu da buradaki işimi çok daha zor hale getiriyor." O kadını yarısı zamanında tahammül edemediğimi, diğer yarısı ise dudaklarına hayran olduğumu ona itiraf etmek istemedim.

"Birlikte çalışmak zorundaysanız, ortak bir nokta bulmanız gerekiyor gibi görünüyor."

Ortak nokta mı? Tek istediğim yeni bir başlangıç yapmaktı. Neden bunu imkansız gibi gösteriyordu? Bu kadın beni deli ediyordu. Ve içimdeki çarpık bir tarafım onu bu yüzden seviyordu. Daha önce, tiyatroda yalnız kaldığımız bir an, bir şey hissetmiştim. Notları mükemmel bir şekilde düzenlenmişti, fikirleri mantıklıydı ve restorasyon planlamasına harcadığı çabayı takdir ediyordum. Bir an, gözlerimi kısıarak, o eski tiyatroya baktığında gördüklerini neredeyse hayal edebiliyordum. Bu kadın bir şeye inanıyordu. Bu nadir bir şeydi.

Ama bu ondan daha büyüktü. Benden daha büyüktü. Bu otelin onayını almak, güneşin gözlerini parlatırken ne kadar güzel görünürse görünsün, her şeyden daha önemliydi. Onu aklımdan çıkardım ve Rex'e son yirmi yıldır ne yaptığını sordum. Birlikte yemek yedik, ayrıldık ve ben işime döndüm.

Daireye döndüğümde güneş batmaya yeni başlamıştı. Çatıya dayalı on iki metrelik bir merdiven vardı ve Albert kiremitlerin üstünden bana el salladı.

"Burada işim bitmek üzere," diye bağırdı.

Onun çabaları için selam verdim, yıkım iznini alır almaz tüm onarımların yıkılacağını söylemek istemedim. Sullivan's'taki sarışın bir göstergeyse, kasaba halkı bana karşı düşmanca davranmaya başlamıştı bile. Buradan bir an önce gitmem gerekiyordu.

Daireme döndüğümde, dün geceki yağmurun nemli kokusu dışında her yer sessizdi. Yatak odamın tavanında yeni alçıpan vardı

ve sadece yeni bir kat macun ve biraz boya gerekiyordu, ama ben uğraşmayacaktım. Bir süre tavana bakarak, Reeves tavandan düşmeseydi ne olurdu diye düşündüm.

Öncelikle, onu çıplak göremezdim. Avucumun altında cildinin yumuşaklığını hissedemezdim. Yanaklarındaki utançtan kızaran rengini göremezdim. Bu günlerde kızardığı tek an, kafamı şampanya mantarı gibi patlatmak istediği anlardı.

Gülümsedim, sonra gülümsemem kayboldu. Yine alçıpanın yamasına baktım.

Yine düşme tehlikesi var mıydı? Masa hala deliğin altındaydı. Boynunu kırabilirdi.

Bu kadın beni delirtiyordu, ama onun incinmesini istemiyordum.

Mutfak lavabosunda kendime bir bardak su doldurdum, tabağı hala kurabiye kırıntıları ile doluydu. Bana tekrar kurabiye yapma ihtimali ne kadardı? Bir an için, Rex'i selamladığı gibi bana gülümserse nasıl hissederim diye merak ettim. Kavga etmeyi ne kadar sevdiysem de, benden sakladığı yönleri olduğunu biliyordum. Bunu, çalışkanlığından ve kasaba halkının onu ne kadar şiddetle savunduğundan anlayabiliyordum. Bana bir dost gibi bakması nasıl bir his olurdu acaba?

Rex'in ortak bir nokta bulmakla ilgili söylediklerini düşündüm. Belki bir ortak nokta bulabilirsek, o da benim bakış açımı anlayabilir ve ona sunduğum her teklife karşı direnmeyi bırakabilir. Bu yüzden süngerini sabunladım ve beyaz papatya desenli turuncu tabağı ovuşturdum. Köpüğü duruladım ve musluğu kapattım. Sonra tavan gıcırdadı ve ön kapının kapandığı sesi geldi. Eve gelmişti.

Onun dairesine kadar yürüdüm ve kapıyı çaldım. "Kim o?" diye seslendi.

"En sevdiğin komşun." "Albert mi?"

"Tekrar dene." "Solucan mı?"

Gülmek zorunda kaldım. Hiçbir şeyi kolaylaştırmıyordu, değil mi?

Kapı açıldı ve karşımda bu sabah dikkatimi çeken aynı dar etek ve uzun topuklu ayakkabılarla duruyordu. "Sen olurdun dedim."

Ona temiz tabağı uzattım. "Al bakalım. Yeni yıkadım."

Tabağı inceledi, birkaç yeri kaşıyarak baktı ve başını salladı. "İyi, B artı." Gülerек, onu çözmenin kolay olmayacağını düşündüm. Ama zorlukları sevmez miydim?

Sonunda dikkatini bana çevirdi. "Ne oldu sana? Barney ile kavga mı ettin?"

Şarap lekeli kıyafetlerime baktım. "Öyle bir şey. İyi bir kuru temizlemeci biliyor musun?"

Dairesine girdi ama kapıyı açık bıraktı, sanki içeri girmemi istiyor gibiydi. Ben de girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

"Burada herkesi tanırım. Ve herkes beni tanır. Bu yüzden meclis üyelerini tiyatroyu yıkmamaları için ikna edeceğim." Omzunun üzerinden bana bir bakış attı. Bakışı sert değil, daha çok şakacıydı, ben de kollarımı kavuşturup dudaklarımı gülümsemeye zorladım.

"Öyle mi?"

"Evet."

"Güvenlik ve refah vaadiyle nasıl rekabet edeceksin? Miras ve tarih gibi şeylerin bununla boy ölçüşebileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Öyle olursam ne olur?"

"O zaman sana hayalperest demek isteyebilirim," diye cevap verdim, ama dudaklarım daha da kıvrıldı.

"Bana söylediğin en kötü şey değil," dedi, benim gülümsememi taklit ederek.

"Affedersiniz. Hakaret eden sensin. Ben sadece kibar davrandım."

"Kibar," diye tekrarladı.

"Sana bir sözlük getireyim mi?"

Bir kaşını kaldırdı ve içimi kıpır kıpır eden o küstah bakışını attı. "Az önce söylediklerini tekrar al, ne kadar kibar olduğunu söyle."

Güldüm. "Adil. Dinle, çabalıyorum, tamam mı?"

"Beni daha iyi sırtımdan bıçaklamak için, değil mi?" diye cevapladı.

"Beni gerçekten bu kadar küçümsüyor musun?" Tonumu hafif tutmak istemişim, ama soru sessizce çıktı.

Charlie dudağını ısırıldı. "Ben..." Diye başladı. "Bilmiyorum."

"Bu kasabayı mahvetmeye çalışmıyorum," dedim ona. "Sadece en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yapmaya çalışıyorum."

Sanki orada gerçeği okuyabilecekmiş gibi gözlerime baktı. Artık gerçeğin ne olduğunu bile bilmiyordum. Tiyatro bir çöplük gibiydi, ama düşündüğüm kadar kötü değildi. Bu ev, onun dairesi... Burada daha önce görmediğim bir çekicilik vardı.

Fikrimi değiştirmeme yetmedi. Geleceğimi çöpe atmam için yetmedi. Ama bu yerleri onun için özel kılan şeyi görebiliyordum.

Ve o oradaydı. Kararlı, güçlü bir kadın. Bir insan buldozer gibiydi. Korkutulamazdı. İtilip kakılamazdı. Sindirilemezdi.

Ona yaklaştım ve o mavi gözlere, kızaran yanaklara ve pembe dudaklara baktım. Bir an için oraya neden geldiğimi unuttum — onu benim tarafıma çekmek için mi, yoksa sadece bana gelmesini sağlamak için mi.

Hayatımın en büyük iş anlaşmasının eşiğindeydim ve tek düşünebildiğim onun dudaklarının şekliydi. Beni ezip geçmesini, bana istediğini yapmasını istedim. Beni bu şehre getiren tüm acı ve mantıklı, ticari nedenleri unutmak istedim, çünkü o daha önce tanıştığım hiçbir kadına benzemiyordu.

Bakışları yavaşça yüzümde dolaştı ve her nefes alışında göğsü inip kalkıyordu. Beyaz bayrağını kaldırdığını hissedebiliyordum. Benimle savaşmaktan yoruluyordu. Ben de onu son damlasına kadar içme dürtüsüyle savaşmaktan yoruluyordum.

Çünkü olan buydu. Bana her sert bakış attığında, keskin sözler söylediğinde, neden bu kadar kalın bir kabuk içine çekildiğini öğrenmek istiyordum. Mantıksız, gülünç bir yanımda, onun duvarlarının arkasında bırakacağı adam olmak istiyordu.

Belki de kapıları açıp onu kendi duvarlarımda arkasına davet etmek istiyordum.

Çenesini eğdi ve dudağını ısırıldı. Benim de ısırmama izin verir miydi? Yaklaştım ve aramızdaki mesafe azalırken kalbimin hızla attığını hissettim. Nefesi hızla çıktı, bakışları benimkilere doğru yükseldi. Dudakları izin vererek açıldı ve ben de ayartılmaya karşı koymayı bıraktım. Elimini beline doladım ve onu kendime doğru çektim. Sanki benim için yaratılmış gibiydi. Huysuz, zor bir kadın. Tahmin etmiştim.

Diğer elimi çenesinin üzerine kaydurdım, cildinin yumuşaklığının tadını çıkardım. Sonra başımı eğdim ve sonunda, sonunda onun dudaklarını tattım.

ON DÖRT CHARLIE

Kapımı açık bırakmak taktiksel bir hataydı. Bu adamın yanında gardımı indirmemem gerektiğini şimdiye kadar anlamış olmalıydım. Bir şekilde içime işlemiştı ve şimdi görünüşü kadar öpüşmesi de güzel mi diye merak ediyordum.

Bunu yapan şarap lekesi olmuştu. Dağınık ve dağınıktı ve bu onun sert kenarlarını yumuşatıyordu. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onunla ne kadar zaman geçirirsem, planımdaki çatlakları o kadar çok görüyordum.

Birkaç gün önce yerin dibine çökmüşüm. Çatı akıyordu. Bütün evin boyanmaktan çok daha fazlasına ihtiyacı vardı ve tiyatro da pek iyi durumda değildi.

O kötü bir müteahhit değildi. Bir parçam, birçok yönden onun haklı olduğunu kabul etmeye hazırdı. Kasaba yardımı ihtiyaç duyuyordu ve benim tarihi korumak için duyduğum ihtiyaç hepimizi geri tutuyor olabilirdi. Belki de tek yaptığım, bana hiç ait olmayan bir geçmişe tutunarak ilerlemenin önünü kesmekti.

Bu yüzden, bana doğru yaklaşıp güçlü kolunu belime doladığında, onun saldırısına karşı savunma yapmaya vaktim olmadı. Bakışları yumuşayarak dudaklarıma indi.

Hafif bir inilti kaçtı ve bana doğru eğildi. Parmak uçları belimi sıktı, eteğimin kenarını izleyerek beni nazıkçe kendine doğru çekti. Avucunun içi nasırlıydı, çenemi kendine doğru kaldırırken, pürüzlülüğü cildimde titremeye neden oldu.

Kalbim çarparken, o basit dokunuşun bana yaptığını görmezden gelmeye çalıştım. Beni saran sıcaklığı, beni dört farklı yöne çeken gerginliği görmezden gelmeye çalıştım.

Onu öpmek bir hata olurdu. İnandığım her şeye aykırı olurdu. En kutsal değerlerime ihanet olurdu. Savaşın ilk muharebesini bile vermeden, açık ve net bir yenilgi olurdu.

Ama yine de yapmak istiyordum.

"Charlie..." diye inledi, sanki dua ediyor gibiydi. Parmak uçları, güneş ışığı arayan bir çiçek gibi ona doğru eğilmem için yeterliydi.

güneş ışığı arar gibi ona doğru eğilmem için
yeterliydi. Başı eğildi ve... "Yoo-hoo!"

Ondan uzaklaşıp mutfak dolaplarına çarptım. Avucum kurabiye tabağına çarptı ve tezgahın kenarından düştü. Yere çarparak parçalandı. Ben çığlık attım, Anderson küfretti ve Albert ön pencereden bize neşeyle el salladı.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, tek duyabildiğim kulaklarımda çınlayan kan sesiydi. Küçük odayı geçip pencereyi açtım ve dışarıda merdivene yaslanmış adama baktım.

"Yukarısı bitti," dedi Albert, yanakları efordan kızarmış. Tel tel beyaz saçları her yöne dağılmış, eklemleri çatlamış parmakları merdivenin kenarlarını sıkıca tutuyordu. "Birkaç yeni kiremit işini gördü, ama yakında bakmamız gereken birkaç sorunlu yer var. Yeni ev sahibinin halletmesi gereken bir şey." Kıkırdadı ve arkamdaki Anderson'a göz kırptı.

"İnerken dikkatli ol, Albert." Pencereden başımı dışarı çıkarıp aşağıdaki çimleri izledim. Aşağıya çok uzak görünüyordu.

"Beni merak etme, tatlım," diye nazıkçe azarladı. "Yaşlıyım, ama hâlâ becerikliyim."

"Tabii ki öylesin," dedim, onun yere inmesini izlerken. Bu, az önce neredeyse olanları kabullenmeye çalışırken kalp atışlarımı kontrol altına almam için yeterli zamanı verdi. Korku, sıcak katran gibi içimi kapladı. Albert'in ayakları çimlerin üzerine basana kadar pencere pervazına sıkıca tutunup derin nefesler aldım.

Sonra döndüm.

Sebastian kırık tabakların yanında çömelmiş, parçaları düzgün bir yığın halinde topluyordu.

"Ben alırım," dedim yaklaşırken. "Sorun değil."

"Ben alırım dedim."

"Tek bir konuda bile benimle tartışmasan ölür müsün, Reeves?" diye tersledi, sonra derin bir nefes aldı. Parmağında kırmızı bir çizgi belirdi ve elinde tuttuğu kırık tabak parçasını düşürdü. Yarayı ağzına soktu ve bana kızgın bir bakış attı.

"Sana bandaj getireyim."

"Aşağıda var." Ayağa kalktı ve çıkışa doğru döndü. "Şimdi kim zorluk çıkarıyor?"

Kapıda durup omzunun üzerinden arkasına baktı. "Gitsem iyi olacak galiba," dedi. Bir an gözlerimin içine baktı, ben bir şey söylemeyince hafifçe alaycı bir şekilde güldü ve dışarı çıktı.

Arkasından gelen kapı mandalının sesini ve uzaklaşan ayak seslerini dinledim. Kendimi bitkin ve kafası karışmış hissettim. En çok da hayal kırıklığına uğramıştım. Ama bunun nedeninin onu öpme dürtüsüne neredeyse yenik düşmüş olmam mı, yoksa bunu yapma fırsatını bulamamış olmam mı olduğunu bilmiyordum.

ON BEŞ SEBASTIAN

DAİRİMDE GÜVENDE, bandajları sakladığım mutfığa gittim. Bir tanesini çıkarana kadar sol avucum kanla kaplanmıştı. Kendimi temizledim ve küçük kesiği bandajladım, bu kadar kanamasına şaşırdım.

Ellerim titriyordu.

İmkansız, sinir bozucu kadın. Sanki onu yakmışım gibi benden uzaklaşmıştı. Bu beni çok kızdırdı. Bu savaşta karşı taraftaydık, ama bu benim Lucifer olduğum anlamına gelmezdi. Lanet olsun, ben sadece ailem için doğru olanı yapmaya çalışıyordum, ama Charlie Reeves bunu bilmek istiyor muydu? Hayır. O, sanki buraya sadece onun hayatını zorlaştırmak için gelmişim gibi bana alaycı alaycı bakmakla meşguldü.

Mantıksız olan oydu. Buraya biraz hayat katmak için fırsatlar varken, değerli kasabasının yavaş ve acı verici bir şekilde ölmesini görmekten mutlu olan oydu.

Ve ben onu neredeyse öpüyordum. Bir şekilde kendimi karıştırmıştım. Kızıl saçları, o dudakları, mutfak masamda sergilenen çıplak poposu, omurgasının iki yanındaki çukurlar, benim için basmak için mükemmel başparmak izleri...

Mutfak tezgahına yaslandım ve gözlerime avuç içlerimi bastırdım, göz kapaklarımın arkasında yıldızlar patlayana kadar, sonra derin bir nefes alıp ellerimi indirdim.

Neyim vardı benim? O benim dikkatimi dağıtıyordu.

Albert'ın bizi bölmesi en iyisiydi, bunu biliyordum. Kimseyle ilişkiye giremezdim, özellikle de tüm planlarımı mahvedebilecek tek kişiyle.

Keşke vücudum da bunu anlasaydı. Kan hala damarlarımdan akıyordu. Elimi belinden kaydırdığım andan itibaren, sikim pantolonumun fermuarının arkasında taş gibi sertleşmişti.

Öfkem yardımcı olmuyordu. Gergindim ve kızgın mıydım, azgın mıydım, yoksa ikisi birden miydim, bilmiyordum. Tek bildiğim, onu istediğimdi.

Ama hayır. Onu gerçekten istemiyordum. Ben aptal değildim. Bu sadece... yakınlıktı. O sadece *oradaydı*, hepsi bu. Güzel bir kadın

hayatıma girmeye çalışıyordu ve ben de uzun süredir seks yapmamıştım. Ona fiziksel olarak tepki vermem çok doğaldı.

Evet. Öyleydi. Onu başka herhangi bir kıvrımlı küçük yaramaz kızla değiştirin, ben de aynı tepkiyi verirdim. Belki de sinir bozucu, dik başlı kızılılara bir ilgim vardı.

Her göz kırptığında karnımda bir heyecan hissetmem değildi. Ya da tavanın onun ayak sesleriyle gıcırdamasını duyduğumda, tekrar ziyarete gelip gelmeyeceğini merak etmem değildi. Ya da bir an için, onun da beni öpmek istediğinden neredeyse emin olmam değildi.

Avuç içimi kasıklarına bastırdım. Penisim şiddetli bir şekilde ağrıyordu. Bunun için de onu suçladım.

"Siktir et," dedim ve pantolonumun fermuarını açtım. Bir şey yapmam gerekiyordu ve kendimi sakinleştirmek için en kolay yol çok basitti. Elimi penisin etrafına doladım ve dudaklarımdan keskin bir nefes verirken ucunu sıktım.

Sadece bir tane yap ve sonra işine dön. Tek yapmam gereken buydu. Bu fazla enerjiyi atarsam her şey normale dönecekti. Bu sadece cinsel uyarılara verilen fizyolojik bir tepkiydi. Bununla başa çıkabilir ve hayatıma devam edebilirdim.

Ancak elim penisi okşamaya başladığında, aklımı Charlie doldurdu. Dışlerimi sıkarak onu aklımdan çıkardım. O yasak bölgeydi. Çıkmak isteyeceğim kadınlar arasında bile yoktu. Sinir bozucu, kaba, kendini beğenmiş ve *hatalıydı*.

Ama gözüm mutfak masasına takıldığında, elimdeki yarayı kapatmak için kullandığım bandajın ambalajını gördüm. Bu da ilk yardım malzemelerini en son ne zaman çıkardığımı hatırlattı. Çıplak bir kadın masamın üzerine uzanmış ve bana kendini bırakmıştı.

Bununla mücadele ettim. Onu düşünme, hayal etme, onu isteme arzusuyla mücadele ettim.
onu

Ve başaramadım.

Nefes nefese, yumruğumla sikimi pompalarken Charlie'nin aynı masada eğildiğini hayal ettim.

aynı masaya eğildiğini hayal ettim. Bacaklarını daha da açıp parmaklarımla onu boşaltana kadar parmaklarımla onu tatmin ederdim, ta ki benim sikimi içine sokmam için yalvarana kadar. Tanrım, onun yalvarmasını istiyordum.

Onun boyun eğmesini, her lanet şeyde benimle kavga etmeyi bırakmasını istiyordum. Omurgasındaki o çukurları parmaklarımla izler ve beni arzulamaktan titreyene kadar onu masaya sabitlerdim. Sonra sikimi santim santim

. Beni hissetmek için çaresizce kalçalarını geriye doğru sallardı. Onun açgözlü bir şey olacağını biliyordum, ikimiz de teslim olmak istediğini bilmemize rağmen kontrolü ele geçirmeye çalışırdı.

Orgazmın yaklaştığını hissedince inleyerek sikimin dibini sıktım. Henüz boşalmak istemiyordum. Yukarıdaki düşmanım hakkında fanteziler kurmak çok yanıltıcı, ama bunu kim öğrenecekti ki? Bunu şimdi içimden atıp kurtulacaktım.

Yatak odasına sendeleyerek girdim ve komodininin üst çekmecesini yağ için aradım. Soğuk jel cildime değdiğinde tısladım, yatağa uzandım ve pantolonumu uyluklarımın yarısına kadar indirdim. Sonra nefes verdim, çünkü benim için sırlıslıkam olduğunda ne kadar iyi hissedeceğini hayal edebiliyordum. Kaygan, sıcak ve yumuşak.

Elim gerçek şeyin yerine geçemezdi, ama önemli değildi. Oraya kolayca ulaştım, geldiğinde ne tür sesler çıkaracağını merak ediyordum. Tadı nasıl olurdu, onu bırakırsam ağzıma sürtünür mü diye merak ediyordum. O dolgun, dudakları benim aletime sarılmış halini düşünüyordum.

Vücudum gerilirken, sıcak fişkırımlar karnımı ıslattı, zevk çok yoğun. Nefesim düzelerken saniyeler birbirine karıştı. Kalp atışlarım normale dönene kadar tavandaki yamalı deliğe baktım.

Kendime yaptığım pisliğe bakmak için bir süre bekledim. Göğsüm ve ensemin kızardı.

Bu bir daha olamazdı. Bir daha olmayacaktı. Seks artık söz konusu değildi. Öyle olmak zorundaydı.

Biz, savaşılmaması gereken bir savaşın zıt taraflarında duruyorduk. O, hayatımın en büyük iş anlaşmasının önünde duruyordu ve bu anlaşmayı kapatıp bu çöplük kasabadan kurtulmak için onu ezip geçmekten çekinmezdim.

Kendimi temizledim ve Charlie Washington Reeves'i aklımdan çıkardım. Albert'e, kendi kendime yaptığım hatadan daha büyük bir hataya düşmemi engellediği için bir teşekkür hediyesi almam gerekecekti.

ON ALTI CHARLIE

Hafta sonunu Abigail ve Sophie ile geçirdim, Pazartesi'nin gelmesini istemiyordum. Ama Pazartesi geldi ve kendimi Monticello'da, bir tarafımda Anderson, diğer tarafımda yerel bir müteahhit ile buldum.

Birkaç gün önce kasabamı mahvetmeye çalışan adamlar neredeyse öpüşeceğimi kesinlikle düşünmedim. Hayır. Aklımın ucundan bile geçmedi. Özellikle de güneşten bronzlaşmış teni ve dağınık saçlarıyla içeri girdiğinde. Ve ona günün faaliyetlerinin yazılı olduğu klipboard'u verirken parmaklarımız birbirine değdiğinde de. Elinin belime bastırması ve göğüslerimin göğsüne yapışması düşüncesi aklımın ucundan bile geçmedi.

Bunun yerine, yeni müteahhitimize odaklandım. Onu işe almak için çabuk davranmamız gerekiyordu. Vinnie Sanders kasabada iyi bir üne sahipti ve fazla seçeneğimiz yoktu.

"Yapısal bir sorun olmadığına göre, acil durum aydınlatması ve arka merdivenlerin onarım çalışmalarına başlayacağız," dedi notlarını kontrol ederken. "Halı ve aplikler ne durumda?"

"Halı için hala fiyat bekliyoruz," diye cevapladım. "Bugün veya yarın gelmesi gerekiyor. Aplikler sipariş edildi, iki hafta içinde gelir."

"Elektrikçiyi ayarlayayım," dedi, sonra adamlarına ıslık çaldı, onları içeri çağırdı ve işe koyuldu.

Odadaki filin varlığından biraz rahatsızlık duyarak solumdaki adama baktım. Bej pantolon ve beyaz düğmeli gömlek giymişti, ayakkabıları parlak kahverengiydi. Gözlerime bakarak kaşlarını kaldırdı. Aramızda garip bir enerji dolaştı, ama tek söylediği "Temizlikçileri bütçeden çıkarmak doğru bir karar mıydı, emin değilim" oldu.

"Sadece birkaç ön hazırlık işi. Temizlikçilerin, mekanı etkinlik planlayıcılarına teslim etmeden iki gün önce gelmesi için rezervasyonları hala duruyor."

"Beni bu işe nasıl bulaştırdığını bir hatırlatır mısın?"

"Kadınsı cazibemi kullandım," dedim, sonra Cuma akşamı neredeyse olanları düşünerek yanaklarımın kızardığını hissettim. Albert'e şükürler olsun.

Albert

Sebastian'ın iş yapmadan buradan çıkmak için bir bahane uydurmasını bekleyerek temizlik malzemelerinin bulunduğu kovayı aldım. Oysa o beni bilet gişesine kadar takip etti ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Kovamdan bir kazıyıcı aldım ve ona kaşlarını çatarak baktım. "Ne yapıyorsun?"

"Bu altı yüz dolarlık bir gömlek."

"Özür dilerim. Altı ve sonra iki sıfır mı? Bir *gömlek* için o kadar para mı verdin?"

Gömleğini pantolonundan çıkardı ve son birkaç düğmeyi de açarak beyaz bir kolsuz fanila ortaya çıkardı. "Evet," dedi, gözlerini bana dikerek. "Ne giyersen osun derler."

"O fiyata kıyafetler beni fakir ediyor," dedim ve bilet gişesinin kenarına yapışmış kaya gibi sert sakızı kazımaya başladım.

"İlk buluşmamızda kırmızı tabanlı ayakkabılar giyen kadın diyor."

Demek ayakkabıları fark etmişti. Dikkatimi kazımaya verdim, ama içimde çok küçük bir heyecan hissettim. Onu görmezden geldim. "O farklı."

"Tabii, tabii. Eminim öyledir."

"Zaten 600 dolarlık gömlek nereden bulunur ki?" diye sorarak konuyu tekrar gündeme getirdim. Başımı kaldırıp omuz kaslarının triceps kaslarıyla birleştiği noktaya bakarken, hızla başka yere çevirdim.

Anderson burnunu çekti. "Gömlek özel dikim," diye açıkladı, sonra onu bilet gişesinin kapısının üzerine attı.

"Peki ya pantolonun?" diye sordum, daha iyi düşünmeden. "O da özel dikim mi?"

"Neden? Çıkarmamı mı istiyorsun?"

İnkâr ederek kekeledim, gözlerimi kararmış bir sakıza dikip, Anderson'ın kahkahasının göğsümü ısıtmasını görmezden geldim.

Sebastian camı temizlemeye başladı, kenarlarında kurumuş silikonları kazıyarak. Bir süre sessizce çalıştık, ta ki ben topuklarımın üzerine yaslanıp alnımdaki teri silene kadar.

"Yorgun mu oldun?" Bir maket bıçağının kenarıyla gri silikon parçasını kazıdı, ortaya çıkan çıplak teni şamdanın sıcak, parıldayan ışıkları altında parıldıyordu.

Gözlerimi devirdim ve onu süzmediğimi numara yaptım. "Sen de kireçlenmiş sakızı kazımayı dene."

"Hala burayı kurtarmaya değer olduğunu düşünüyor musun, kireçlenmiş sakızlarla birlikte?" İşime geri döndüm. "Tabii ki.

Sen düşünmüyor musun?"

"Hayır."

Hareketlerim durdu ve ona baktım. Camın bir köşesine eğilmiş, alnına bir tutam saç düşmüştü. Sertleşmiş silikonu kazırken kol kasları gerildi ve konsantre olarak dişlerini alt dudağına geçirdiğini gördüm. Lobi kapısından gelen ışık geniş yüzüne vurdu ve gözlerimi ondan ayırmak zordu.

"Buradan gerçekten nefret ediyorsun, değil mi?" dedim sessizce.

Silikon sonunda kahverengimsi beyaz bir şerit halinde çıkınca homurdandı. Onu koparıp yere attı. "Nefret etmiyorum. Sadece modası geçmiş."

"Yani tarihle hiç ilgilenmiyor musun?" Soruyu olabildiğince yargılamadan sordum, ki bu zordu, çünkü tarih benim için her şeydi. Geçmişte yaşamış tüm insanları temsil ediyordu. Ailenin, sevincin kolektif anıları. Tarih bana aidiyet hissi veriyordu, bir yere ait olduğumu hissettiriyordu. *Buraya* ait olduğumu.

Sebastian içini çekip alnındaki saçları bileğiyle geriye itti. "Tarihi severim. Kitaplarda ve filmlerdeki tarihi."

Ona düz bir bakış attım. "Hadi ama. Hiç eski bir kiliseye, katedrale, büyük bir adliye binasına veya müzeye girip 'Vay canına! Bu yüzlerce yıldır ayakta duruyor. Binlerce insan benim durduğum yerde durmuş. Bu sana daha büyük bir şeye bağlı hissettirmiyor mu?' demedin mi?"

Bilet gişesinin tezgahına yaslandı ve sözlerimi düşündü.

Uzun bir sessizlikten sonra omuz silkti. "Hayır."

Kendime rağmen, bir kahkaha kaçtı. "Sana inanmıyorum."

Dudakları hafifçe kıvrıldı ve işine geri döndü. Kirleri ovup pencereleri sildik ve silikon dolguyu berbat ettiğimde, o gün ondan duyduğum ilk gerçek kahkaha patladı.

"Babam bana öğretmeye çalıştığında hiç becerememiştim," itiraf ettim.

"Gel," dedi, tabancayı benden alıp pencerelerin etrafına mükemmel bir silikon şerit çekmeyi bir kez daha gösterdi. "Silikon korkunu hissedersin."

İlk aldığım evi bitirdiğimde yüzde yetmiş silikonla kaplıydı."

"Senin gibi önemli birinin bu işi bildiğine şaşırdım. Kirli işlerini yapacak yardımcıların vardır sanırdım."

"Maalesef bu kasabada yardımcı yok." Gülmemi saklamak için dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırdım.

Günün sonunda, bilet gişesi parlatılmış, temizlenmiş ve yeni bir kat boya için hazır hale gelmişti. Gişenin üstündeki altın detayların değiştirilmesi gerekiyordu, ama bu da yapılabilirdi. Bunu, giderek uzayan yapılacaklar listeme ekledim.

Eve vardığımda vücudum ağrıyordu, ama kendimi iyi hissediyordum. Ve tüm ay boyunca, tüm o zorlu işlerden dolayı ağırlı ve sersemlemiş bir şekilde uyanacağımı düşündüğümde, ve tüm bu süreç boyunca yanımda olacak adamı düşündüğümde, bu hiç de zor bir iş gibi gelmedi.

ON YEDİ SEBASTIAN

Ellerimi kirletmeyeli uzun zaman olmuştu. Hayatımda hiç bu kadar çok kurumuş sakız görmemiştim ve bir daha görmek de istemiyordum. İnsanlar iğrençti.

Boynumun arkasını ovuşturup tişörtümü başımdan geçirdim. Yorgunluktan bitkin düşmüştüm. Duşun musluğunu açtım ve su ısınana kadar beş dakikalık geri sayıma başladım. Bu evin bir başka eksikliği daha. Komşumun ayak sesleriyle tavan gıcırdayıyordu. Kendime rağmen, o eski binanın her yerine sinmiş bayat patlamış mısır kokusuna rağmen, bugün Charlie ile geçirdiğim zamanın tadını çıkarmıştım.

Bana şeytanın vücut bulmuş haliymişim gibi davranmadığında, birlikte olmak fena değildi. Onu kızdırmanın ne kadar kolay olduğunu ve telaşlandığında yüzünün ne kadar kızardığını seviyordum. Ve tamam, beni kesmesi de umurumda değildi. Dar kot pantolonu ve eski tişörtüyle fena görünmüyordu. Aslında, ne giyse çok yakışıyordu. Ya da çıkarsa.

Çıplak ve yatağında uzanmış hali gözümün önüne geldi ve gözlerimi sıkıca kapattım. Düşüncelerimin beni yine ele geçirmesine izin vermeyecektim. Eski bir bilet gişesinden sakızları kazıyıp düşmanımınla iyi geçinebilirdim, ama ona dair şehvetli düşüncelere kesinlikle kapılmayacaktım.

Telefonum lavabonun üzerinde titredi. Annemdi. Yine. Buraya geldiğimden beri yarım düzine kez aramıştı, ama ben aramalarına cevap vermemiştim. Burada olanlar hakkında endişelenmesini istemiyordum. Biz buradan ayrıldıktan sonra bu kasabaya geri dönmekle hiç ilgilenmemişti ve New Elwood'a ayak basmak neredeyse bir ihanet gibi geliyordu. Ama sonuçta onun için buradaydım. Annemin hak ettiğini ona verebilmek için.

Bir nefes verip telefonu açtım. "Merhaba anne."

"Sonunda telefonu açtın, ne güzel."

"Evet, burada biraz yoğunluk var."

"Sen hep meşgulsün. Orada durumlar nasıl? O kasabaya döneli çok oldu."

"İlerliyor." Yavaş yavaş, ama onunla iş konuşmak pek içimden gelmiyordu. Lydia Radcliffe'in kızı olabilir, ama gayrimenkul yatırımlarıyla hiç ilgilenmiyordu. Suyu kapatıp küçük banyodan çıktım, sonra Charlie'nin deliğinin olduğu boyanmamış tavana baktım. "Sana bir şey sorayım anne. Büyükannem mirası almadan önce neden bu eski evde otuz gün kalmamı şart koştu, bir fikrin var mı?"

"Benim de senin kadar fikrim var. O eski ev hakkında tek bildiğim, onun ilk yaşadığı yer olduğu."

"Gerçekten mi?" Yatağın kenarına oturdum.

"Evet, ama çok uzun süre kalmadı. O henüz gençken daha büyük bir eve taşındılar ve bu evi dairelere böldüler. Ailemizin gayrimenkul yatırımına ilk girişimi buydu. Gençken, ekstra harçlık için ona küçük bakım işlerinde ve kiracılar arasında temizlik yaparken yardım ederdim."

"Hiç bilmiyordum." İlginç. Ailemizin bu evin sahibi olduğunu biliyordum, ama burada bir aile geçmişi olduğunu bilmiyordum. Etrafa bakındım ve beş kişilik bir aile için tek bir büyük İkinci İmparatorluk evi olduğu zamanları hayal etmeye çalıştım. Bu ev 1940'larda ne kadar güzeldi acaba? Yine de bu, sorumun cevabını vermiyordu.

Neden burada kalmamı istemişti?

Ölülerin özelliği budur. Bazen cevaplar da onlarla birlikte ölür. Ama bunun bir önemi yoktu. Evlatlık görevimi yerine getirip tapuyu resmi olarak devretmek ve bu harap evden sonsuza dek veda etmek için sadece üç haftam kalmıştı.

"Orada neyle bu kadar meşgulsün?" diye sordu.

Anneme Bach Şirketi'nden bahsetmemiştim. Theo Sinclair'den de bahsetmemiştim. Anlaşma yapılmadan önce hiçbir şey söylemek istemiştim. Ama ona bir şey söylemek zorundaydım. "Turizm ekonomisini güçlendiriyorum. Eski tiyatroyu otele çevirmek için çalışıyorum."

"Monticello değil, umarım." Sesinde bir hayal kırıklığı vardı, bu beni şaşırttı. Annem bu kasabayı hiç sevmezdi, ama eski bir tiyatro binasına bu kadar değer veriyor muydu? O yerin nesi vardı ki?

"Yıkılmak üzere. Ben yıkamadan önce çökecek herhalde."

"Çok yazık. Orayı özleyeceğim," dedi, oraya on yıllardır gitmemiş olmasına rağmen. Belki Charlie ile gizlice notlar alışverişinde bulunmuşlardı.

"Seksenlere kadar kasabadaki tek tiyatroydu. Orada çok anım var."

Evet. O ve Charlie *kesinlikle* konuşmuşlardı. Gözlerimi devirdim, ama bir yanımda ikisinin iyi anlaşmasına aldırış etmiyordu. Bu delilikti. Kafamı toparlamak için bu kasabadan gitmem gerekiyordu.

Başımın üstündeki deliğe bakarak homurdandım. "Ne anıları?" Ve neden herkes anılarını canlı tutmak için bu yapıyı hayatta tutmakta ısrar ediyordu? Neden buradaki herkes, özellikle Charlie, geçmişi romantikleştirmekle bu kadar takıntılıydı? Oysa biz şimdi yaşamalı ve gelecek için bir şeyler yaratmalıydık.

Annem güldü, ama daha önce hiç duymadığım bir kahkahaydı. Hüzünlü, umut dolu bir kahkahaydı. Gözleri parıldayan genç bir kadından çıkabilecek türden bir kahkaha. Evini kaybetmiş ve annesiyle ilişkisi bozulmuş birinden çıkacak türden bir kahkaha değildi. Konuştuğunda, sesinden hala gülümsediğini anlayabiliyordum. "Orada birinci sınıftayken ilk randevuma çıkmıştım. Aslında senin babanla. Oh, o okulun en yakışıklı erkeğiydi. Hatırlıyorum..."

"Anne."

"Ne? Sadece onun mükemmel bir beyefendi olduğunu söyleyecektim. Yani, çoğunlukla beyefendi, anlarsın ya."

"Anne," diye kestim.

O güldü. "Sadece şaka yapıyorum Sebastian. Hem, o adamla evlendim. Beni 'Aşk Hikayesi'ne götürdükten sonra nasıl evlenmezdim? O kocaman bir kutu patlamış mısır paylaştık ve o, parmaklarımız değsin diye bilerek aynı anda elini soktu. Randevunun sonunda baban cesaretini toplayıp patlamış mısır olmadan elimi tuttu. Çok tatlıydı."

İğrenç. Umarım annemle babam sinemada sadece bunu yapmışlardır. Aksi takdirde, orayı hemen yıkardım.

"Çok güzel anne, ama duygusal olamam. Bu sadece iş. Gelecek için bir şey inşa ediyorum."

"Gelecek mi? Sen daha evlenmedin bile. Çocuğun yok. Bu geleceği kimin için inşa ediyorsun?" diye sordu, dolaylı olarak ona torun vermediğim için şikayet ediyordu. Ama bu, ilk kez

onun şikayetini hemen geçiştirmemiştim. Haklıydı. Ben kimin için bir gelecek inşa ediyordum?

En çok onun ve babam için yapıyordum. Üçümüz için, çektiğimiz acılar için bir tazminat olarak.

Ama... sonra ne olacaktı? Ya annem benim ona vermek istediğim şeyi istemiyorsa? Ya o küflü eski tiyatroyu gerçekten önemsiyorsa?

Peki bunu gerçekten kimin için yapıyordum? New Elwood'un iyi sakinleri için mi? Sanmıyordum. Kendim için mi? Yatırımlarımın maddi kazancından ancak kırk yıl daha, modern tıp uzun ömür sırrını çözerse en fazla altmış yıl daha yararlanabilirdim.

İçimde rahatsızlık hissettim. Ama şimdi cesaretimi kaybedersem, bu anlaşmayı asla yapamazdım. Onay almalı, Sinclair ile sözleşmeyi imzalamalı, Hamilton Bach'a yüklü bir çek vermeli ve New Elwood'u hafızamdan silmeliydim.

O anda tek bildiğim şey, annemle tartışmanın sırası olmadığıydı. Suyu kapattığımda ısınmaya başlamıştı; banyodan buhar çıkıyordu ve suyun tekrar soğumasına sadece on dakika kadar vardı.

"Kapatmam lazım anne. Aradığın için teşekkürler."

SABAH, Magnolia Caf 'ye her sabah gittiğim gibi uğradım. Kasiyer Sophie beni o kadar sık görmüştü ki, her zamankinden mi istediğimi sordu. Tabii ki istedim. O lanet olası çörekler bağımlılık yapıyordu ve taze çekilmiş kahvesi mükemmeldi.

"Her zamanki" bir şeyin olması rahatlatıcıydı. Buraya gelip, beni tanıdıklarını ve her zamanki gibi benimle ilgileneceklerini bilerek personele gülümsemeyi seviyordum.

Sophie bana gülümsedi. "Sen ve Charlie h   boğazlaşıyor musunuz, yoksa o biraz yumuşadı mı?"

Gözlerimi kırptım. "Onu tanıyor musun?" Ne soruyordum ki? New Elwood'da herkes herkesi tanırdı.

"Tabii ki. O çok tatlı bir kız," dedi Sophie ve boğazım düğümlendi. *Tatlım mı* dedi, *yoksa* Charlie'nin nefret ettiğ  benim küçük lakabım mı? Sophie bizim hakkımızda biliyor muydu? Biz derken, yaşam durumumuzu, i  rekabetimizi, bitmek bilmeyen cinsel gerilimi mi kastediyordum? Sophie bu yüzden mi

buraya girdiğimde bana hep o bakışı atıyordu? Kahretsin. Kasabada güvenli bir yer var mıydı?

Yoksa Charlie'yi düşünerek mastürbasyon yaptığım için paranoyak mı olmuştum ve şimdi gerçekte nasıl olacağını düşünmeden iki dakika bile duramıyor muydum?

"Bana pek tatlı davranmıyor," dedim ona.

Sophie bana hüzünlü bir gülümseme attı. "O son derece sadık biridir ve ne yazık ki senin planların New Elwood'a doğrudan bir saldırıdır." Sophie, kahverengi bir kağıt torba içinde ısıtılmış çörekleri ve her zamanki kahvemi uzattı.

"Buna saldırı demek biraz ağır. Kasabanın hayatta kalmasına yardım etmeye çalışıyorum."

"Uh-huh."

"Öyle."

Sophie başını eğdi. Charlie'den çok daha dostçaydı, ama gözlerinde sanki içimi görebiliyormuş gibi bir ışıltı vardı. "Charlie iyi bir arkadaş, hepsi bu," dedi sonunda.

Başımı salladım. "Charlie genelde ne içer, biliyor musun?"

Gözlerindeki o ışıltı tekrar parladı ve onun tatlı tavırlarının sadece rol olduğunu merak ettim. "Neden?"

"Onu yormayalım, biz alalım," dedim omuz silkerek. Sophie kaşlarını kaldırdı. "Uh-huh. Vanilyalı kapuçino."

"Ben de ondan bir tane alayım."

"Hemen geliyor."

Beklerken çöreklerimi yedim, içecekler hazır olunca Sophie'ye ikinci içecek için teşekkür ettim ve yola çıktım.

Tiyatroya erken vardım ve elimde iki kahveyle dışarıda bekledim. Çok geçmeden Charlie, yıpranmış bir kot pantolon ve dar yeşil bir tişört giymiş, saçlarını yüksek bir ruby topuz yapmıştı. "Bugünün solucanı kim?" diye şaka yaptım.

"Solucan her zaman sensin, Anderson. Ve galiba notu kaçırmışsın, bu bir iltifat değil."

"Ah," dedim. "Keşke bunu almamış olsaydım." İkinci fincanı uzattım.

Bakışlarını uzattığım bardağa indirdi, yüzünde şaşkınlık belirdi. Bardağı aldı, kapağını açtı, biraz kokladı ve

zevkle içti. "Vanilyalı kapuçino. Nasıl bildin?" Omuz silktim.

"Şanslı tahmin."

Charlie bana gözlerini kısarak baktı, ama gözlerinde bir zevk parıltısı gördüğümü sandım. "Teşekkürler."

Dudaklarının köşesindeki o küçük gülümseme, dünyanın en yüksek bungee jumpinginden daha güçlü bir adrenalin patlaması yaşattı bana. Bu kadın sorun olmaya başlıyordu, ama ben bu sorunu çözmek istediğimden emin değildim.

Ama neyse. Sadece bir kahveydi. Ona Monticello'yu gümüş tepside sunmuyordum. Bir erkek ara sıra iyi bir şey yapamaz mı?

Bir yudum aldı ve dudaklarından biraz köpüğü yaladı, ben de dilinin hareketini takip ettim. Boğazımı temizleyip kapıya döndüm.

Tiyatroya girdik ve içerisi amonyak ve kullandığımız limon kokulu kimyasal temizlik maddelerinin kokusuyla doluydu. Mekanı gerçekten temizlemeye mi başlamıştık, yoksa başka bir şey mi vardı, emin değildim, ama her nasılsa daha aydınlık görünüyordu. Daha neşeli. Sanki küçük bir hayat geri dönmüş ve onu mezarından diriltmiş gibi. Ayak parmağımı ince halı liflerine soktum. Ne yazık ki onu tekrar öldürmek zorunda kalacaktım.

Kahvelerimizi alıp görevlerimize döndük. Charlie merdivenlere oturup marquee'deki reklam alanlarını satmak için telefon görüşmeleri yaparken, ben müteahhitlerle çalışarak kimsenin avizeyi çıkarırken boynunu kırmaması için uğraşıyordum. Saatler geçtikçe, sinemada daha önce fark etmediğim küçük ayrıntılar dikkatimi çekmeye başladı. Pirinçten yapılmış tırabzanların detayları ve karmaşık desenlerle boyanmış tavan gibi. Annemle babamın ilk randevusunu düşündüm ve on dört yaşında tiyatroya giren halini hayal etmeye çalıştım.

Her şey o kadar da kötü değildi. Kasabadaki herkesin bu yerde anıları vardı muhtemelen. Ama yıkmak yine de en iyi seçenektir. Arlington'daki iş gelişimi çok büyüktü, kaçırılmayacak bir fırsattı. Bu benim geleceğim, annemin hak ettiği tazminat ve büyükannemin ailemiz üzerindeki baskısının sonu anlamına geliyordu. Birkaç eski anı için bundan vazgeçemezdim. Anneme ait olsalar bile.

Ya da başka birine.

Telefonuyla konuşan ve lobinin diğer ucundaki işçilerden birine el sallayan Charlie'ye baktım. Adam ona sırtıttı ve göz kırptı. Nedenini tam olarak açıklayamadığım bir nedenden dolayı adama sert bir bakış attım, başımı salladım ve dikkatimi tekrar avizeye verdim.

Öğle vakti geldiğinde, ekip mola için dağıldı, ama Charlie bir saniye bile durmadan çalışmaya devam etti. Kararlıydı, doğru. Akıllı. Becerikli. Ona karşı isteksiz bir saygı, kara kalbimde yabancı ot gibi büyüyordu. Ama ne kadar onurlu olursa olsun, onun restorasyon kurtarma çabasını hala destekleyemiyordum.

Tam o sırada bir ziyaretçi geldi. Tam zamanında. "Siz Bay Anderson musunuz?" diye sordu kadın. Yaklaşık benim , pembe yanakları olan, lacivert pantolonlu bir kadın. "Evet, siz Bayan Sheffield olmalısınız."

Meclis üyesi elini uzattı. "Tabii ki. Bana Dolores deyin."

Ona iş yapalım gülümseyişimi gösterip elini sıktım. "Geldiğiniz için teşekkürler."

Geri çekilip lobiye inceledi. "Vay canına, buraya gerçekten çok emek harcamışsınız."

"Evet, ama bu sadece lobi. Ne kadar zaman, emek ve para harcadığımızı anlatamam. Dürüst olmak gerekirse, galaya kadar her şeyi bitirebilmek için bütçenin yetmeyeceğinden biraz endişeliyim," dedim ve Dolores kaşlarını çatı.

"Gerçekten mi? Oldukça büyük bir bütçe. Regis bunu gerçekleştirmek için diğer festival projelerinden fon aktarmak zorunda kaldı."

"Eski binaların sorunu bu. Küçük bir restorasyonun bile ne kadara mal olacağını asla bilemezsin."

"Bütçe yeterli. İşleri yoluna koyacağız." Charlie arkamızda belirdi, kaşları çatılmıştı.

"Oh, Charlie. Seni gördüğüme sevindim." Dolores onu kucaklayarak selamladı ve Charlie, meclis üyesinin yastıklı omzunun üzerinden bana ters ters baktı. Cappuccino'nun bana kazandırdığı tüm iyi niyetim bir anda yok olmuştu.

"Şimdiye kadar yaptıklarımızı gösterebilir miyim?" diye sordu Charlie, Dolores'i içeriye doğru çekerek.

"Aslında, önce Dolores'e göstermek istediğim birkaç şey var. Sonuçta, bu toplantıyı isteyen bendim ve eminim o çok meşguldür."

Charlie'ye nazık bir gülümseme attım, ama gözlerim "*Geri çekil, şeytan kadın. Meclis üyesini benden çalmayacaksın*" diyordu.

Charlie'nin gözleri ise şöyle diyordu: *Boş zamanlarımda 15 santimlik topuklu ayakkabılarımla solucanları şişliyorum.*

Bu bakış beni tahrik etmedi. Hiç hoşuma gitmedi. Hem de hiç. Pantolonumun ön kısmında en ufak bir hareket hissetmem, sürtünmeden kaynaklanıyordu. Ya da esen bir rüzgardan.

Dolores, sözsüz iletişimimizi fark etmemiş gibiydi. "Bugün vaktim az, Charlie. Sakıncası yok, değil mi? Galaya katılacağım, bittiğinde izlerim. Şimdiden on kat daha iyi görünüyor."

Charlie nazık bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Tabii ki."

Meclis üyesine otel projemin turunu yaptım. Hazırladığım planları inceledik ve zaman çizelgesini, doluluk tahminlerini ve istihdam tahminlerini tartıştık. Charlie tüm bu süre boyunca telefonla konuşuyormuş gibi yaparak yakınımızda dolaştı. Bunu yaptığını kanıtlayamazdım, ama telefonda kim varsa ona "mm-hmm" ve "evet" dışında pek bir şey söylemiyordu.

"O büyüklükte bir otel Main Street'e oldukça büyük bir gölge düşürecek," dedi Charlie, konuşmamıza dahil olarak.

Saçma olmasına rağmen, kibarca onun fikrini değerlendiriyormuş gibi başımı salladım. "Küresel ısınma ve tüm bu sorunlar varken, biraz gölge olması güzel olmaz mı?"

"Doğru," diye onayladı meclis üyesi.

"Yani iklim değişikliğini çözmenin en iyi yolu daha az ağaç ve daha fazla beton mu?" Charlie dudaklarını büzdü.

"İyi bir noktaya değindin," diye yine aynı şekilde kabul etti meclis üyesi.

Onun oyunun beklediğim kadar kesin olmadığını düşünmeye başlamıştım.

Charlie bir salvo daha ateşledi. "Sadece göze batacağını söylüyorum. Bu otel, diğer binalarla hiç uyumlu değil. Turistler buraya küçük bir kasabanın bağlarını deneyimlemek için geliyor. Bu otel onlara bunu veremez."

"Gündüzleri küçük kasaba bağlarını keşfetmek, ama geceleri yüksek kaliteli çarşaf ve bayat patlamış mısır içermeyen kontinental kahvaltı istiyorlar. Bilirsiniz, ev konforu."

Charlie gözlerini kısarak, "Sen evden ne anlarsın?" dedi.

"Neden tartışmayı galaya saklamıyorsunuz, tamam mı?" Dolores, dudaklarında hoşgörülü bir gülümsemeyle aramıza girerek dedi. "Bay Anderson, teklifinizin bir kopyasını ofisime gönderir misiniz? İncelemek için sabırsızlanıyorum. Konuklarımız için güzel bir otel, New Elwood için harika bir katkı olabilir."

Charlie'ye küstahça, zafer dolu bir gülümseme atma isteğine direndim. Zar zor.

"Tabii ki," dedim meclis üyesine. Yenileme çalışmalarında bize şans diledi ve kapıya yöneldi.

Charlie'nin daralmış bakışları benimkilerle buluştu. Kalbim hızlandı. Bana öyle bakmasını çok seviyordum.

"Seni boğazlayabilirim," diye tısladı.

"Ne istersen yap, ben varım," dedim ve ödül olarak yanaklarının kızarmasını gördüm.

Bana bir adım yaklaştı, narin lavanta kokusu burnumu okşadı. "Kimle uğraştığını bilmiyorsun, Anderson."

"Titriyorum."

"Konsey üyelerini gözümün önünde gezdirebileceğini ve benim bir şey yapmayacağımı mı sanıyorsun?"

"Tatlım, sen de biliyorsun, ben de biliyorum, onlar da biliyor, kasaba ölürse, tüm değerli tarihiniz de onunla birlikte ölür. Ben bir alternatif öneriyorum."

"Alternatifini reddediyorum." Nefes aldı ve göğüslerinin uçları gömleğine değdi.

Tek istediğim, çenesini elimle tutup başını yukarı kaldırmak ve onu öpmekti. Bana karşı yumuşadığını hissetmek, o kızarıklığın göğsüne kadar indiğini görmek istedim. Avuçlarımda altında cildini hissetmek ve tüm bu öfke, düşmanlık ve enerjiyi ikimizin de zevk alacağı bir şekilde kullanmak istedim.

Sırtımda keskin tırnaklarının izlerini hissetmek, o benim adımı haykırıncaya kadar onu zevke getirmek istedim. Onu o kadar çok istiyordum ki, bir an için oteli, yıkımı ve burada bulunmamın tüm anlamını unuttum.

Alçak bir sesle, "Pes edip savaşımadan kazanmana izin vermeyeceğim, Anderson," dedi.

Onun uzaklaşmasını izledim ve ona karşı yenilirim gerçekten üzülür müyüm diye düşündüm.

.

ONSEKİZ CHARLIE

SEÇİM BAŞLAMIŞTI. O, aptal otelinin onlara kazandıracağı paralarla ilgili boş vaatlerde bulunarak meclis üyelerini önümde gezdirecek miydi? Kampanya oyununu iki kişi oynayabilirdi.

Sebastian'ı bırakıp caddeden aşağıya, yerel müzeye doğru yürüdüm. Müze, yirminci yüzyılın başında inşa edilmiş tarihi bir tren istasyonunda bulunuyordu ve yaklaşık kırk yıl önce yenilenerek müzeye dönüştürülmüştü. Dik eğimli kiremit çatı, kırmızı tuğlaların üzerine oturmuş, Tudor Revival tarzındaki cephe restore edilerek orijinal ihtişamına kavuşturulmuştu.

Yuvarlak kemerli girişe doğru yürürken, solumdaki asırlık ahşap sütuna parmaklarımı sürttüm ve derin bir nefes aldım. Neşeli kırmızı kapıyı iterek açtım, başımın üstünde çınlayan zili dinledim ve omuzlarımı gevşettim. Bu, güzel bir mekanın gücüydü.

Soluk sarı etekli bir kadın resepsiyon masasının arkasından başını kaldırdı. Beni görünce ağzı geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Charlie! Bugün buraya ne getirmişsin?"

"Merhaba Gladys," dedim ve geniş tahta zemin üzerinde ona doğru yürüdüm. Boş müzeye göz gezdirdim. "Bugün çok sessiz."

Bana "*Bu kimseyi şaşırtıyor mu?*" der gibi bir bakış attıktan sonra, "Haftaya kadar okul gezisi yok. Biraz huzur ve sessizlik için mi geldin? Harold, Anderson denen adamla uğraştığını söyledi. Ona, Belediye Başkanı Greene mahkemede Harold'un karşısına çıkarsa, Harold'un onu hapse atıp anahtarını da atması gerektiğini söyledim. Gayrimenkul geliştirme saçmalığı yüzünden işini tehdit etmek! Hayatında böyle bir şey duydun mu hiç?"

Gülümsedim. "Eğer yaparsa, galeriden ona tezahürat ederim." "Hazır başlamışken, Bay Anderson'ı da hapse atabilir." Gülerek başımı salladım. "Bunu duymamış olalım."

"Harold ve ben senin tarafındayız, canım. O tiyatroyu yıkmak trajedi olur."

Meclis üyesi Sheffield'ın ziyaretinden sonra, en azından iki kişinin bu yerin tarihine önem verdiğini duymak güzeldi. Gladys ve Harold Kane

burada tüm hayatlarını geçirmiş ve New Elwood'u mümkün olduğunca korumak için mücadele etmişlerdi. Keşke onlar da konseyde görev yapıp öneriye oy verebilselerdi, Monticello güvende olurdu.

"Peki," Gladys neşeyle devam etti, "sizin için ne yapabilirim?"

"Gala için sunumumu hazırlıyorum ve belki bana yardımcı olabilecek kaynaklarınız vardır diye düşündüm."

Gladys'in gözleri parladı. "Tabii ki var!"

"Tren istasyonu müzesini başarılı bir restorasyon örneği olarak kullanmak istiyorum. Kasabanın zengin tarihi, sigara fabrikasının kapanması ve tarihimizin bu kısmını kaybetmiş olmanın ne kadar üzücü olduğu ve Şarap Festivali'nin popüleritesinin artmasıyla kasabanın yeni bir şafağa kavuşması hakkında konuşmak istiyorum. İnsanların benim modern olmadığımı veya kasabanın ekonomisini canlandırmak istemediğimi düşünmelerini istemiyorum. Burayı çok yönlü bir destinasyon olarak resmetmek istiyorum."

"Tarihi tiyatromuz da dahil." Diye

sırıttım. "Aynen öyle."

"Beni takip et!" dedi ve masanın arkasından devasa bir anahtar demeti aldı. "Arşivlerde ne bulabileceğimize bir bakalım."

Sebastian'ı iki gün görmedim, bu benim için sorun değildi. Mütahhitler tiyatrodaki yoğun bir şekilde çalışıyordu ve orada ayak altında dolanmamı istemediler. Ayrıca, yapmam gereken çok iş vardı. Bölgedeki tüm şarap imalathanelerine reklam alanı için teklif almak üzere ulaşıyordum, sunumum üzerinde çalışıyordum ve bana zaman ayıracak tüm meclis üyeleriyle toplantılar ayarlıyordum.

Tüm bunlar olurken, normal işlerim de birikmişti. Kasaba çevresinde yeni yapılar için yarım düzine başvuru aldım. Kasabanın kuzeyindeki bir şantiyede temel kazısı sırasında bazı kemikler bulundu ve kemiklerin uzun zaman önce ölmüş koyunlara ait olduğunu belirlemek için işleri durdurmalarına izin verip bir arkeologla birlikte aceleyle oraya gittim.

Meşguldüm, ama bir amacım vardı. Sebastian'ın benim tarafıma geçeceğini düşünerek bir haftadan fazla zaman harcamıştım, ama meclis üyesinin ziyaretinden dersimi almıştım. Kasabamı geç kapitalizmin çarklarından kurtarmak istiyorsam, tüm imkanlarımı kullanmam gerekiyordu.

Bu durum Cuma akşamı, telefonuma gelen bir e-posta ile değişti.

Sayın Charlie Washington Reeves,

Bu e-posta sizi iyi bulmuş umarım. Bu akşam yemeğe davet etmek istiyorum.

Adres aşağıda yazıyor. Orada görüşmek dileğiyle.

Radcliffe House Apartments, Daire No. 2 New Elwood, Va

—Sebastian

Onun niyetini anlamaya çalışarak kelimelere bakakaldım. Onun evinde akşam yemeği mi? Ne amaçla? arşamba günü, bu savaşta karşı tarafta olduğumuzu çok net bir şekilde hatırlatmıştı. Beni davet ederek ne elde etmeyi düşünüyordu? O anda, Sebastian'ın öğleden sonra aradığını gördüm. Garip. Her ne kadar birlikte çalışmaya başlamış olsak da, bir sorun olmadıkça beni aramazdı. Ama acil bir durum olsaydı, birden fazla kez arardı ve Vinnie de doğrudan benimle iletişime geçerdi.

Parmaklarım ekranın üzerinde uçtu.

Bay Anderson:

Neden?

—Charlie Washington Reeves, Avukat.

Telefonumu yeni bırakmıştım ki tekrar çaldı.

Sayın Bayan Reeves,

Monticello ile ilgili önemli konular hakkında görüşmemiz gerekiyor. Ayrıca, çok fazla in yemeği sipariş ettim.

—Sebastian

Bay Anderson:

Siparişinizi Bayan Wong'dan mı yoksa Wok n' Rock'tan mı verdiniz?

Sayın Reeves,

Beni ne tür bir kafir sanıyorsunuz? Lotus Flower'dan sipariş verdim.

—Sebastian

İsteyerek ya da istemeyerek, dudaklarım gülümsemeye başladı. En azından şehirdeki Çin-Amerikan restoranları hakkında araştırma yapmış.

ON DOKUZ SEBASTIAN

Birçok şeyde yetenekliydim, ama yemek pişirmek bunlardan biri değildi. Telefonum tezgahın üzerinde karanlık ve sessiz dururken, lo mein ve yumurtalı börekleri tabağa koydum, tek kullanımlık çubukları ikiye kırdım ve kağıt peçetelerin üzerine koydum. Hiç mum kullanmazdım, ama şarabım vardı. Bu sefer kırmızı yerine beyaz şarap. İşler çığırından çıkabilirdi ve gömleklerimi daha fazla mahvetmek istemiyordum.

Son iki günümü gala için konuşmamı hazırlamak, müteahhitlerle uğraşmak ve evin yıkımıyla ilgili uzmanlarla konuşmakla geçirmiştım. Üç haftadan az bir süre sonra büyükannemin vasiyetindeki şartlar yerine getirilmiş olacaktı. Bu mülkler resmi olarak benim olacaktı ve onlarla istediğim her şeyi yapma hakkına sahip olacaktım.

Sinclair ile anlaşmayı imzalamak için gerekli onayı almış olacaktım ve yüzyılın anlaşmasına yatırım yapmak için yeterli param olacaktı. Buradan sonsuza kadar kurtulmak için özgür ve temiz olacaktım.

Sorun şu ki, bu yer bana gitgide daha çok bağlanmaya başlamıştı. Tiyatro lobisi sanki bomba patlamış gibiydi, ama gözlerimi kısarak ve başımı doğru açıyla eğerek, Charlie'nin burayı bu kadar çekici bulduğu şeyi neredeyse görebiliyordum.

Hayalperestti. Günümüzün modern, şık minimalizmi yoktu. Birçok insan, alçı kornişleri elle boyamak, tavan detaylarını yaldızlamak, o saçma avizeye binlerce kristal takmak için zaman harcamıştı. Bu bina, "*Ben buna değerim*" diyordu.

Zamana değer. Çaba değer. Paraya değer.

Ama ölmekte olan bir kasabada restorasyon mu? Ben ikna olmamıştım. Hala bunun kötü bir yatırım olduğunu ve sonunda zararı benim çekeceğimi düşünüyordum. Bach Company ile annem için anlamı ve New Elwood arasında seçim yapmak zorunda kalsaydım, hiç düşünmeden kararımı verirdim.

İç çekerek, yumurtalı böreği ısırdım. Soğuktu. Charlie'nin yanıtını kontrol etmek için telefonuma doğru yürüdüğümde güneş neredeyse yarım saattir batmıştı, ama onun yanıt göndermediğini biliyordum. Gelmeyecekti

Gelmeyecekti. Benimle dalga geçiyordu. Ya da beni cezalandırıyordu. Hangisi olduğuna karar veremedim. Yine de, akşam yemeğim sıcakken beni yemek yememe izin verebilirdi.

Telefonumu aldım ve bir mesaj yazmaya başladım, ama o sırada kapım alındı.

"Kim o?" diye sordum.

"Kapıyı aç, Anderson," diye bağırdı Charlie kapının diğer tarafından ve omuzlarım dűřtü.

Kapıyı açtım. Duştan yeni çıkmış gibi görünüyordu, dar kot pantolon ve siyah bir tişört giymişti. Onu iş kıyafetleriyle mi yoksa bu daha yumuşak haliyle mi tercih ettiğime karar veremedim. Her ikisinin de avantajları vardı. Kolumu kapı çerçevesine dayadım. "Geç kaldın."

"Duygusal olarak hazırlanmam gerekti."

"Senin üzerinde bu kadar etkim olduğunu bilmiyordum." Kapıdan uzaklaştım ve onu içeri almak için kenara çekildim.

Bana alaycı bir bakış attı. "Bir işkence gecesi için kendimi duygusal olarak hazırladım."

Yanımdan geçerken sırtarak, bakışlarım o kot pantolonun içindeki kalçalarının hareketine kaydı. Bu kadar çekici olmasaydı, onunla başa çıkmak çok daha kolay olurdu.

Ama kűük kasaba iliřkiler menűmde yoktu. Bu műlkleri elden çıkarır çıkarmaz buradan ayrılıp hayatıma devam edecektim. En fazla biraz eđlenebilirdim ve nedense Charlie'nin ilgilendiđini sanmıyordum.

Bir an masaya baktı ve o mobilyayı mı hatırladığını merak ettim. Omzunun üzerinden bakarak, "Beni akşam yemeğine davet etmene gerek yok. Arkadaş falan değiliz," dedi. Soğumuş yemeğe baktı.

"Isıtayım," dedim, tabağını alıp mikrodalgaya koydum. "Bir şey içmek ister misin?" Buzdolabını açtım ve onun evinde içtiği iğrenç şeftali aromalı gazlı sulardan birini çıkarıp ona uzattım.

Gözleri parladı ve kabul etti. "Bunları çok seviyorum!" "Kirli banyo suyu gibi tadı var."

"O zaman neden aldın?" Kapağını açıp bir yudum aldı ve mutlu bir şekilde mırıldandı.

"İndirimdeydi," diye yalan söyledim ve kendime bir kadeh şarap doldurdum. Tezgaha yaslanarak mutfakta onunla göz göze geldim.

Bir yudum daha aldı ve sordu, "Beni buraya neden davet ettin?" "Birkaç gündür seni görmedim. Seni özledim."

Mikrodalga hâlâ uğulduyordu ve Charlie masaya oturdu.

Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Uh-huh."

"Müteahhitler öğleden sonra lobideki halıları sökmeye başladılar," dedim. "Bunu buldular."

Telefonumda çektiğim fotoğrafları açtım ve cihazı ona uzattım. Gözleri fal taşı gibi açıldı. O hafif nefes alış, yanaklarının kızarmasını görmek çok hoşuma gitti. Evet, fotoğrafları e-posta ile gönderebilirdim. Ama belki de cezalandırılmayı seviyordum, çünkü haberi duyduğunda yüzünü görmek istiyordum. Ancak, bir ekskavatörün onu parçaladığını görmek istemiyordum. En azından şu anda.

"Bu, bunca zaman o eski halının altında mı saklıydı?" "İnanılmaz, değil mi?" Bir elimi masaya, diğerini ve omzunun üzerinden baktım.

Vinnie halının bir kısmını ilk kaldırdığında, kısa tüylü, yıpranmış, kırmızı ve altın rengi halının altında normal bir alt zemin yoktu. Duvaran duvara uzanan karmaşık bir mozaik karo vardı. Halıların çoğunu kaldırmayı başardık ve beyaz, siyah ve koyu yeşil renklerden oluşan karmaşık geometrik bordür ortaya çıktı, ardından avizenin altındaki ana alan da ortaya çıktı. Bu alanın da kendine özgü bir tasarımı vardı, sanki avizenin altında bir çiçek açıyormuş gibi.

Genelde sevdiğim renklerden çok daha renkliydi, siyah kenarlı beyaz zemin üzerine yeşil ve kırmızı yayılmıştı, ama ben bile bu ince dramatik etkiyi inkar edemedim. Kabul etmeliyim ki, muhteşemdi. O kadar güzeldi ki, içimi kaplayan zevk titremesine engel olamadım.

"Vay canına," diye fısıldadı Charlie.

Mikrodalga bip sesi çıkardı ve sıcak tabak parmaklarımı yaktığında irkildim. Bir mutfak havlusu alıp makarnayı onun önüne bıraktım, sonra kendi tabağımı makineye koydum. Yemeğimi ısıtmaya ayarladım ve masaya oturdum.

"Vinnie onu restore edebileceğini düşünüyor mu?"

"Temizlik ve derzlerin yenilenmesinden bahsediyordu. Lobi kapılarının yanında orijinaline uyması zor olacak bazı hasarlar var."

"Bu bütçeyi nasıl etkiler?"

Göğsümü sıktım. "Benim gibi bir kadın."

Gözlerini devirdi ama dudaklarının seğirdiğini gördüm.

"Halı masrafından tasarruf edeceğiz, ama fayansları onarmak muhtemelen daha pahalıya mal olacak."

"Ama yapmak zorundayız."

"Bunu söyleyeceğinden korkuyordum."

"Bu sana büyük bir zaman ve para kaybı gibi gelmiş olmalı," dedi, telefonumu geri verip çubuklarını aldı.

"Kaderimi kabullendim," diye cevap verdim, "şimdilik."

O homurdandı ve bir ısırik aldı. Bir an onu izledim, garip bir şekilde tatmin olmuş gibiydim, sanki bu kadının karnının doyduğunu ve rahat olduğunu görmek içimdeki bir parçayı sakınleştirmişti. Tuhaf. Kasabanın su kaynağına bazı testler yaptırmam gerekiyordu. Aklım başımda değildi.

Pop, çat!

Sıçradım. O ses neydi? Yerde patlama sesi gibi gelmişti.

Çat, pat!

Yine oldu. Ama bu sefer yanık kokusu da vardı. Yanık kablo ve küflü evin kokusunun karışımı mıydı, yoksa bu kasabada geçirdiğim günlerin etkisi miydi, bilmiyorum, ama bir anda kendimi on bir yaşında, evim alevler içindeyken buldum. Görüşüm daraldı, zaman hem yavaşladı hem hızlandı. Masadan atlamam ne kadar sürdü, "9-1-1'i arayın!" diye bağırdığımda sesimin ne kadar yüksek çıktığını bilmiyorum.

"İyi misin?"

Dolaba atladım, kırmızı yangın söndürücüyü aldım ve pimi çektim. Tankın içinden soğuk, pul pul beyaz toz fişkırdı, dumanı dağıttı ve mutfakı ıslattı. Nabzım hızla atarken nefesim kesildi, yangın söndürücünün başlığı hala duman çıkan mikrodalgaya doğrultuluydu.

"...Anderson?"

"Y-yanığın," diye kekeledim, ellerim titriyordu. Kalbim hala düzgün atmıyordu.

Charlie, itfaiye tüpünü elimden acı bir şekilde nazikçe aldı. "Yangın yok Sebastian. Her şey yolunda."

Anlaşılmaz bir şey mırıldandım.

"Sorun yok. Biz iyiyiz. Dairede bir şey yok."

"Bu daire iyi değil. Bütün bina iyi değil. Lanet olası arızalı elektrik tesisatı. Mikrodalgayı bile kullanamıyoruz!"

On yıllardır biriken acı bir anda patladı. Bu lanet olası kasaba yüzündendi. Bu lanet olası ev, büyüdüğüm eve çok benziyordu. Koku da aynıydı: eski alçı, eskimiş ahşap, küflü mobilyalar. Bir zamanlar bu koku rahatlatıcı olurdu. Şimdi ise gece yarısı uyanıp duman kokusunu almayı hatırlatıyordu. Rex, bizim evde geç saatlere kadar uyuduktan sonra uyanıp, dışarı çıkmak için ayaklarına takılıp tökezliyordu. Annemin panik haldeki ifadesi. Sonrasında olan her şey.

Bu lanet olası kasabadan *gitmem* gerekiyordu. "Bu evden nefret ettiğini biliyorum..."

"Evden nefret etmiyorum," diye bağırdım. "Bu evin yapabileceklerinden nefret ediyorum. Birkaç kıvılcım ve dumanın, bildiğin ve sevdiğin her şeyi alevler içinde yok etmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Çocukken evini kaybetmenin. Adına bir pantolonun bile olmamasının."

Yüzüme bakarak hiçbir şey söylemedi.

Parmaklarımı göğsüme batırdım. "Ben biliyorum."

Anlayışla dolu bir bakış attı. "Evinde yangın mı çıktı?"

"Gece yarısı oldu," dedim, gözlerimi sıkıca kapatarak. Gece gökyüzüne yansıyan alevlerin rengini hatırladım. Ateşin evi sarma hızını. İtfaiyeciler geldiğinde, evi kurtarmaya bile çalışmadılar, bunun yerine komşularımızın evlerini kurtarmak için su sıktılar. "New Elwood benim evimdi ve evimiz eskiydi."

"Bunun gibi mi?"

"Aynen böyle. 1800'lerde inşa edilmiş. Annem gece geç saatlere kadar çalışırdı ve kahve içmeyi severdi. Bir gece, taze kahve yaptı ve kapatmayı unuttu. Yanık kokusuyla uyandım ve annem beni uyandırıp dışarı çıkmam gerektiğini söylüyordu. Her şey çok hızlı oldu. Sahip olduğumuz her şey yok olmuştu. Rex bizde kalmaya gelmişti. Gameboy'unu kaybetmişti. Kendimi dünyanın en kötü arkadaşı gibi hissettim."

Sonrasında, sahip olduğumuz tek şey bir valiz dolusu eşya bile yokken, büyük Lydia Radcliffe yangından annemi sorumlu tuttu ve annem büyükannemin ayaklarına kapanıp yalvarmadıkça bizi evine almayı reddetti. Bizi en zor anımızda terk etti ve onu asla affetmedim.

Otuz yıl sonra bile onu affetmemiştim.

Bu yüzden onun mülklerinden kurtulmak ve bu kasabaya sırtımı dönmek istedim. Büyükannemin anısını sonsuza dek silmek istedim

sonsuzu dek silmek istedim. Bu miras yüzüme atılmış bir tokat gibiydi. Evet, Bach Şirketi'ni istiyordum. Bu benim hayalimdi. Ama daha da önemlisi, hepimizin kaybettiği şeylerin ardından, aileme, özellikle de anneme borcumu ödemek için kullanmak istiyordum.

Bir el koluma kaydı ve hafifçe sıktı. "Bu yüzden güvenlik konusunda bu kadar takıntılısın."

"Delilik değil."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Bu eski evlere verilen yangın sınıflarının çoğunlukla anlamsız olduğunu biliyor muydun? Yangın kapıları zamanla eğrilip değişir ve boşluklar yangın sınıfını önemli ölçüde düşürür. Alçı ve çita tavanlar yangına karşı çok dayanıklıdır, ancak hasar görürlerse üst katlar herkesin tahmininden çok daha hızlı bir şekilde yangına teslim olabilir. Çok sayıda kumaş ve yanıcı madde varsa, bu eski binalar barut fıçısına dönüşür."

Charlie uzun bir süre gözlerimin içine baktı. "Demek buraya sadece para için gelmedin. Aslında paradan daha önemli şeyler var senin için."

"Elimden bir şey geliyorken insanların hayatları dahil her şeylerini kaybetmemelerini önemsiyorum."

Ve evet, parayı alıp bu kasabayı sonsuzu dek terk etmek istiyordum, çünkü burada benim için hiçbir şey yoktu. Sonra Charlie o geniş mavi gözleriyle bana baktı ve ben belki de yanıldığımı düşündüm, ama burnumda hâlâ kalan duman kokusu bana aksini hatırlattı.

"Burası bir ölüm tuzağı," dedim, kararlılığımı pekiştirerek. Mümkün olan en kısa sürede yıkacaktım.

"Biraz abartılı değil mi? Neden tamir etmiyorsun?"

Çünkü Theo Sinclair'in eski bir İkinci İmparatorluk evine ilgisi yoktu. O araziyi istiyordu, ben ise buradan gitmek istiyordum.

Boğazımı temizledim. "Bu çok büyük bir iş ve ben bu işe girişmek istemiyorum. Zaten yeni binalar inşa etmek istememin sebebi de bu. Güvenli binalar. Charlie, sen en üst katta yaşıyorsun. Gecenin bir yarısı yangın çıksa ne olursun? Albert merdivenini her zaman pencerenin önünde tutmuyor."

Düşünerek dudağını ısırды. "Evet." Bana bakarak tereddüt etti. "Herkes... Herkes dışarı çıkabildi mi?"

Kalbim nihayet normale döndüğünde, Charlie'nin bu kadar yakınımda olmaktan hoşlandığımı kendime itiraf edebildim. Ona ciddi bir bakış attım. "Rufus hariç herkes."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım. Rufus kimdi?"

An uzadı ve Charlie'nin gözlerinde gerçek gözyaşları birikmeye başladığını görünce ona acıyarak itiraf ettim: "Evcil gelinciğim."

Koluma vurdu. "Bunu bilerek yaptın, seni aptal." "Neyi yaptım?"

Gözleri parladı. "Kalbimi öyle çektin." "Senin kalbin var mı?"

"Kapa çeneni, gelincik çocuğu."

Güldüm, sonra mikrodalga fırın ve tezgahın dağınıklığına bakınca sessizleştim.

"Temizlemeye yardım edeyim, sonra kalan yemeği paylaşırız," dedi.

"Anlaştık."

YİRMİ CHARLIE

FAYANSLAR MUHTEŞEMDİ. Pazartesi sabahıydı, hava aydınlık ve serindi, ben ise cennetteydim. Halının sabitlendiği kenarlarda ve girişin yakınında genel aşınma ve yıpranma nedeniyle önemli hasar vardı. Ama onları kurtarabilirsek, lobi sanki Jay Gatsby'nin malikanesinden taşınmış gibi görünecekti.

"Ne düşünüyorsun?"

Bazen düşmanım olan adama baktım. O, ilk başta düşündüğüm gibi pislikle kaplı bir göletten daha derin bir insan olduğu ortaya çıkmıştı. "Sanırım aşık oldum."

O da benim bakışımı karşıladı. "Sana bunu söylemek istemezdim Reeves, ama ferret düşmanlarına karşı böyle hissedemem."

Onun kaburgalarına dirsek attım ve homurtusunu zevkle dinledim, sonra lobiyi geçip sol taraftaki merdivenlerin dibine gittim. Vinnie ve adamları halıyı sabitleyen çivi şeridini çıkarmaya çalışıyorlardı.

"Karar ne?" diye sordum.

Vinnie bana sırtıttı. "Temizleyip derzleri yenile, harika olacak."

Kalbim küt küt atmaya başladı. Gülümsememi saklayamadım. "Öyle mi?" "Kenarları tamamen siyah yapmamız gerekecek. Onları kurtaramayız. Ama

fayansçı, lobinin girişindeki deseni yeniden yapabileceğini düşünüyor. Fayanslar tam olarak aynı olmayacak, ama bunu bir özelliğe dönüştürebiliriz."

"Sanırım fayansçınla evlenmek istiyorum."

"Ne çabuk karar verdin," dedi Sebastian, merdivenlere gelerek bize katıldı. "Yıkıldım."

"Sessiz ol. Vinnie'nin fayansçısına sonsuz aşkımı ilan ediyorum."

"Karısı bu konuda bir şey söylemek isteyebilir," dedi Vinnie.

Dirseklerimi Vinnie'nin koluna takıp kolunu sıktım. "Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Elimi okşayarak bana gülümsedi. "Baban buna bayılırdı."

"Halı kaldırıldığında onu buradan çıkarmak için bir buldozer ekibi bile yetmezdi." Gülümsedim ve ilk kez babamın anısı kalbimi sızlatmadı. Bu güzel odada durup, onun becerikli, sevimli, sevgi dolu bir adam olduğunu hatırlayabiliyordum. Bir bakıma, burayı restore etmek, ondan ne kadar çok şey öğrendiğimi, burayı ve New Elwood'u bu kadar özel kılan diğer yerleri kurtarmanın benim için ne kadar önemli olduğunu ona göstermenin bir yolu gibiydi.

Her şeyi mahvedebilecek adama baktım. Anderson, en hasarlı fayansları inceleyerek odanın çevresinde dolaşıyordu, kollarını arkasında kavuşturmuştu. Muhtemelen onarım masraflarını hesaplıyordu. Yapılamayacağına dair bahaneler uyduruyordu.

Peki. Bu döşeme, tüm meclis üyelerine tiyatronun ikinci bir hayatı hak ettiğini ikna edecek bir başka kanıt parçasıydı.

Ve belki...

Belki başka bir yol vardı. Bir uzlaşma yolu bulabilseydik? Bu yerin bir kısmını kurtarıken Sebastian'a karşılığında bir şey verseydik... bu daha iyi olmaz mıydı? Daha küçük bir otel olabilir. Mevcut mimariyi yıkmak yerine onu bünyesine katacak bir şey.

O, düşündüğüm gibi kan emici bir kapitalist değildi. Tek istediği, çocukluğunda yaşadığı kadar kimsenin yaşamamasıydı. Bu anlaşılabilir bir şeydi, değil mi? Hatta takdire şayan bile denilebilirdi.

Paranın da rol oynadığına şüphem yoktu. O bir iş adamıydı. Ama cuma gecesinden sonra, ikimizi de mutlu edecek bir çözüm olup olmadığını merak ettim. Ortaya çıkarmak üzere olduğumuz en önemli özellikleri koruyan, güvenli, modern ve karlı bir bina.

Yapılacak daha çok iş vardı: temizlik, hazırlık ve planlamadığım binlerce küçük iş. Fayans döşeme işi programımızı alt üst etti ve zemini restore etmek için yeterli zamanı ayırarak tüm işi bitirmek için aceleyle zaman bulmak zorunda kaldık.

Şaşırtıcı bir şekilde, Sebastian çok yardımcı oldu. Müteahhitleri yetkin bir şekilde yönetti. Bazı hazırlık çalışmalarında gecikmeler olacağını öngördü ve boyacılarla çalışmak için ekstra işçi tuttu. İkimiz, doğru marquee ampulleri bulmak için üç nalbur dükkanı ve altı aydınlatma malzemesi dükkanını dolaştık, ancak doğru görünmeleri için hepsini değiştirmemiz gerektiğini öğrendik.

Sebastian'ın Arlington'da siparişimizde indirim yapabilecek bir tanıdığı vardı, bu sayede dış cephe bütçemizi ampullere harcamadık. Marquee'deki reklam alanı için bir anlaşma yapmaya

Perşembe öğleden sonra eve dönene kadar.

Ta ki Perşembe öğleden sonra eve varana kadar.

Merdivenleri tırmanırken, ayaklarımın en sessiz yere basmaya özen göstermeden, merdivenler gıcırıyordu. Uzun ama verimli bir hafta olmuştu ve evde sakin bir akşam geçirmeyi dört gözle bekliyordum.

Ayaklarım basamağa değdiğinde kaşlarımı çattım. Kapıma parlak sarı bir kağıt yapıştırılmıştı ve üzerinde "YIKIM İLANI" yazıyordu. Midem düğümlendi. Titreyen ellerimle kağıdı kapımdan yırttım ve o alçak herifin yazdıklarını okuyabilene kadar gözlerimi kırıştırdım.

Öfkem daha da arttı. Biz kiracılara, binanın konut bina yönetmeliklerine uymadığı ve yıkılacağı bildiriliyordu. Lord Anderson, cömertliğinden, bize 180 gün süre veriyordu, ki bu süre bu tür bildirimler için yasal asgari süre idi ve bir gün bile fazla değildi. Ancak otuz gün içinde taşınırsak, biz zavallı kiracılara tatlı bir nakit ikramiye verilecekti. Bizi satın almaya çalışıyordu.

Bütün hafta bana nazik davrandı, sonra da bu çöpü korkak gibi kapıma yapıştırdı. Bu konuda tek bir kelime bile etmedi. İki hafta boyunca bu proje üzerinde birlikte çalıştık. Bir tür ateşkes anlaşması yapmıştık! Birlikte *güldük*. Ve şimdi bu mu?

Başvurusu henüz masama bile gelmemişti, yani bunu yapmak için izni yoktu!

Kağıdı yumruğumda sıkarak buruşturdum. Ayaklarımın üzerinde dönerek merdivenlerden aşağı indim ve onun kapısına yürüdüm. Yumruğum o kadar sert vurdu ki, kapı çerçevesi sallandı.

"Anderson! Seni piç! Kapıyı aç ve benimle konuş." Kapının altını tekmeledim. "Kapıyı aç!"

Bu adam yüzüme gülümsüyor, sonra da sırtıma bıçak saplıyordu. Kasabamı ele geçiriyor, tek bildiğim evi yıkıyordu. Ailemin anılarını kirletiyordu. Onun derin bir insan olduğunu mu sanmıştım? Onun hakkında *yanıldığımı* mı sanmıştım? Ha! Hayır, o *bir pislikti*.

Bir tekme daha atmak için hazırlanırken kapı açıldı. Gri eşofman ve eğri büğrü bir tişört giymiş, sanki duşunu bölmüşüm gibi saçları ıslak bir şekilde orada duruyordu.

İyi. Onun hayatında yaşadığı tüm güzel şeyleri mahvetmek isterdim. Onun iki yüzlü, hain hayatının geri kalanında yastıklarının topak topak, duşlarının soğuk olmasını diledim.

"Açıkla," dedim sertçe, kağıdı yüzüne doğru uzattım.

Kağıda baktı, sonra bana. "Okumayı çok iyi biliyorsun, Reeves."

"Yüzündeki o yağcı ifadeyi sil, seni kapitalist domuz. Bundan paçayı kurtaramayacaksın."

"Vay canına. Kapitalist domuz. Ağır silahları çıkardın."

"Bu kasabanın en eski evlerinden birini yıkabileceğini de nereden aldın? Tek..." Sesim kesildi. "Tek ev..."

Anderson bana kaşlarını çatı. "Reeves, bu kişisel bir şey değil ama yapılması gerekiyor."

"Hayır, değil!"

Alaycı bir şekilde güldü ve kollarını açtı. "Hadi ama. Orada durup bu evin yaşanabilir olduğunu söyleyemezsin. Birkaç hafta önce zeminden çöktün. Boynunu kırabilirdin. Geçen hafta evi neredeyse yakıyorduk. Tek bir kıvılcım, Charlie. Tek bir kıvılcım ve bu ev kömürleşmiş bir enkaz haline gelirdi. Bu ev ayakta kalırsa insanların zarar göreceğini biliyorum."

"Senin açından bakınca bu bir bonus olurdu herhalde." *"Herkesin güvende olmasını istiyorum"* saçmalığını yutmuyordum. Birkaç gün beni kandırmıştı, ama bu mu? Nazik davranıp sonra arkamdan bıçaklayıp beni evimden kovmak mı? Burayı tamir edebilir. Yangına dayanıklı hale getirebilir. En azından deneyebilir.

"Oh, yapma Reeves. Beni gerçekten kötü biri mi sanıyorsun? Tamamen haklı olmadığım ne yaptım ki?"

"Evimi yıkıyorsun."

"Tehlikeli, yaşanmaz evini! Ne var bunda? Para mı? Daha iyisini alamıyor musun?"

"Daha iyisi yok!" Korkuyla gözlerim doldu. Ağladığımı görmesini istemedim. Zayıf olduğumu görmesini istemedim. Yaptığının yanlış olduğunu bilmesi gerekiyordu, lanet olsun. Bedelini ödemesi gerekiyordu. Durdurulması gerekiyordu.

"Ah, kadın. Ağlamaya başlama. Alt tarafı bir ev."

"Bunu istediğimi mi sanıyorsun? Bir adama ondan ne kadar nefret ettiğimi söylemeye çalışırken gözlerimin yaşarmasını sevdiğimi mi sanıyorsun?"

"Anlamıyorum. Burası senin için neden bu kadar önemli?"

"Çünkü burası *onların* eviydi. Ben buraya taşındığımda annem ve babam alt katta yaşıyordu. Burası benim ilk" —kontrolümü kaybettiğim için kendime kızarak gözyaşlarımı sildim— "ilk evimdi. Ben evlatlık verildim, tamam mı? Buraya gelene kadar koruyucu aile sisteminde cehennem azabı çektim. Sanki bir fantezi dünyasına girmiş gibiydim. Bu gezegende kendimi güvende hissedebileceğim tek bir yer olduğunu bilmiyordum. İnsanların beni —*beni sevebileceğini* bilmiyordum. Ama sevdiler ve *burayı benim evim* yaptılar. Bu yüzden üniversiteden sonra çatı katına taşındım. Ait olduğum tek yer orasıydı. Ve şimdi onlar yok. Eğer orayı yıkarsan, *geriye hiçbir şeyim kalmaz.*"

Küçük konuşmamı acıklı bir ağlama ile bitirdim ve ellerimi yüzüme kapattım. Hıçkırıklar beni sarsıyordu, keder, öfke ve korkunun saldırısı bana çok ağır geliyordu.

Sonra, tam kaçmaya hazırlandığım anda, sıcak kollar beni sardı ve geniş bir göğse doğru çekildim, dairenin içine sürüklendim ve kapı arkamızdan kapandı. Temiz çamaşır ve erkek kokuyordu, gözyaşlarım gömleğini ıslatırken derin ve titrek bir nefes aldım. Geniş elleri sırtımı okşarken beni kendine çekti, başını eğip yanağına yanağımı dayadı, sakalları cildime sürtündü.

"Sana sarılmak istemiyorum. Senden nefret ediyorum," diye sızlandım, ki bu, aklım başımda olsaydı çok utanç verici olurdu.

"Biliyorum," diye mırıldandı ve beni daha sıkı sarıp sardı.

Saniyeler geçti ve kaslarımdaki gerginlik azaldı. Onun gömleğine can simidiymiş gibi sarıldım, beni boğmak üzere olan duygulardan kurtulmaya çalışırken nefes nefese soluyordum.

"Şimdi anlıyorum," dedi sessizlik uzadıkça. "Bu yerin senin için ne anlama geldiğini anlıyorum."

Burnumu çektim. "Çok utanıyorum."

Elini sırtımda gezdirerek bana yukarı bakmam için hafifçe itti. "Utanma." Dudaklarından bir iç çekiş süzüldü ve sessizce, "Özür dilerim, Charlie," dedi.

Parmaklarım gömleğine kıvrıldı ve kendime rağmen, kollarında rahatladım. Sıcak ve cennetin kokusu vardı, bana bakışı, kim bilir ne zamandır ilk kez kendimi görülmüş hissettirdi.

Gözlerimiz buluştu. Direnmeyi bıraktığı anı gördüm. Gördüm ve kaçmak için hiçbir şey yapmadım. Yüzü eğildi ve bir eli boynumun yanına kaydı. Başparmağı çenemi o kadar nazıkçe okşadı ki

beni dengesiz hissettirdi. Gözleri yaşlıydı ve dudaklarından yumuşak bir iç çekiş süzüldü, sanki savaşı bırakıyormuş gibi.

Sonra Sebastian Anderson, düşmanım, komşum, baş belası, sanki başka hiçbir şey yokmuş gibi beni öptü.

Başımı geriye doğru eğip öpücüğü derinleştirmek için başparmağını çeneme bastırdı ve ben dudaklarının dudaklarımdaki hissine kendimi kaptırdım. Geniş avucunu belime bastırıp beni göğsüne sertçe çekti. Ben inledim, o da yanıt olarak inleyerek dilini dilimin üzerinde gezdirdi.

Sonra aramızda bir şey kırıldı ve tüm nazik tavırlar kayboldu. Vücudum duvara itildi, Anderson'ın uylukları bacaklarımın arasına sıkıştı. Çenemi tuttu ve beni sertçe öptü, sakalları cildimi sıyırdı, dokunuşu beni olduğum yerde sabitledi.

Kanım kaynadı ve ben de ona karşılık verdim. Alt dudağını ısırdım ve göğsünü ittim. Geriye doğru sallandı, göz bebekleri büyümüş, göğsü inip kalkarken bana bakıyordu, sonra onu geri çekince sırttı.

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldandım dudaklarına.

Kalçalarımı kavradı ve beni uyluğuna doğru çekti. "O zaman daha çok nefret et."

Cevabım dilimin ucundaydı, ama öpücüğüyle boğuldu. Tırnaklarımı saç derisine geçirdim ve o elini saçlarıma geçirince nefesimi tuttum. Başımı yana çekti ve sanki bana doyamıyormuş gibi boynumun yanını yaladı, bu sırada uylukları tam da ihtiyacım olan yere, uyluklarımın tepesine bastırıyordu.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," dedim nefes nefese.

Saçımı daha sıkı kavradı ve geri çekilip gözlerime baktı. "Her şeyi değiştirir, Charlie."

Üzgün bir mazeretle alaycı bir kahkaha attım, sonra o, uyluklarının klitorisime uyguladığı baskıyı hafifleterek kot pantolonumun düğmelerini açtı ve elini iç çamaşırlarımın önünden aşağı kaydırarak. Elinin bana dokunması çok ediciydi. Parmaklarının sıcaklığı. Bana sanki ben ona aitmişim gibi dokunması. Bunu yaparken içinden bir inilti yükseldi, alnı öne eğilerek alnıma yaslandı.

"Sen," dedi, parmaklarını klitorisimle oynamak için yukarı doğru kaydırarak, "sen biraz yalancısın."

Omuzlarına yapışarak, bacaklarımı açtım ve başımı duvara yasladım. duvara yasladım. "Nasıl anladın?"

"Bana sürekli benden nefret ettiğini söylerken, bir öpücükten başka bir şey yapmadan külotun sıırsıklam olmuş bir şekilde orada duruyorsun." Sanki bunu vurgulamak istercesine, klitorisimi bir kez daha okşadı. Göz kapaklarımın arkasında kıvılcımlar patladı.

İki şeyin birbirini dışladığını anlamıyorum."

"Seni tahrik ediyorum."

"Maalesef."

O homurdandı, sonra beni döndürdü, göğüslerim duvara yapıştı. Kot pantolonum ve iç çamaşırım uyluklarımın ortasına kadar indirildi, sonra eli karnımdan aşağı kayarak göbek deliğimin hemen altına bastırdı. Serbest eliyle bileklerimi başımın üstüne çekti, kalçalarımı kendine doğru çekerek beni istediği pozisyona getirdi.

"Sakin kıpırdama," dedi kulağıma, elini karnımdan aşağı kaydırırken.

"Emirli, otoriter halin geri dönmüş."

Mırıldandı, bileklerimi bırakıp saçlarımı kenara itti. Dudakları en çok ihtiyacım olan yere dokunurken boynumun arkasına değdi. Ayaklarımı açmaya çalıştım ama kot pantolonum beni sabit tutuyordu.

Hareketimi fark etti ve kıkırdadı. "Az önce ne dedim, tatlım?"

Sonra bir eliyle tomurcuğumu okşarken, diğer eliyle kıkımını okşadı, kendini tutamıyormuş gibi nazikçe kavradı ve bacaklarımın arasına, deliğime doğru kayd. Kalın parmağıyla arkadan içime girdiğinde inledim ve başım omuzlarımın arasına düştü.

"Ellerimin üzerine gelmeni istiyorum, Charlie."

"Oh, tanrım," diye inledim, o bir parmak daha eklediğinde. "Oh, *tanrım*." "Bu benim adım değil.

Adımı söyle, Charlie."

"Sen en kötüsüs, bunu biliyor musun?"

Parmaklarının düz kısmıyla klitorisime vurduğunda çığlık attım, sonra nazik bir dokunuşla acıyı hafifletince hafifçe titredim. "Adımı söyle, seni boşaltayım, tatlım."

"Anderson—"

Bir şaplak daha beni sıçrattı, acı sinir uçlarımda yayıldı ve zevke dönüştü. O en kötüsüydü. Bu çok kötüydü. Hiç bitmesini istemedim.

"*Adımı* söyle, Charlie. Ellerimin üzerine boşaldığında bunu söylemeni istiyorum."

Başım parçalandı, ellerim duvara bastırdı. Buraya nasıl geldim? Neden bunu yapıyordum? Vücudum kontrolümden çıkmıştı ve tek bildiğim, arkamdaki adamın bana daha önce hiç kimsenin hissettirmediği şeyler hissettirdiği idi. Beni tutmuştu. Beni *görmüştü*.

Ve haklıydı. Benimkinden farklı görüşlere sahip olması dışında yanlış bir şey yapmamıştı. Bu kasabanın güvenli olmasını istiyordu. Kasabanın *hayatta kalması* için bir yol sunuyordu.

"Charlie, tatlım," dedi, nefes nefese, nefesleri enseme hissediliyordu. "Yatağıma düştüğünden beri adımı haykırmanı istiyorum. Seni düşünerek mastürbasyon yaptım. Tek istediğim dizlerimin üzerine çöküp o tatlı amını tatmak..."

"*Sebastian*," diye inledim, titreme tüm vücudumu sardı.

"*Evet*," diye cevapladı aynı tonda, hareketleri düzensizleşiyor, nefesi ağırlaşıyordu.

Onun adını haykırarak boşaldım, elleri vücudumda daha önce hiç hissetmediğim bir sihir yaratıyordu. Orgazmım beni sardı ve ayakta kalmak için tek yapabildiğim buydu. Sebastian bir koluyla beni sardı, diğer eliyle beni kendine çekmek için karnımı avuçladı. Diğer elini içimden çıkardı ve eşofmanının altına elini sokarken titrediğini hissettim. Bir elimle duvara, diğer elimle onun kalçasına tutunarak, aşağıya bakıp onun üç dört kez kendini mastürbasyon yapmasını izledim, sonra zevk çığlıkları attı.

Birbirimize yapışık halde yere yığıldık, vücudum onunla duvar arasında sıkışmış, uzun ve düzensiz nefesler alıp veriyordum.

İlk hareket eden Sebastian oldu. Elleri kalçalarımın altına kayarak iç çamaşırlarıma ulaştı ve pamuklu külotumu nazikçe yerine geri koydu. Sonra ben az önce olanların ne olduğunu anlamaya çalışırken, aynı şeyi kot pantolonumla da yaptı.

Ona dönerek, kot pantolonum açık, yüzüm muhtemelen sevişmenin ardından dağınık haldeydim.

Ellerini kalçalarımın altına tutarak beni izledi.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diye tekrarlardım, onun yıkıp döktüğü duvarlarımı yeniden inşa etmeye çalışarak.

Sebastian sırtıttı. "Tamam," dedi, sonra öne eğilip dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Kasıklarına belirsiz bir hareket yaptı ve temizlik hakkında bir şeyler mırıldandı. Banyo kapısının kapandığını duyar duymaz, fırsatı değerlendirip daireme koşarak kapıyı kilitledim.

Korkakça mı? Evet.

Gerekli mi? Kesinlikle.

YİRMİ BİR SEBASTIAN

SOĞUK SU ELLERİMDEKİ SABUNU YIKARKEN ZİHNİM HÂLÂ KARMAKARIŞIK DURUYORDU. Onu üzerimden yıkamaktan neredeyse nefret ediyordum. Ve geldiğinde adımlı söylediği ses, hayal ettiğimden bile daha güzeldi. O sesi asla unutmuyacaktım. Başımı geriye yaslayıp iç geçirdim. Sonunda, onun güzel işkencesinden biraz kurtulmuştum. Ondan sadece bir dakika uzak kalmıştım ama vücudum onu daha çok istiyordu. Ellerimi kurulayıp, içimde adını koymaya korktuğum bir şeyi uyandıran kadına geri döndüm.

Oda sessizdi. Neredeyse fazla sessiz. Hiçbir yerde yaşam belirtisi yoktu. Neredeydi?

"Charlie?" diye seslendim ve koridordaki banyoya baktım ama karanlıktı ve boştu. Yukarıdan gelen bir gıcırta onun yerini belli etti. Gitmişti. Neden kaçmıştı?

Seviştığımız yere bakarak, onun kin dolu *sözlerini* hatırladım: "*Bu hiçbir şeyi değiştirmez.*" Beni içeri aldığı andaki dilinin tadı ve ailesini anlatırken acı dolu gözlerinden akan sıcak gözyaşları. "*Senden nefret ediyorum,*" demişti, derin bir kinle.

Oyun oynamak, onun beni düşman olarak gördüğü gerçeğini değiştirmiyordu. İlk kez değil, doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ettim. Ama başka seçeneğim var mıydı? Göğsüm ağrıyordu. Onu incitmek istemiyordum.

Ne yapıyordum ben?

Yoldan bu İkinci İmparatorluk döneminden kalma kulübeyi gördüğüm andan itibaren, burayı yıkmak için sabırsızlanıyordum. Ama yüzündeki ifadeyi, titreyerek ortaya çıkan çukurcukları düşününce, artık emin olamıyordum. Charlie'nin yüzündeki acıyı, bunu yapmam için tüm nedenlerimle karşılaştırdığımda, ona bunu yapabilir miyim bilemedim.

Dişlerimi sıktım ve yumruğumu sıktım. Lanet olsun. Bu basit bir şey olmalıydı. Temiz. İşlem. İşte bu yüzden bu işe karışmak istememiştim. Özellikle de onunla. Ama hoşuma gitse de gitmese de, artık karışmıştım. Her gün yüzünü görmekten duyduğum küçük heyecanı engelleyemiyordum. Ağzının benim

Bana esprili bir cevap verirken bile bakışları. Ve inatla doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmaya kararlı olduğunda kaşlarını çatması.

Onun gözünden burayı görmek için daireye bir göz attım. Burayı çok seviyordu. Burası onun için sadece dört duvar değildi. Burası onun eviydi, hayatında ilk kez sevildiği ve istendiği yerd. Belki de onun tutkusu, geçmişten kalma yapıları korumak değil, bu yapıların barındırdıkları insanlar için anlamıydı.

Bu duvarları ayakta tutmak istesem bile, ellerim bağlıydı. Bir anlaşma yaptım. Theo, Radcliffe House Apartmanları'nın bulunduğu araziye istiyordu. O arazi olmadan anlaşma da olmazdı, bu da hayalimdeki şirketi satın alamayacağım anlamına geliyordu. Ve bu olmazsa, anneme yangında kaybettiği şeyi geri veremezdim. Yıllar önce bu kasabada olan her şeyden kendimi kurtaramazdım. Lydia Radcliffe'den kurtulamazdım.

Charlie'nin bunlarla hiçbir ilgisi yoktu. Öyleyse, ailemin New Elwood'da geride bırakmak zorunda kaldığı şeyleri geri vermek için ondan almak doğru muydu? Nefret ettiğim birine inat, sevdiğim birine zarar verip bununla yaşayabilir miydim?

O anda, ince zeminden bir hıçkırık ve bir kapının çarpma sesi geldi. Charlie...

Anlaşma olsun ya da olmasın, bunu yapamazdım. Onun yaşadığı onca şeyden sonra, onun mutsuzluğunun sebebi olamazdım. Başka bir yol olmalıydı. Tezgâhtan telefonumu aldım. Theo bundan hoşlanmayacaktı, ama şarap malikanesini başka bir yere kurmak zorunda kalacaktı.

Tam numarayı çevirmek üzereyken, gözüm mikrodalgaya takıldı. Geçen hafta fişin prizden *çıktığı sesi* hâlâ duyabiliyordum.

Çatışma hareketlerimi dondu. Charlie'ye bunu yapamazdım, ama başka seçenek var mıydı? Onu ölüm tuzağında yaşamaya mı bırakacaktım? Üzülürdü, ama hiçbir şey değışmezdi.

Saat on birde, annemin odama koşarak girerken çığlıklarıyla uyanmıştım. Rex'i ve beni yataktan sarsarken gözleri dehşetle dolmuştu. Evin duvarları yangının şiddetiyle çöküyor, evimiz gıcırıyor ve inliyordu.

Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. O zaman da, şimdi de.

Bizi pencereye götürürken elinde hissettiğim hafif titremeyi hatırladım. Hava çok yoğundu. Her şey çok sıcaktı. Pencereden çıkıp kiremitlerin üzerine tırmanırken bacaklarım titriyordu, sonra ayaklarımız güvenli bir şekilde yere basana kadar tahta veranda direklerinden aşağıya doğru kayarak indi. Ben orada donakalmış bir şekilde dururken içeriden alevler kükrüyordu.

Ateşin alevlerini izledim, tüm hayatımızın duman olup uçtuğunu izledim ve hala neyden kaçtığımızı anlamıyordum. Sevgili evcil hayvanımı hatırladığımda, ön kapıya doğru koştum, ama eriyen kapı koluna ulaşmadan annem beni yakaladı ve geri çekti.

Onlarca yıl sonra bile, o anı hatırladığımda sırtımdan soğuk terler akıyordu, o anda kaçabildiğimiz için şanslı olduğumuzu bilmeme rağmen. Birkaç dakika daha geçse, kaderimiz çok farklı olabilirdi.

Charlie üçüncü kattaydı, yangından kaçmak onun için o kadar kolay olmazdı. Ve bu olaylardan öğrendiğim bir şey varsa, o da her şeyin bir saniyede değişebileceğiydi. Her şeyin sonsuza dek değişmesi için bir anlık bir an yeterliydi.

Charlie'nin istekleri için kalbim ne kadar acıyor olsa da, bu yer yıkılmalıydı. Sinclair'i arayamazdım. Anlaşmadan cayamazdım. Derin bir nefes aldım, telefonumu tezgahın üzerine attım ve Charlie'nin kapalı kapısına doğru yürüdüm.

Kapıyı çaldım ve kalbim çarparken bekledim. Tek bir ses bile yoktu. Hiçbir hareket yoktu. Tekrar çaldım. "Charlie, içeride olduğunu biliyorum."

Cevap vermedi.

"Charlie. Lütfen. Apartmanımın tavanına bir delik daha açmak zorunda kalacak mıyım?"

"Yapmazsın," diye mırıldandı. Sesi kapıya yakın geliyordu ve içimi bir rahatlama kapladı.

"Beni içeri al."

"Hayır."

"Lütfen?"

"Aramızda hiçbir şey değişmedi."

Kollarımda titrediğini hissetmiştim. Bana nasıl ağlayarak yalvardığını hatırladım. "Tamam," dedim. "Tabii."

Kapıdan yumuşak bir homurtu geldi. "Sadece yatmak istiyorum."

"Aşağı gelip benimle yatmak ister misin?" "Hiç."

Burnumdan bir ses çıktı, dudaklarım hafifçe gülümsedi. Bu çok karışık bir durumdu. Onu istiyordum, ama ona sahip olamazdım. Onu incitmek istemememe rağmen planlarımı değiştiremezdim

Onu incitmek istemiyordum. Ve şimdi dudaklarının tadını aldıktan sonra...

"Aramızda olanlardan pişman mısın?" diye sordum.

Kısa bir sessizlik oldu. "İyi geceler, Sebastian." Adımları dairesinin derinliklerine doğru kaybolurken, o gece onu bir daha görmeyeceğimi biliyordum.

Ama o benim adımları söylemişti. Ve pişman olduğunu söylememişti.

YİRMİ İKİ CHARLIE

Ertesi gün, cuma, ihmal ettiğim işleri yetiştirmek için belediye binasındaki ofisime kapanmayı başardım. Bu, neredeyse yirmi dört saat sonra bile kulaklarımın çınlamasına neden olan zorlu komşumdan kaçmamı sağladı. Tabii ki korkak olduğumdan değil.

Saat üç civarında, verimliymiş gibi davranmaktan vazgeçip telefonu elime aldım.

Abigail ikinci çalınca cevap verdi. "Merhaba, yabancı."

"Bu akşam Hooker's'a gitmeden önce bir şeyler içmeye ne dersin?"

"Çok iyi olur," diye cevapladı. "Sullivan's'a gidelim mi? Sophie'yi arayayım mı?"

"Evet ve evet."

"Bir saat sonra diyelim mi?"

"Hemen çıkıyorum, sen gelene kadar bir iki içki içerim."

"Uh-oh," dedi Abigail. "Bu kırmızı alarm türünden bir içki, ha?"

"Görüşünce anlatırım."

"Acele edeyim. Görüşürüz."

Tabii ki, yirmi dakika geçmeden üçümüz bir köşe masasına sıkışıp içkilerimizi içmeye başladık. Abigail'e Pinot Grigio, Sophie'ye meyveli bir içki ve bana tuzlu kenarlı çift margarita.

"Ee," dedi Abigail, şarap kadehini bana doğru sallayarak. "Başla."

İnledim ve koltuğun yarısına kadar kaydırdım. İki kadın da koltuğun diğer tarafından bana doğru eğilerek baktılar.

"Ne oldu?" diye sordu Sophie. "Monticello ile mi ilgili?" "Hayır. Şey, evet. Bir nevi. Tam olarak değil."

"Tamamen mantıklı," dedi Abigail, bilgece başını sallayarak. Ona sert bir bakış attım. "Komşumla ilgili." İki kadın da kıpırdamadan bekledi.

Margaritamı beynim donana kadar emdim, sonra bir süre başımı ellerimin arasına alıp inledim. "Biz... öpüştük," diye itiraf ettim.

Sophie keskin bir nefes aldı. Abigail ıslık çaldı ve ilk konuşan o oldu. "İyi miydi?"

Ellerimi yüzümü kapayacak şekilde hareket ettirdim, sonra parmaklarımı açarak onlara bakabildim. "Beni orgazm etti."

"Bir öpücükle mi?" diye çığlık attı Abigail, sonra elini ağzına kapattı. Birkaç kişi bize baktı ve hepimiz kabinde çömeldi.

"Öpüşmekten fazlasını yapmış olabiliriz."

"Sen..." Abigail, aşırı gelişmiş bir mizah anlayışına sahip bir ergen erkek gibi bir hareket yaptı.

"Hayır. Biz sadece... o sadece... dokundu."

"Aman Tanrım." Abigail geriye yaslandı ve şarabından bir yudum aldı. "Şok oldum. Burada defibrilatör var mı?"

Sophie'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "İyi misin?"

Abigail elini kaldırdı. "Korkarım bu yanlış soru. Doğru soru, ne oldu? Her saniyesini anlat."

"Anlatmayacağım," dedim. "Ne hissettiğimi ya da nasıl olduğunu bile bilmiyorum. Eve geldiğimde kapımda bu yıkım bildirisi vardı."

"Ne?" diye bağırıldılar ikisi de.

Çantamı karıştırdım ve Sebastian'ın dairesinin dışındaki yerden aldığım buruşuk sarı kağıdı çıkardım. "Eve geldiğimde bu kapıma yapıştırılmıştı."

Bildiriye incelediler. Abigail gözlerime baktı. "Sonra onunla yüzleştin ve o da elini pantolonunun içine soktu." Kaşlarını kaldırdı.

"Şey... evet."

Dudakları seğirdi.

"Yapma," diye

uyardım.

"Hiçbir şey yapmıyorum."

"Şu anda bana gülme." "Daha

ciddi olamazdım." "Komik

değil."

"Kimse komik olduğunu söylemedi."

Abigail'e sertçe baktım, sonra şakaklarımı ovuşturarak inledim. "Bu bir hataydı. Biliyorum. Sadece... kafam karışık. Ve kızgınım. Beni evimden

evimden atmaya çalışıyor."

Sophie nefes aldı ve ikimiz de ona baktık. Kaşlarını bana doğru kaldırdı, gözlerinde yumuşaklık belirdi. "Bunun istediği şey olduğundan emin misin? Bana o kadar da kötü birine benzemiyor."

"Neye dayanarak?" diye sordu Abigail şüpheyle.

"Ona kahve ısmarladı," dedi Sophie. "Birinin en sevdiği kahveyi öğrenip, onu almak için yolunu değiştirmezsin, tabii kalbin yoksa."

"Ama yolunu mu değiştirdi?" diye sordu Abigail. "Neredeyse her gün uğradığını söylemiştin. Yolunun üzerindeymiş gibi görünüyor, bir fincan kahve için onu fazla övmemeliyiz."

"Kahve neyse," diye araya girdim. "Evim ne olacak?"

Sophie yıkım bildirimini kendine yaklaştırdı ve tekrar okudu. "Yüz seksen gün. Bu ne kadar, altı ay mı?"

"Seçenek B'yi seçmezsem," dedim, sayfanın altını göstererek. "Anahtarları nakit olarak almaya hazır."

Abigail mırıldandı. "Demek para konuşur diye düşünüyor."

"Onun tek umursadığı şeyin para olduğuna eminim. Çok inatçı bir adam. Kolay kolay vazgeçmez," diye cevap verdim acı bir şekilde. Yangınla ilgili tüm acıklı hikayesi bu noktada uzak bir anı gibi geliyordu. *Gerçekten* güvenliği umursuyor muydu? Yoksa sadece bundan büyük bir kâr elde edebileceği için mi umursuyordu?

"Onu denklemden çıkarırsan ne olur?" diye önerdi Abigail. "Evi kendin satın almayı teklif et."

Sophie dikleşti, gözleri parladı. "Evet! Charlie! Radcliffe House'u satın almalısın!"

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Ben... Bunu karşılayabilir miyim?"

"On yıldır ucuz kirayla oturuyorsun, değil mi? Küçük bir inek gibi özenle para biriktirmediyi söyleme bana," dedi Abigail.

Ben homurdandım. "Peşinat için yeterli param olabilir. Belki. Ama... gerçekten mi? Sence..." Dudaklarımı ısırdım, Abigail ve Sophie'nin gözlerine sırayla baktım. "Gerçekten yapabileceğimi düşünüyor musun?"

"Denemekten zarar gelmez." Sophie gülümsedi. "Ev sahibi olabilirsin. Evinizi tamir edebilirsiniz, tıpkı babanızın hep istediği gibi!"

Elimi kalbime koydum, göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. "Yapabilirim. Aman Tanrım. *Yapabilirim.*" Kendime geldim ve heyecanımı bastırdım.

heyecanımı bastırdım. "Anderson reddederse tabii."

"Sorana bilemezsin," dedi Abigail kararlı bir şekilde başını sallayarak.

Buna inanmak için çok heyecanlıydım. Kendimi, başarısız olabileceğim her olası yolu düşünmeye zorladım. "Mortgage başvurusu yaparsam, banka işim olup olmadığını görmek isteyecektir."

Abigail, beynim kafamdan çıkmış gibi bana baktı. "Charlie. Senin bir işin var. Devlette, öngörülebilir maaş artışları ve cömert sosyal haklar içeren harika, istikrarlı bir işin var."

"Şimdilik," diye itiraz ettim. "Ya bu Monticello fiyaskosu yüzünden kovulursam?"

"Kovulmanın tek yolu, kasabanın parası bitip seni tutmaya gücü yetmemesi," dedi Abigail ciddi bir sesle.

Sophie dudaklarını ısırıp ekledi, "Charlie oylamayı kazanırsa ve tiyatro daha fazla turist çekemezse bu olabilir."

Margarita'mdan bir yudum aldım ve boğazımda takılınca iki kez yutmak zorunda kaldım. "Düşünmeye başlıyorum..." İkisine bakamıyordum, bu yüzden parmağımla bardağın tabanını izledim. "Ya tiyatroyu restore etme konusunda yanılıyorsam? Durumu gerçekten çok kötü. Ve yüz yıldır kasabada olması, insanların artık sinemaya gitmediği gerçeğini değiştirmez. Başka bir eski kasabada başka bir eski tiyatro, bölgeye daha fazla turist çekmez."

Bir an sessizlik oldu. Başımı kaldırdığımda, iki endişeli gözün bana baktığını gördüm.

Cesaretimi toplayarak, yüksek sesle söylemeye neredeyse korktuğum fikrimi dile getirdim. "Düşünüyordum da..." Sert bir nefes verdim. "Aklıma bir fikir geldi, ama işe yarayacağından emin değilim."

"Söyle," dedi Abigail.

"Eminim harika bir fikirdir," diye ekledi Sophie.

"Tiyatro için bir orta yol olabilir mi acaba?" diye yavaşça başladım. "Lobi ve cepheyi koruyabilirsek ve Anderson planlarını değiştirmeye açık olursa, belki de tüm şehir merkezine gölge düşüren büyük bir kule oteli yerine, daha küçük, butik bir otel inşa edebilir."

Hepsi aynı anda başlarını eğdiler.

Devam ettim. "Tiyatronun en önemli kısımlarını kurtarıp yeni otelin özelliklerine dönüştürebiliriz. Böylece bir cazibe merkezi olur."

İnsanların şehir dışındaki şarap turlarına çıkarken kalacakları sıradan bir yer olmazdı. Kendi başına bir destinasyon olurdu."

"Charlie," dedi Abigail alçak sesle.

Onun bakışlarıyla karşılaştım, sanki ikisine de kalbimi açmış gibi hissettim. "Evet?"

"Seni çok seviyorum."

Sophie çığlık attı. "Sen bir dahisin!"

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Abigail'in gülümsemesi geniş ve parlaktı. "Bu şimdiye kadar duyduğum en iyi fikir. Kahretsin, sırf büyük boş evimden uzaklaşmak için şehir merkezindeki havalı butik otellerde kalırdım!"

Güldüm, rahatlamıştım. "Deli olduğumu söyleyeceksin sandım. Hala bunun hayalci bir plan olduğunu düşünüyorum. Büyük bir kule kadar karlı olamaz. Nasıl sunacağım ki?"

"Bu akşam Hooker's Paradise'ta prova yap," diye önerdi Sophie. "Diğer bayanlara planından bahset, onlar da senin ne kadar harika bir fikir olduğunu anlayana kadar planını eleştirirler."

Dudaklarım günün ilk gerçek gülümsemesine kaydı. "Evet," dedim, başımı sallayarak. "İyi fikir."

İçkilerimizi bitirdik, ikinci tur içkilerimizi aldık ve Evelyn'in evine gidip bu akşamki tığ işi kulübü toplantısına katılmak için oradan çıkarken, haftalardır hissetmediğim kadar hafif hissediyordum.

Diğer bayanlar da benim fikrimi daha önce hiç duymamış gibi coşkuyla karşıladılar. Hatta taş gibi yüzlü Ida bile gözleri parlayarak uzanıp kolumu sıktı.

"O yerin kapanacağını düşünmek beni üzdü," dedi sessizce. "Mervin ve ben ilk randevumuzu orada yaşamıştık." Ida'nın rahmetli kocası ona çok bağlıydı ve Ida, kocası öldükten sonra bir daha evlenmemişti.

Kalbim o kadar büyüdü ki ciğerlerimi sıkıştırdı. Granny square'imi örmeye çalışıyormuş gibi bile yapmadım, atıştırmalıkları yiyip Evelyn'in çayından uzak durarak, dinleyicilerime sunacağım konuşmayı prova etmekle yetindim.

YİRMİ ÜÇ SEBASTIAN

Yirmi dört saat geçmişti ve Charlie hala benimle konuşmamıştı. Yatakta oturmuş, dizüstü bilgisayarımın ekranındaki e-postalara bakıyordum. Ondan hiçbir şey yoktu. İş, genellikle can sıkıcı hayat sorunlarından uzaklaşmak için iyi bir oyundu, ama bu gece işe yaramıyordu. Tavandaki yamalı deliğe baktım, bir şekilde tekrar düşüp en azından onunla konuşabileceğimi umuyordum. Ama evde olmadığını biliyordum. Eski, boş dairede dolaştım. Bu, hayatımın en yalnız cuma gecesi olacaktı. Üstelik, cinim de bitmişti.

Normalde kederimi alkolle unutmazdım, ama New Elwood benden en iyiyi ortaya çıkarıyordu. En iyiyi derken, elbette en kötüyü kastediyordum.

Yolun yukarısındaki içki dükkanına gittim ve belki de dünyadaki tek dostum olan bir şişe viski aldım. Geri döndüğümde, bir süre oturup Radcliffe House Apartments yazan yıpranmış tabelaya baktım ve göğsümde bir sıkışma hissettim.

Katıma çıkarken Albert'in kapısının önünden geçtim. Bildiri hakkında hiçbir şey söylememişti ama Charlie kadar şaşırdığından emindim. Yaşlı adamın evsiz kalacağı düşüncesi göğsümü sızlattı.

Neyim vardı benim? Ben bir emlak geliştiricisiydim. Bu tür bildirimler göndermek alışkanlığım olmuştu. Kişisel bir şey değildi. Sadece iyi bir işti. Kendimi buraya nasıl bulmuştum?

Bu yüzden evde olup olmadığını görmek için kapıyı çaldım ve kapı hızla açıldı, televizyondan bir beyzbol spikeri sesi geliyordu. Albert, üzerinde "*New Elwood Wine Festival 2003*" yazan eski, yıpranmış bir tişört giymiş duruyordu ve her zamanki sıcak gülümsemesi yoktu. "Beni şimdiden kovmuyorsun, değil mi?"

Boğazımı temizledim ve enseme ovuşturdum. "Hayır. Sadece haber vermediğim için özür dilemek istedim. Sana ve Charlie'ye önceden haber vermeliydim."

"Evet, haber vermeliydin." Adamın gözlerinde yaş yoktu, ama evini kaybedeceği için pek de mutlu olmadığını anlayabiliyordum. "Berbat görünüyorsun Sebastian."

Küçük bir kahkaha attım ve parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. "Berbat hissediyorum. Charlie benimle konuşmuyor."

"Bu beni şaşırtmadı."

Kağıt torba ile kaplı viski şişesini kaldırdım. "Bana eşlik etmesi için bunu aldım. Bir bardak ister misin?"

Albert isteksizce içini çekti, sonra kenara çekildi. "Tabii, içeri gel."

Albert'in dairesine hiç girmemiştim. Kahve masasının üzerinde birkaç kitap yığını, dibinde patlamış mısır taneleri olan boş bir kase ve havada güçlü bir mentol, Bengay kokusu vardı. "Evin çok güzel."

"Sürerken tadını çıkar," dedi ve ben zorlukla yutkundum, onu mutfağa kadar takip ettim. Dolaptan iki kısa bardak çıkardı ve tezgahın üzerine koydu. İçkinin kapağını çevirdim ve ikimize de birer bardak doldurdum, benimkini onununkinden biraz daha fazla.

"Radcliffe House Apartmanları'na," dedi ve kaldırdığımız bardakları birbirine çarptık.

Küçük bir yudum aldım ama lavabonun üzerindeki vitray pencere dikkatimi dağıttı. Parlak sarı, mavi ve yeşil fayanslar bal küpü şeklinde birleşmişti. Pencereyi biraz daha yakından inceledim.

"Bal kabında bir sinek mi sıkışmış?" diye sordum. Alt kat komşum güldü. "Kesinlikle öyle."

"Huh, daha önce böyle bir vitray pencere tasarımı görmemiştim." "Çünkü bu eşsiz bir tasarım," dedi, pencereye bakarak.

"Charlie bunu Piedmont Antiques'te henüz küçük bir kızken seçmişti. Babasına, annesine hediye olarak takması için yardım etmişim."

Gözümün önüne geldi: Charlie, antika dükkanında bir sürü ölü insanın eşyalarını karıştırırken. Eski eşyalara olan sevgisi çok erken başlamış olmalı.

Albert'in gülümsemesi sevgi doluydu. "Charlie'nin annesi buna bayılmıştı. Onun en sevdiği atasözüydü: 'Bal ile daha çok sinek yakalarsın.'

"Sanırım Charlie bunu hiç içselleştirmemiş."

Albert kahkahayla güldü. "O sert bir kız, doğru."

Charlie'nin sert bir tarafı olduğunu düşünerek gülümsedim. Kendisi gibi davranmaktan çekinmezdi ve yine de benim gibi umutsuz bir sineği tuzağa düşürmeyi başarmıştı.

benim gibi umutsuz bir sineği bile yakalamayı başardı. "Çok tatlı."

"Aslında çok sevimli bir hikaye. O ve babası arka bahçede softbol sezonu için hazırlık yaparken top oynuyorlardı. Kızın kolu çok güçlüydü ve pencereden hızlı bir top attı. Charlie çok üzüldü ve kaçtı, saatlerce ortadan kayboldu. Sonunda onu merdivenlerin altında ağlarken bulduk. Pencerenin kırıldığı için ailesinin onu tekrar yetimhaneye göndereceğinden çok korkmuştu. Bunu söylediğinde kalbim parçalandı. Ama annesi ve babası onu kollarının arasına alıp onu ne kadar sevdiklerini söylediler. Evdeki tüm pencereleri kırırsa bile onu seveceklerini bilmesini istediler. Babası onu yeni bir pencere almaya götürdü ve bununla geri geldi. Charlie buraya geldiğinde hala bu pencereye bakıyor."

Albert'in Charlie hakkındaki hikayesi beni biraz duygulandırdı. Ve bu yerin onun için ne anlama geldiğini daha iyi anladım. Tuhaf sinek ve bal penceresinin ne anlama geldiğini... Gerçek, koşulsuz sevgi. Yaptığım şeyin nedenleri vardı. Artık geri dönemezdim, ama yine de kendimi aptal gibi hissediyordum.

İç çekip bir yudum aldım. "Benden nefret ediyor, biliyor musun?" Albert sessizliğini korudu, bu da gerçeği daha da kesinleştirdi. "Onun evini kaybetmesini istemiyorum, ama hadi ama, bu evin ne kadar bakıma ihtiyacı olduğunu biliyorsun. Bu evin yıkılması için düzinelerce neden var. O bunu anlamıyor."

"Tabii ki anlıyor. Aptal değil. Ama bu, onun tek bildiği evi kaybetmeyi kabullenmesini kolaylaştırmıyor."

İçkimin büyük bir yudumunu içtim. Belki alkolün etkisiyle, onun hikayesinde bir kötü adam gibi hissetmezdim. "Biliyor musun, onun evlatlık olduğunu ve çocukluğunu burada geçirdiğini dün gece öğrendim. Bilseydim..."

"Ne?" diye sordu, sanki bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyormuş gibi.

Neredeyse boşalmış bardağıma bakarak gözlerimi indirdim. "Bu tür şeyleri yapmak kolay değil. Kişisel bir şey değil."

"Senin için değil. Ama Charlie için çok kişisel. Sana pencereyle ilgili hikayeyi anlatmıştım, ama o yüzlerce hikayeden sadece biri. Bu eski duvarların içinde çok fazla anısı var. Onun gibi bir kadının böyle eski bir evde yaşamasına gerek yok, ama burası onun evi, iyi günde kötü günde."

Kesinlikle kötü günler için. Ama artık çok uzun süre onun evi olmayacaktı.

"Sana bir şey söyleyeyim evlat," diye devam etti Albert. "Benim yaşıma geldiğinde, geriye bakıp hayatın ne kadar hızlı geçtiğini fark edersin. Her şey sürekli değişiyor ve sen de buna ayak uydurmayı öğrenmelisin. Esnek ol. Eğer çok katı olursan, hayatın büyüsunü kaçırsın. Charlie'nin anne babasına da öyle oldu. Hiç çocuk istememişlerdi, çok zahmetliymiş. Çok pahalıymış. Sonra Charlie geldi. Böyle bir kız çocuğunun ebeveyni nasıl olunur, hiç bilmiyorlardı, üstelik yaşları da genç değildi. Ama onun ışığını, cesaretini gördüler ve ona aşık oldular."

Aklım, beni parmağında oynatan, tekmeleyip bağırان kadına gitti. Onun aşık olmasına kim suçlayabilirdi ki? Albert bir yudum aldı. "Ebeveyn olmamakta kararlı olsalardı, kızlarına olan derin sevgilerini asla bilemezlerdi. kızlarına olan derin sevgilerini asla bilemezlerdi."

"Gerçekten harika insanlarmış," dedim.

"Evet, öyleydi. Onları çok özliyorum." Mutfağa, sonra bana hüzünlü bir bakış attı. "Burayı da özleyeceğim."

Gözlerine bakamıyordum. "Sen de benden nefret ediyorsundur, değil mi?" "Hayır, senden nefret etmiyorum. Charlie ve ben, kapımıza yapıştırılan demo bildirisi asılmayı hak etmedik, ama senden nefret etmiyorum."

"Bu bir rahatlama," dedim ve viskinin kalanını bir dikişte içtim.

"Biliyor musun, garip bir şekilde, sana teşekkür etmeliyim," dedi Albert. "Bana mı? Neden?"

"Yetişkin hayatımın tamamını burada geçirdim. Kasabanın tamircilerinden biriydim. Ama hep batıya gitmek, Utah veya New Mexico'ya yerleşmek istedim. Uzun zaman önce emekli olup gitmeliydim, ama Charlie'nin anne babası vefat edince kalıp ona bakmam gerektiğini hissettim. Ama bu sadece rahatımdan çıkmamak için bir bahaneydi. Bu ihbar sayesinde sonunda bunu yapacağım. Nakit teklifi kabul edeceğim, eşyalarımı toplayacağım, Albuquerque'ye uçak bileti alacağım ve batıya doğru kendi büyük macerama çıkacağım."

"Peki ya Charlie?" diye sordum.

Albert hafifçe gülümsedi. "Onun çok desteği var. Onu seven çok insan var. Albert olmadan da gayet iyi olur."

"Öyleyse senin adına sevindim." Kadehimi onun kadehine çaktım. En azından biri mutlu sona kavuşuyordu.

O gece, suçluluk duygusuyla boğuşarak uyuyamadım. Charlie'nin anıları bana bile çok canlı geliyordu. Gece yarısı merdivenlerden çıktığını duydum ve sadece yüzünü görmek ya da kapının diğer tarafından bana bağırmasını duymak için yanına gitmek istedim.

kapının diğ er tarafından bana bağırmasını duymak istedim. Her şey, katlarımız arasındaki sessizlikten iyiydi.

Sabah, onun volta attığını duyabiliyordum. Üstümdeki sesine o kadar alışmıştım ki, ayaklarının eski döşeme tahtalarına çarpma sesinden ruh halini anlayabileceğimi sanıyordum. Bu sabah, sesi tedirgin geliyordu. Gergin. Ona mesaj atmak için telefonumu aldım ama yazmaya başlamadan telefon çaldı.

YİRMİ DÖRT CHARLIE

Önceki gece yaptığım provaya rağmen, Sebastian'ı arayıp planımı ona anlatmak konusunda hala gergindim.

O Cevap telefon ilk telefon çaldığında "Senin adın ses endişeli geliyor, tatlım."

"Bu çok ürkütücü," dedim, ama sesimde hiç sıcaklık yoktu.

"Komşularının ruh halini yürüyüşlerinden mi anlıyorsun?"

"Sadece seni, Charlie."

Bu cevaba ne vereceğimi bilemeyerek omuzlarımı düzelttim. "Sana bir teklifim var. Monticello hakkında."

Onun duraksaması ne anlama geldiğini anlayamadım. Sonra

"Dinliyorum" dedi. "Bir saat sonra orada buluşalım mı?"

"Tabii," dedi ve ben rahat bir nefes almak için telefonu kulağımdan uzaklaştırdım.

Böylece, lobinin kapısında onun gelmesini beklerken, sinirlerimi yatıştırmaya çalışırken başımı New Elwood'un bahar güneşine doğru kaldırmış bir halde buldum kendimi.

Arabasının köşeyi dönmeden birkaç saniye önce sesini duydum ve arabası önümde yumuşak bir şekilde durdu. Lacivert pantolon, dar beyaz tişört ve kusursuz beyaz spor ayakkabılar giymişti. New Elwood'dan başka bir yere aitmiş gibi görünüyordu. Bana dönünce güneş, siyah saçlarına parladı. Gözleri koyu renkli güneş gözlükleriyle gölgelenmiş olsa da, bakışlarını bir dokunuş gibi hissettim.

Keşke bu sabah seçtiğim uçuşan hafta sonu elbisesi yerine başka bir şey giyseydim. Kalem etekli üniformamı ya da ev kıyafetlerimi giymeliydim. Elbise, ılık bahar rüzgârında dizlerimin etrafında dans ediyordu ve onun önünde çıplak hissediyordum. Çıplak hissetmek istemiyordum. Güçlü ve kontrolün bende olduğunu hissetmek istiyordum.

Ona rahat bir şekilde el salladım. "Merhaba. Buluşmak için teşekkürler."

Bana doğru yaklaştı. "Dün seni görmedim," dedi önümde dururken. Benden bir iki adım uzaktaydı, ama yine de varlığını üzerimde bir güç alanı gibi hissediyordum. Bu duyguya kapılmak mı, yoksa kaçmak mı istediğimi bilmiyordum.

bu duyguya kapılmak mı, yoksa kuyruğumu kısıtıp kaçmak mı istediğimi bilmiyordum. Güneş gözlüklerini çıkardığında, gözleri benimkileri aradı. "Her şey yolunda mı?"

"Sana bir şey sormak istiyorum," dedim ve kalbim deli gibi çarpmaya başladı. İki margarita ve birkaç kadeh şarap içtikten sonra, cesaret verici tezahüratlar ve gülümseyen yüzlerle çevriliyken harika bir fikir gibi gelen şey, şimdi boş bir hayal gibi görünüyordu. Ona, kendisi için hiçbir anlamı olmayan bir tarihi parçayı kurtarmak için değerli kârından vazgeçmesini isteyecektim.

Ama denemek zorundaydım. "İçeri girmek ister misin?"

"Tabii," dedi, sanki beni içime çekmek istercesine uzun bir süre bakışlarını üzerimde tuttu. Ya da belki de benim niyetimi anlamaya çalışıyordu, ya da Adı Anılmaması Gereken Olayları gündeme getirmeli mi diye düşünüyordu. Cepinden anahtarlarını çıkarırken anahtarlar şingirdadı, lobinin kapısını açtı ve önce benim girmem için kapıyı açtı.

Alaycı bir yorum yapmak üzereydim, ama bir şey dilimi tuttu. Rol yapıyormuş gibi görünmüyordu. Bana kapıyı açması çok doğal bir davranıştı. Rex'le buraya ilk geldiğimizde de öyle yapmıştı.

Belki Sophie haklıydı. Belki *ben* haklıydım ve o ilk düşündüğüm kadar kötü biri değildi.

"Meraktan öleceğim," dedi ve lobinin kapısının yanındaki kırık fayansların üzerine yanıma oturdu. "Telefonumda adını gördüğümde, düşündüm ki..."

Ona baktım. Karanlıktı ve gözleri gölgeli görünüyordu. "Ne düşündün?"

Dudakları acı bir şekilde kıvrıldı. "Beni görmek istemeyeceğini düşündüm."

"Şöyle ki, sana bir fikrim var ve dinlemek ister misin diye merak ediyorum."

Karşılıklı durduk. Sebastian kaşlarını kaldırdı. "Gergin görünüyorsun. Garip. Hoşuma gitmedi. Bana kaba bir şey söyle de iyi olduğunu anlayayım."

"Sessiz ol, Anderson. Şu anda lafını duymak istemiyorum." Ağzında bir gülümseme belirdi.

"Böyle daha iyi."

Kahkaha atarak omuzlarımı dikleştirdim ve kendimi topladım. Fikrimi beğenmezse, olsun. Tiyatroyu sadece tarihi değeri nedeniyle kurtarmak için kampanya yapmam gerekecekti ve bu yeterli olacaktı. Ama daha iyi bir şey yapma şansımız varsa...

"Planın, güzel kasabamıza tüm ayyaşları çekecek yeni bir otel inşa etmek. Turizm artışı ile nakit akışı vaat ediyorsun, bu da New Elwood'a yeni bir hayat verecek."

Kollarını kavuşturdu, tişörtünün kumaşı kollarının üzerinde toplanmıştı. "Doğru."

"Başka bir yol olsaydı ne olurdu?"

Yüzü tamamen ifadesiz kaldı. "Devam et."

"Butik bir otel. Lobiyi ve belki tiyatrolardan birini kurtarırız. Komşu arsayı orijinal teklifinde olduğu gibi kullanırız ve mevcut mimariye aykırı değil, onunla uyumlu daha küçük bir yapı inşa ederiz. Restorasyonun boyutu küçülür, bu da maliyeti düşürür ve yine de turistlerin akın edeceği yeni, çekici konaklama yerlerimiz olur. Hatta daha da iyisi olur, çünkü..."

"Çünkü otel başlı başına bir cazibe merkezi olacak."

"Aynen öyle!" Ona gülümsedim, sonra geriye yaslandım. "Aynen öyle," daha ölçülü bir tonla tekrarladım. "Şarap Festivali Galası'nda birbirimize karşı kampanya yapmak yerine, konseye yeni bir teklif için güçlerimizi birleştirebilir ve oylamaya sunabiliriz. İlerleme toplantısında bu fikri belediye başkanına sunabiliriz, belki ilgilenir, sonra oradan devam ederiz."

"Hmm, bu önerinin kabul edilme şansı, ikimizin tek başına sunacağı önerilerden daha yüksek gibi görünüyor," dedi.

"Kasabanın tarihini korumak isteyen meclis üyelerini memnun ederken, değişimin iyi olabileceğini de kabul etmiş oluruz."

Beni izliyordu. Yüzünden ne düşündüğünü anlayamıyordum ve bu kalbimin hızlanmasına neden oluyordu. Konuştuğunda yargılayıcı bir tonu yoktu. Sadece meraklıydı. "Ve New Elwood'un tarihi eserler sorumlusu olarak böyle bir şeyi onaylar mısın? Bu tiyatronun çoğunun yıkılmasına razı mısın?"

Bakışlarımı ondan ayırıp lobiyi, fayansları, avizeyi, geniş merdivenleri süzdüm. "Sanırım..." Sert bir nefes verdim, gözlerim tavandan sarkan, yeni temizlenmiş, parıldayan kristallere kaydı. "Sanırım tarihi mirası bu kadar önemsememin bir nedeni, buraya bağlı hissetme isteğim. New Elwood, bildiğim tek ev. O... Hiçbir şeyim ve kimsem yokken, incinmiş küçük bir kızken beni iyileştirdi. Ama bazen bazı şeylerin yenilenmesi gerektiğini öğreniyorum. Ve bu durumda, uzlaşma için bir yol olduğunu düşünüyorum."

Gözlerimi avizeye dikmişim, çünkü Sebastian'a bakarsam gözlerimdeki yaşları göreceğinden korkuyordum. Ama parmaklarının çenemin kenarına bastırıldığını hissettiğimde, ona dönüp bakmaktan ve bakışlarında yazan gerçeği görmekten başka seçeneğim yoktu.

Gözlerimiz buluştuğunda nefesim hızlandı. Yüzü yumuşaktı. Yaklaşırken başparmağıyla alt dudağımın kenarını okşadı ve göğsünü benimkine degecek kadar yaklaştırdı. "Sen tanıdığım en inanılmaz kadınsın, Charlie Washington Reeves," dedi sessizce. "Sana bu kadar sorun çıkardığım için özür dilerim."

"Beni affedebilirsin... eğer bu konuda benimle işbirliği yaparsan."

"Bazı hesaplamalar yapmam gerek," diye uyardı Sebastian, ama serbest eliyle belimin alt kısmına bastırıyordu. "Ekibimle konuş. Bu yeri kurtarmak mümkün mü bir bak."

Umut yeşerdi ve derin bir nefes aldım. Birlikte hareket etmiştik ve karnıma sert karın kaslarını, göğüslerime baskı yapan göğüs kaslarını hissedebiliyordum. Parmaklarım omuzlarına kıvrıldı. "Ama bunu araştırarak mısın? Gerçekten olabilir mi diye düşünüyorsun..."

"İşe yarayabilir," diye bitirdi ve beni öptü.

İlk seferki gibi değildi. Yırtıp parçalamadık, ısırmadık. Ama Sebastian beni kendine çekip dudaklarını dudaklarıma bastırıldığında, bu öpücük ilkinden daha yoğundu. Gücü içimden, ortak bir noktadan geliyordu.

Kollarımı boynuna doladım ve Sebastian ellerini popoma indirip, elbisenin dalgalı kumaşını tırmalayarak kıvrımlarımı, tenimi tenime dokunmak için yakalamadan bir saniye önce, boğuk bir inilti çıkardım. Orta parmağı, popomun kenarından iç çamaşırımın kenarını izledi, sonra elini tekrar popoma düz bir şekilde koydu.

Onu sertçe sıktı. "Kıçını seviyorum," dedi dudaklarıma. "Kıçını hayal ediyorum, Charlie. Seni masamda çıplak olarak gördüğümüz günü hayal ediyorum."

Gülüştümü boynunun kıvrımına gömdüm. "Sen tam bir sapıksın."

"Sadece sana gelince." Beni kaldırdı, bacaklarımı beline dolamaktan başka çarem yoktu.

bacaklarımı beline dolamaktan başka seçeneğim kalmadı, elleri kıçımı sıkıp şekillendirirken başını eğdi, böylece onu tekrar öpebildim.

Damarlarda parlak bir mutluluk köpürdü. Burnumuz birbirine degecek kadar uzaklaştım ve ona gülümsedim. "Bir sır öğrenmek ister misin?"

"Tüm sırlarını bilmek istiyorum."

"Theater One'dı."

Kaşlarını çatarak başını geri çekti. "Ne?"

Gülümsemem büyüdü. "Billy Thompson'ın Theater One'da ikinci aşamaya geçmesine izin verdim. Bir erkek ilk kez meme uçlarıma dokundu. O kadar heyecanlandım ki, mastürbasyon yapmaya başlayana kadar orgazmın bu olduğunu sandım..." Beni omzuna attı ve merdivenlere doğru yürümeye başladığında çığlık attım. "Ne yapıyorsun?" diye sordum gülerek.

"Seni Theater One'a götürüyorum ve sana gerçek bir orgazm ya da üç tane yaşatacağım, böylece bir daha asla başka bir erkeğin meme uçlarına dokunduğunu söylemeyeceksin."

Omzuna asılı kalmış, kıkırdandım. "On beş yaşındaydık."

"Umurumda değil." Merdivenleri tırmanmaya başladığında omzu karnıma çarptı, elleri çıplak uyluklarımda sıkıca tutunmuş ve yukarı doğru ilerliyordu. Merdivenleri çıktık ve Sebastian beni titrek bacaklarımdan üzerine indirdi, böylece yüzümü ellerinin arasına alıp tekrar öpebilirdi, ama bu sefer daha fazla dil kullanarak.

Ona eriyip, gömleğine yapıştım, kumaşın altındaki vücudunun şeklini hissettim. İnleyerek beni köşeye doğru götürdü, böylece beni duvara bastırabilecekti, eli bacağımdan aşağı kayarak dizimi tutup kalçasına doladı. Elbisem uyluklarımdan üstüne kadar sıyrıldı, geniş eli dizimden kalçama kaydı. Dokunduğu her yerde cildimde kıvılcımlar dans etti.

Sonra kalçalarını salladı ve onun şişkinliğini içimde hissettim. Nefesimi tuttum ve başım duvara düştü.

"Pes ettiğinde çok seviyorum, Charlie. Böyle kendini bıraktığını gördüğümde." "Hiçbir şeye pes etmiyorum."

Dudakları günahkar bir gülümsemeye kıvrıldı. "Uh-huh," dedi ve bana biraz daha sertçe sürdü.

Nefesim kesildiğinde gülümsemesi genişledi. "Üç," dedi.

"Ne?"

"Bugün bana kaç kez teslim olacaksın."

"Ne yapıyorsun..." Sorumu keserek, elini bacaklarımdan arasına kaydırıp ve külotumun kumaşını içime sürtmeye başladı. Omuzlarına yapışarak ayaklarımdan arasına daha fazla açtı.

Gözleri kararmış, nefesi ağırlaşmıştı. Elbisenin askısını omzumdan kaydırana kadar çekiştirdi, kumaş taşlı meme ucuma yapıştı.

. Bir homurtuyla, onu çekip çıkardı ve göğsümü ortaya çıkardı. "Siktir," dedi, sonra göğsümü avuçlayıp sıktı.

Tamam, peki. Belki de o sundress'i bilerek giymiştim. *Bunu* özellikle tahmin ettiğimden değil, ama bana çok yakıştığını biliyordum ve güzel görünmek istiyordum. Karmaşık duygular beslediğim bir adamla buluşan kibirli bir kadındım. Beni dava edin.

Sebastian beni tekrar öptü, bir eliyle iç çamaşırımın kumaşı aracılığıyla klitorisimi ovuşturuyordu, bu da başımı döndüren bir tür donuk sürtünme yaratıyordu. Diğer eliyle göğsümü avuçlayıp meme ucumu okşuyordu, ta ki dudaklarını benden ayırıp göğsüme getirene kadar. Elini göğsüme koyup meme ucumu ağzına alırken, ben parmaklarımı saçlarına gömdüm.

"Sebastian," diye nefes nefese söyledim.

Elbisenin diğer askısını aşağı çekti ve diğer tarafa geçti, elmas gibi sert meme ucumu dişleriyle sıyırdı. Kıvrandım ve aramızdaki boşluğa uzandım, böylece onun penisini hissedebildim. Elimle penisinin hatlarını izlerken inledi, göğüslerimden kalkıp gözlerime baktı.

Duvara yaslanıp onun benim için ne kadar sert olduğunu hissederken, ıslak göğüslerime serin bir hava esti. Tüm dikkatinin, tüm şehvetinin, tüm arzusunun bana odaklandığını bilmek başımı döndürdü. Bunun hiç bitmemesini istedim.

"Sen beni deli ediyorsun," dedi, parmakları külotumun kenarını izliyordu. Kumaşı yana kaydırdı, parmağını ıslaklığımın üzerinde gezdirirken gözleri beni dikkatle izliyordu. "Sana bağımlıyım, Charlie. Eve her geldiğimde ayak seslerini dinliyorum. Sen benimle aynı odada olduğunda, nasıl olduğunu bilmeden tam olarak nerede olduğunu biliyorum. Deliriyorum ve daha fazlasını istiyorum."

İçimden geçen titremeye engel olamadım. "Benden nefret ettiğini sanıyordum

düşü

ndü O homurdandı ve parmaklarını klitorisime doğru sürükledi. "Yanlış m." düşündün." Duvara yapışarak soluma baktım. Merdivenler sadece birkaç metre uzaktaydı. "Biri girebilir," dedim, ama o elini bacaklarımın arasına soktuğunda sözlerim boğazımda kaldı. Kalçalarım, sanki ahlaksız, utanmaz bir kadınmışım gibi onun dokunuşuna karşı kıvrıldı.

"Kimse gelmez. Elime bin, tatlım." Sebastian sabırsızca çekerek külotumu indirdi. Külotum yere düştü ve ben de içinden çıktım, sonra her şey bitti. Parmakları klitorisimin üzerindeydi

ben ona o kadar sıkı sarılmıştım ki kan akacağından emindim. Sonra parmaklarını içime kaydırıp ve avucunu klitorisime bastırdı, diğer eliyle kalçamı sıkıştırıp bana daha sert sürtünmem için teşvik etti. Bir çığlık atarak boşaldım, kalçalarım hareket ediyor, ellerim onu tırmalıyordu, zihnim parçalanıyordu.

"Bu birincisi," dedi ve beni karanlık sinema salonuna sürükledi.

Yıllar içinde bazı koltuklar yenilenmişti, bu nedenle tiyatronun çoğu küçük ve dar koltuklarla doluyken, ortada birkaç sıra premium koltuk vardı ve bunlardan biri geniş yürüyüş koridorundaydı. Nefes nefeseydim ve titrek bacaklarla yürüyordum, Sebastian beni ortadaki premium koltuklardan birine çekerken onun yanına yaslandım. Beni oturtup kalçalarımı koltuğun kenarına çekti, sonra

dizlerimin arasına diz çöktü.

"Sebastian," dedim, parmaklarımın arasında saçlarının ipeksi dokusunu hissederek.

"Bana iki tane daha borçlusun, tatlım," dedi, sonra bacaklarımı kaldırdı, omuzlarına attı ve ağzını benim en hassas noktama getirdi. Geriye doğru eğildim, nefes nefese, ağzımdan anlaşılmaz sözler dökülürken o beni yalayıp yutuyordu.

Bana karşı gülümsediğini hissettim, saçlarını sıkıldığında çıkardığı küçük nefesini hissettim.

Aklım başıma geldiğinde Sebastian iç bacağımdan öptü ve "İki," dedi.

"Yeter."

"Bana bir tane daha borçlusun,
Charlie." "Sana hiçbir şey borçlu
değilim."

Gülerek doğruldu ve güçlü elini enseme dolayarak dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdı. Ağzında kendi tadımı alabiliyordum ve serbest elini elbisenin altına sokup başparmağını klitorisimin üzerinde nazikçe gezdirdiğinde, içimi saran titremeye ve sıçramaya engel olamadım.

"Hassassın," diye şikayet ettim, nefesimi verirken.

"Nazik olacağım," dedi, alnını alnıma yaslayarak. Eli enseme tutarken, diğer başparmağıyla meme ucumu yumuşakça, nazikçe, acımasızca okşadı, ta ki ben nefes nefese kalıp yıldızlar görene kadar.

"Boşaldığın zaman ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?" diye sordu yumuşak bir sesle, dudakları yanağıma değiyordu. "Ne kadar güzel tadı olduğunu biliyor musun?"

"Şey," dedim. "Hayır?"

Başparmağı dairesel hareketlerle çalışırken, diğer parmakları uyluklarımın üzerinde yayılmıştı. Çenemin köşesini öptü, kulak mememin altını ısırdı. "Bunu saatlerce yapabilirim. Artık direnemeyene kadar direnmeni izleyebilirim. Benim için kendini bırakmanı izleyebilirim."

"Sanırım" — titredim, kalçalarım hafifçe sallandı — "Sanırım bu seni bir tür sapık yapar, Anderson."

Yanağı benimkine değdi ve gülümsediğini anladım. "Belki," dedi. "O ağzın benim sikimde olmasını sabırsızlıkla bekliyorum, Reeves."

Nefesimi tuttum, bacaklarımı biraz daha açtım. "Bunu neden yapacağımı düşünüyorsun?"

Başparmağı benim açıklığıma yaklaştı, sonra tekrar yukarı çıktı, bir an önce olduğundan daha ıslaktı. "Senin beni izlemekten hoşlandığın kadar, benim de senin izlemekten hoşlandığını düşünüyorum."

"Hayal kurmaya devam et," dedim, ama kalçalarım onun dokunuşuna karşı kıvrıldı. Gerçek şu ki, bu düşünce beni tahrik etmişti. Ellerimde onun sıcak, sert tenini hissetmek. Onun tadını almak. Parmaklarının saçlarımda kıvrıldığını hissetmek. Kendini kaybetmesi durumunda bunun benim yüzümden olacağını bilmek.

Bunu istiyordum. Çok istiyordum. Onun az önce bana yaptığı gibi, onun önünde dizlerimin üstüne çökmek istiyordum.

Ve tüm bu süre boyunca, onu ağzıma aldığımı hayal ederken, Sebastian'ın başparmağı üzerimde sabit, nazik daireler çiziyordu. Uyluklarım titremeye başladı, ama baskısı artmadı. Hızı değişmedi. Çıldırıcıydı. Ne olursa olsun işini kendi bildiği gibi yapmak, tam Sebastian'a göre bir şeydi. Sonunda, öyle yaptığı için haklı çıkmak.

Üçüncü orgazmım en güçlüsüydü. Ben kıvrılıp bükülürken, vücudum onu doldurması için sert bir şey arzularken, o fısıldayarak beni teşvik etti. Bana güzel olduğumu söyledi. Çok iyi yaptığımı söyledi. İçime girmeyi sabırsızlıkla beklediğini, bu düşünceyle kendini çıldırttığını söyledi.

Onu sıkıca sarıldım, benden her bir zevk damlasını emirken ateşli bakışlarıyla gözlerime baktım. Beni kollarına aldı ve öptü, o anda çoktan kendimi kaybetmişim.

YİRMİ BEŞ SEBASTIAN

Magnolia Caf 'ye sabah gezim için hazırlanarak arabama doğru yürüdüm. Taze çekilmiş kahve, pazartesi sabahlarımdın en önemli anıydı. "Günaydın!" dedi

Charlie, kot pantolon, düşük V yakalı bir üst ve bir Sabah i e gitmek için arabasına yaklaşırken muhteşem bir gülümsemeyle.

"Günaydın." Bakı larımdın kot pantolonunun çizdiği kıvrımları üzerinde dola tı. "Nereye gidiyorsun?"

"Monticello'ya. Yeni fayansların nasıl gittiğine bakacağım."

Cep telefonum cebimde titredi ve ona bir dakika beklemesini işaret ettim. Onun bu kadar çabuk gitmesini istemiyordum. "Alo," diye cevap verdim.

"Sebastian, Pentagon Lights'tan George. Sipari inle ilgili kötü haberlerim var," dedi ışıklandırma görevlisi. Harika. Charlie ile nihayet aramız d zelmi ti, şimdi de ona kötü haberler verecektim. " retici, sipari ini gelecek hafta New Elberry'ye yeti tiremeyecek."

"George, sorunları sevmediğimi biliyorsun," dedim ve Charlie'nin gözlerinde endişe belirdi.

"Evet, biliyorum, ama o ampulleri zamanında alabilmenin tek yolu, üreticiden kendin almaktır." En azından büyük bir rahatsızlık. Öte yandan, Washington'a g n birki bir gezi?  ehre biraz geri dönmek için iyi bir bahaneydi.

"Ne kadar sürede alabilirim?" diye sordum. "Bugün hazır olacaklarmı ."

"Teşekkürler, George. Adresi bana g nder ve bugün oraya gideceğimi söyle. Ayrıca bunun için büyük bir indirim bekliyorum." Telefonu kapattım ve sabırla bekleyen Charlie'ye döndüm. "I ık ımdı. Festival için marquee ampullerini zamanında teslim edemeyecekler."

Charlie kaşlarını çattı. "Ne? O ampuller olmadan reklam alanı satamam."

"Bekle, bugün DC'den alırsak hala yeti ebiliriz."

"DC mi? Yani bu seferlik kolay yolu seçip kendin gidip alacak mısın?"

Aramızda daha önce olmayan bir rahatlık vardı. Cumartesi günü birlikte butik otel için fikirler üzerinde çalışmıştık ve Pazar günü kahvaltı için benim evime uğramıştı. Birkaç kez daha öpüşmüştük ve ben onun tadına hızla bağımlı hale geliyordum.

Bu yüzden, bana o alaycı soruyu sorduğunda, onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Eğer o istiyorsa, DC'ye giderdim. O sabah o eski evin önünde dururken hissettiğim duyguyla, o istese ay'a bile giderdim. Ama yalnız gitmek istemiyordum.

"Tabii, ben sürerim. Ama sen de benimle geliyorsun." Maserati'min yolcu tarafına dolaştım ve kapıyı ona açtım. Bu arabada camları açık olarak otoyolda sürüş yapmayı çok sevecekti. Ben de rüzgarda dalgalanan kızıl saçlarını izlemeyi çok sevecektim. "Atla."

Kollarını kavuşturdu ve pembe dudaklarını büzdü. Güneş tenini parlatıyordu, bir rüzgâr saçlarını omzunun üzerine savurdu. Dudaklarımı dudaklarına bastırmaktan başka bir şey istemiyordum. "O kupede gerçekten beş yüz marquee ampulü taşıyabileceğimizi düşünüyor musun?"

Charlie'nin dudaklarını düşünmekten vazgeçip arabama baktım. "Haklısın."

"Benim arabamla gidebiliriz," diye teklif etti ve sürücü kapısını açtığı anda kapı gıcırdadı, paslı boya parçaları yere düştü.

"Kesinlikle olmaz."

"Daha iyi bir fikrin mi var?"

YİRMİ DAKİKA SONRA, çocukluk arkadaşımın anahtarları değiştireliyordum. "Benzini dolu," dedi Rex ve parlak mavi Silverado'yu sanki eski bir dostmuş gibi okşadı. "Maserati'ni merak etme. Ona iyi bakacağım."

"Teşekkürler." Onlara vermek zorunda olduğumu biliyordum, ama anahtarları ona vermekte tereddüt ettim. "Unutma, bu araba bir kamyonet değil, kaliteli bir İtalyan makinesi. Ona bir tanrıça gibi davranmalısın."

"Merak etme. Bir hanımefendiye nasıl davranılacağını bilirim," dedi göz kırparak ve sürücü koltuğuna oturup güneş gözlüğünü taktı. "İkiniz de dikkatli sürün."

Kendimi kamyonetin içine kaldırdım ve geniş gösterge paneline baktım. Bu canavar, benim spor arabama göre devasa bir şeydi. Ama benim için sorun değildi. Üstelik buradan manzara da fena değildi. Charlie de arabaya atladı ve kısa süre sonra 29 numaralı yoldan Arlington'a doğru yola çıktık.

Güneş gökyüzünde yükselirken hava sıcak ve bunaltıcı hale geldi ve Charlie klimayı açtı. "Yaz çok sıcak geçecek. Arabamın klimasını tamir ettirmem lazım. Bu çok iyi."

"Gördün mü, modern hayat o kadar da kötü değil, değil mi?" dedim ve o bana klasik göz devirme hareketini yaptı.

Charlie, hafta sonu sinemada benim yaptığım gibi, memnun bir gülümsemeyle yüzünü havalandırma deliğinin önüne eğdi. Onu gülümsetmek için her şeyi yapardım. Beni ona bakarken yakaladı ve yanakları kızardı. "Hey, gözlerini yola bak, Anderson."

Söylemesi kolaydı ama yapması zordu. Neden her zaman bu kadar sevimli olmak zorundaydı ki? Başından beri güzeldi ama etrafımda olduğunda gözlerimi ondan ayıramıyordum. Onda bir şey vardı.

"Dün bazı hesaplamalar yaptım ve butik otel fikrinin kesinlikle işe yarayabileceğini düşünüyorum."

Charlie dikleşti ve bana döndü, bana attığı bakış sırtımdan bir şimşek çaktı. "Gerçekten mi? Bu harika. İçimde çok iyi bir his var. Her iki dünyanın da en iyisi. Adını 'The Monticello—A Historic Theater Hotel' koyalım diye düşünüyorum. Monticello adını koruyacaksın, değil mi? Bu ad neredeyse efsanevi."

"Tabii ki." Otelin sonunda bana ait olmayacağını ona söylemenin doğru zamanı olup olmadığından emin değildim. Ama sonuçta, bunun gerçekten önemi var mıydı? Theo oteline kavuşacaktı. Charlie, sevilen tiyatroyu kurtaran kahraman olacaktı. Ve ben de The Bach Company'nin yeni sahibi olacaktım. Herkes kazanacaktı.

Tek sorun, New Elwood'da kalmayacak olmamdı. Ama bu da sorun değildi; başından beri plan böyleydi. Şimdi değiştiremezdim. Hiçbir şey için.

Yine de, Charlie'nin yüzündeki yumuşak gülümsemeyi, gözlerindeki ışığı gördüğümde, kalbimde bir sızı hissettim.

Yolun geri kalanında, Charlie tüm fikirlerimizi dizüstü bilgisayarına yazarken, belediye meclisi üyelerine sunacağımız konuşmayı tartıştık. İşbirliği çok kolaydı ve kalbimdeki acı geri döndü.

Onunla birlikte bunu gerçekleştiremeyeceğim için üzülmeye başlamıştım. İlçe sınırını geçip "Welcome to Arlington, Virginia" tabelasını gördüğümüzde, New Elwood'un benim derin geçmişim olduğunu, ama geleceğimin burada olduğunu hatırladım. Öyle olmak zorundaydı.

Otuz dakikalık dur-kalk trafiğin ardından, Theodore Roosevelt Köprüsü'nden Potomac Nehri'ni geçerek ülkemizin başkentine vardık. Charlie, uzaktan Capitol ve Washington Anıtı'nı görünce burnunu yolcu camına yapıştırdı.

"Bu senin tarihi ıslak rüyalarının gerçeğe dönüşmesi gibi bir şey mi?" diye şaka yaptım.

Koluma vurdu ve hemen manzarayı hayranlıkla seyretmeye devam etti. "Buraya çok uzun zamandır gelmemiştim. Ne kadar güzel olduğunu unutmuşum."

O bölgede yaşarken, biraz bıkkınlık hissedebilirdiniz. Tüm bu eski yapılar, sıradan hayatınızın arka planı haline gelmişti. Charlie'nin hayranlık dolu bakışlarını görünce, bunların büyüleyici ve hayranlıkla bakılmaya değer olduğunu hatırladım. İnsanlar, Amerikan tarihine bir göz atmak için dünyanın dört bir yanından geliyordu. Charlie'nin haklı olduğunu bir kanıtı daha. Eski binaların görünenden çok daha fazlası vardı. Belki de bunu itiraf etmek istemediğimden daha çok hatırlatılmaya ihtiyacım vardı.

Kamyonetle dolambaçlı sokaklarda dolaştıktan sonra, marquee ampullerinin tutulduğu aydınlatma deposunun önüne geldik. Ancak fidyeyi ödemek için biraz daha beklememiz gerektiğini çabucak öğrendik.

"Sizi bu kadar erken beklemiyorduk," dedi depo görevlisi. "Siparişiniz saat dört civarında hazır olur."

"O zaman üç saat var. O zamana kadar ne yapacağız?" Charlie, nerede olduğumuzu unutmuş gibi sordu. Burası Washington DC'ydi, ülkenin en tarihi yerlerinden biri. Onu nereye götüreceğimi çok iyi biliyordum.

"Hadi," dedim. "Mükemmel bir yer biliyorum."

Bir şekilde, caddede park yeri bulmakla kalmadım, aynı zamanda benzin canavarı arabayı iki arabanın arasına çizmeden sıkıştırmayı da başardım.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Charlie, öğle güneşinde gözlerini kısarak. Burnunu buruşturduğunda, burnunun köprüsünde birkaç çil dans ettiğini gördüm. Onu böyle görmek hoşuma gidiyordu: rahat, mutlu ve özgür. Tavandan düşüp bana keskin dilini gösterdiği andan itibaren ona ilgi duymuştum, ama onda özel bir şey vardı.

Onun bu yönü hakkında. Kendimi değerli, kırılgan bir mücevheri elinde tutuyormuş gibi hissettim. Onu korumak istedim.

"Göreceksin." Gülümsedim, elini tutup onu yanıma çektim. Narin parmaklarını benimkilerle sıkma izni verdi ve tatlı teninin sıcaklığını hissettim.

Beyaz kemerleri ve kırmızı tuğla cephesiyle korunmuş, yüzyıl içinde inşa edilmiş bir binanın yanındaki tarihi simgeye doğru 10. Cadde'den yürüdük. İki yapıyı birbirine bağlayan tabela görüldü.

Charlie nefesini tutarak boş elini ağzına kapattı. "Ford Tiyatrosu mu?"

"Tek ve eşsiz."

Bana mirasını seven büyük mavi gözleriyle baktı ve ben onun heyecanına gülümsedim. "Oh, çok heyecanlıyım! Burası ülkenin en eski tiyatrolarından biri."

İçeri girmek için sabırsızlanıyordu. Onu takip ederek müze sergisine girdim. Charlie, plaketterden plakettere dolaşarak her birini okudu ve Lincoln'e ait tüm eserleri inceledi. Ben ise dikkatimi onun yüzüne vermiştim: yumuşak elmacık kemikleri, yastık gibi dudakları ve bir şeye odaklandığında kaşlarının arasında beliren küçük kırışıklık.

Yine bakarken yakalandı. "Ne var?" diye sordu, yanaklarında taze bir kızarıklık belirdi.

"Hiçbir şey. Yüzünde biraz..." Başparmağımla çenesini okşadım ve dudakları aralandı. Bana baktı ve elimi çekince nefesini tenimde hissettim.

"Gerçekten yüzümde bir şey mi vardı?"

Dudaklarımı ısırdım, son kez tiyatroya gittiğimiz anı hatırladım.
"Hayır."

Ağzının köşeleri utangaç bir gülümsemeye dönüştü ve merdivenlere doğru döndü. Efsanevi oditoryumun içindeki balkona çıktığımızda hemen arkasıydım, ama yine de yeterince yakın değildim. Kırmızı halı üzerinde yürüyerek pirinç korkuluğa geldi ve dışarı baktı.

"Bu yer, neredeyse iki yüz yıldır modern eklemelerle korunmuş olduğu için bize daha fazla fikir verebilir diye düşündüm," dedim.

"Çok akıllıca, Sebastian. Monticello'nun tarihi hakkında bir tür sabit sergi olması ne kadar harika olurdu diye düşünüyordum."

Gladys'in müzede, buranın inşa edildiği döneme ait harika fotoğraflar ve eski kayıtlar var. Warren Beatty'nin 60'larda burayı ziyaret ettiği bir fotoğraf var. Ama sanırım yanlışlıkla gelmiş, çünkü asıl gitmek istediği yer Charlottesville'deki Jefferson'un Monticello'suymuş. Aslında bu tür şeyler hep olur. Belki de ismini değiştirmeliyiz."

"Evet, Washington Reeves Hotel diyebiliriz," dedim göz kırparak.

"Anderson Hotel'den daha iyi," diye karşılık verdi ve ben güldüm. Charlie başını sağdaki ikonik balkona çevirdi. "İşte orada. Lincoln orada suikasta uğradı. Tam orada!"

Açık kemerlerden kremesi sarı perdeler sarkıyordu ve çıkıntıya Amerikan bayrakları asılmıştı. Ortada, tiyatroya bakan bir yerde George Washington'un çerçeveli bir fotoğrafı asılıydı. Charlie ile birlikte bir an sessizce durup her şeyi içime çektim. Sadece yüz elli yıl önce, gelmiş geçmiş en büyük Amerikan başkanlarından biri olan Lincoln, tam da bu noktada duruyordu. Bu mekanın benim gibi modern, para düşkününü yuppiler tarafından yıkılmış olabileceğini hayal etmeye çalıştım. O zaman geçmişle bağlantı kurmam imkansız olurdu. Geçmişten ders almam da.

Ya da Charlie ile bağlantı kurup ondan dersler alamazdım.

Charlie'nin yüzündeki hüzünlü ifadeye, pembeye dönen gözlerine dayanamadım, bu yüzden çerçeveyi işaret ederek, "Burada kim sorumlu bilmiyorum, ama yanlış başkanın resmini asmışlar" dedim.

Charlie güldü ve omzuyla bana hafifçe vurdu, ben de anında rahatladım. "Hayır, değil. Lincoln vurulduğu gece dekorasyon böyleydi. Başkan gibi görünmesini istemişler."

"Ah, George Washington'dan daha başkan gibi görünen biri var mı?" "Aynen. Şimdi Lincoln Anıtı'na gidebilir miyiz?"

"Tabii. Yürüyerek gidebiliriz."

Ulusal Alana doğru yürürken tekrar elini tuttum. Charlie ile burada olmak doğru geliyordu. Mantıklıydı. Kendime dürüst olursam, onunla birlikte herhangi bir yerde olmak doğru geliyordu, New Elwood'da bile. DC'nin sokaklarında yürürken, geleneksel özelliklerin ve çağdaş mimarinin harmanlandığı bir füzyon fark etmeye başladım. Mimarlar ve planlamacılar bu iki stili nasıl bu kadar kusursuz bir şekilde harmanlayarak bölgeye kendine özgü bir hava katmışlardı. Charlie ile buraya gelmenin onun için güzel bir günlük gezi olacağını düşünmüştüm. Etrafıma bakıp, büyükannemden miras kalan mülkleri aldığımdan beri ne kadar yanılmış olduğumu fark etmek zorunda kalacağımı beklemiyordum. Ama Charlie'nin parmakları benimkilerle iç içe geçmişken, sanki yapbozun parçaları yerine oturuyormuş gibi hissettim.

yerine oturuyormuş gibi hissettim. O haklıydı, ben de haklıydım. Birlikte çalıştığımızda daha iyiydik. Bir an için, hayatımın geri kalanının da böyle olacağını hayal ettim. Elini tutup baharın çiçek kokulu havasının tadını çıkarabilirdim. Planlar yapıp onun fikirlerini alabilirdim. Gözlerindeki, sanki milyon dolarlık piyangoyu kazanmışım gibi hissettiren o parlaklığı görebilirdim.

"Ampullerin hazır olmamasına gerçekten çok sevindim. Şimdi eve dönmüş olurduk ve bunu yaşayamazdım. Seninle," dedi, benim düşüncelerimin yankısı gibi. Göğsüm ısındı ve elini nazikçe sıktım.

Gölgeli taş merdivenleri çıkarken güneş Lincoln Anıtı'nın arkasına batmaya başlamıştı. Kalabalık bizim için dağılmış gibiydi. Lincoln'ün devasa heykeli bizi tepesinde karşıladı. Charlie, sessizce saygı göstererek elini kalbinin üzerine koydu.

"Sebastian, lütfen bana burada durup tarihe saygı ve minnettarlık duymadığını söyleme."

Cildinde oynayan ışık ve gölgeleri, boynunun çizgisini, mermeri değil de adamı görebiliyormuş gibi anıtı izleyen gözlerini inceledim. "Eğer," dedim ona yumuşak bir sesle. Tarihi takdir ediyordum çünkü onu takdir ediyordum.

"Eski bir şey, yeni bir şey," dedi Charlie, dalgın dalgın. Tıpkı DC gibi. Zaman içinde donmuş değildi. En önemli parçalarını yanımızda getirmiştik.

Geri döndük ve Yansıma Havuzu'nun kenarında yürüdük. Charlie, her şeyi içine çekiyormuş gibi sessizdi. O yer, beni de onunla birlikte düşüncelere dalmamı sağlayan belirli bir ağırlık taşıyordu. Esprili sözler yoktu. Şakalar yoktu. Sadece ikimiz vardık. Çok geçmeden Washington Anıtı'nı çevreleyen elli adet dalgalanan Amerikan bayrağıyla karşılaştık. Charlie ve ben boyunlarımızı geriye doğru uzatarak baktık, ama yine de tepesini göremedik.

"Bu anıtın yapımının önerilmesinden tamamlanmasına kadar yüz yıldan fazla zaman geçtiğini biliyor muydun? Bunu inşa edenler nesiller boyu Amerikalılar," dedi Charlie.

"Evet, bana tipik bir inşaat programı gibi geliyor."

Kıkırdadı. "Şimdi neden yeniden inşa etmeyi sevmediğimi anladın. Çok uzun sürüyor."

"Evet, ama bittiğinde gerçekten muhteşem bir şey ortaya çıkabilir."

Aramızdan esen bir rüzgârla gözleri ışıldadı. Kendimi yeterince uzun süre tutmuştum. Ona daha yakın olmak istiyordum. Kollarımı beline dolamak ve göğsüme bastırmak istiyordum. Bu yüzden hiç düşünmeden onu kendime çekip aramızdaki mesafeyi kapattım. Çok daha iyi.

"Sana bir şey sormak istiyordum," dedim. "Ne?"

Çenesini kaldırdı.

"İkinci adın. George Washington ile akraba mısın?" "Hayır," dedi. "Annem sadece vatansever biriydi."

Bu soruyu cevaplamış oldu. Dudaklarını ısırды, bakışları yüzümü izledi, sonra parmaklarını kaldırıp çenemi okşadı. Gözlerimi kapatıp onun dokunuşuna yaslandım ve daha önce hiç kimseyle bu kadar iyi hissettiğim olmuştu mu diye düşündüm. Hava tatlıydı, Charlie kollarıma tam oturmuştu ve tek istediğim ona benim diyebilmektir.

"Senin yeni bir yönünü görüyorum, Anderson," diye fısıldadı anıtın gölgesinde.

"Ben hala benim," dedim, yalan gibi gelse de. Tanıştığımız zamankinden çok daha fazlasıydım. O, bana her şeyi yapabileceğimi hissettiriyordu. Herkes olabileceğimi. Avucumu beline koyup diğer elimi yanağına götürdüm.

"Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim." Gülümsedi, parmakları enseme kaydı ve hafif bir baskı ile başımı ona doğru eğdi.

Onu öptüm ve kilitli kalbimde bir anahtar döndü. Hafif bir esinti etrafımızı sardığında, kollarımda tuttuğum bu kadının hissine kendimi kaptırdım. Boğazından çıkan yumuşak inilti ve parmaklarının saçlarımı sıkıca kavramasına kendimi kaptırdım. Dudaklarında mutluluğu tattım ve bunun benim olup olmadığını merak ettim.

Güneş batıp tekrar doğana kadar onu öpmeye devam ederdim, ama telefonum çaldı. Charlie uzaklaştı, göz kapakları ağırlaşmış, dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı. "Işık üreticisi olmalı," dedi, uykulu bir sesle, bu ses sikimi ağırlaştırdı ve kanımı kaynattı.

İsteksizce uzaklaştım ve telefonu kontrol ettim. Haklıydı, ampuller hazırды. Gitme zamanı gelmişti.

Ellerini arka ceplerine soktu ve sanki oradan ayrılmak istemiyormuş gibi etrafa bakındı. Ona istediği zaman ziyaret edebileceğini söylemek istedim. Ve umarım gelir, çünkü onu sadece şehre geldiğinde görebileceğim düşüncesi göğsümü delen bir acı hissettiriyordu.

Sesim titreyerek, kamyonete doğru döndüm ve "Kapanmadan gidelim" dedim.

ÜRETİCİNİN DEPOSUNA GERİ DÖNDÜĞÜMÜZDE, kutuları kamyonetin kasasına yükledik, Rex'in bizim için arkaya koyduğu mobilya pedleriyle boş alanları doldurduk ve kapağı kapattık. Gitmeye hazır olduğumuzda benzin göstergesine baktım.

"Bu gece geri dönmek istiyorsak benzin almamız lazım. NOVA trafiği şakaya gelmez. Biraz zaman alabilir." New Elwood'un bir başka iyi yanı da trafiğin yoğun olmadığıydı. Bu sayede çok zaman kazanıyordum, ki bu çok hoştu.

"Ya da bir şeyler yiyip trafiğin açılmasını bekleyebiliriz. Seni bilmem ama ben açlıktan ölüyorum." Charlie, sevdiğim o parlak gözlü gülümsemesini gösterdi ve ben onun önerdiği her şeye evet diyeceğimi biliyordum.

"Tam da uygun bir yer biliyorum."

Bizi köprüden geçerek, dairemın yakınındaki tarihi bir binadan dönüştürülmüş restoran Freedom Tavern'a götürdüm. İçeri girer girmez taze makarna ve lezzetli etlerin kokusu burnumuza çarptı. Köşedeki bir masaya oturduk, ben yanına kayarak kolumu koltuğun arkasına dayadım. Charlie bana yaklaşıp başını omzuma yasladı. Arkamızdaki duvarda rastgele yerleştirilmiş ölü adamların fotoğraflarına baktı. "Tarih meraklılarına nasıl eğlenceli vakit geçireceğini gerçekten biliyorsun."

"Ne diyebilirim ki? Neyi sevdiğini biliyorum," diye kulağına fısıldadım.

Bana döndü, burunlarımız birbirine değdi. "Evet, biliyorsun, Bay Anderson."

"Burada çok daha rahat görünüyorsun. Küçük DC maceramızın bitmesine çok az kalması ne yazık."

Bana attığı bakış, vücudumdaki tüm kanın aşağıya akmasına neden oldu. Karanlık ve sıcaktı ve onun, bizim paylaştığımız tarih dışında başka bir tarih düşünmediğini biliyordum. "Belki de bitmek zorunda değil. Henüz gitmediğim bir tur var."

Bana öyle bakarken ona ayak uydurmak zordu. Gözlerimi kırptım. "Nedir o?"

"Senin lüks yüksek katlı evin. Senin evini görmek istiyorum."

Yemek henüz gelmemiştii, ama tek düşünebildiğim "Hesap lütfen!" idi.

YİRMİ ALTI CHARLIE

Sebastian'ın apartmanının altına arabayı park ettiğimizde midemde kelebekler uçuşuyordu. Beni asansörlere götürdü ve asansör gelmesini beklerken bana bir bakış attı, eli belime kaydı. Bütün gün bana dokunma şekli çok hoşuma gitmişti, sanki bir saniye bile ayrı kalmaya dayanamıyormuş gibi. Bu, içimde büyüyen çekim, hayranlık ve her ne hissediyorsam onun da karşılıklı olduğunu hissettirdi. Kendimi özel hissettim.

"Burada olmak garip," diye itiraf etti.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Sanırım o gıcırtılı eski eve alışmışım."

Beton duvara parmak eklemlerimle vurdum. "Üst kattaki komşunun buradan düşme ihtimali yok."

"Maalesef."

Kapılar açılırken güldüm ve Sebastian bana önünden geçmemi işaret etti. Yirmi birinci katın düğmesine bastı ve asansör yumuşak bir şekilde hareket etmeye başladı. Diğer tarafta ne göreceğimi merak ederek boğazımı yuttum.

Şık bir modernizm mi? Minimalist bir bekar evi mi? Yerde bir yatak mı?

Lütfen, en azından bir yatak çerçevesi olsun, diye düşündüm. Temel mobilya eşyalarına inanmayan bir adamla ilişkiye girmek için çok yaşıyordum. Ve bugün gibi bir günün ardından, aramızda bir şey olduğuna şüphem yoktu. Butik otel fikrine nasıl karar verebilirdik, geçen hafta Monticello'da yaptıklarımızı yapıp, aramızdaki ilişkinin gerçek olduğunu itiraf etmeden Washington'da mükemmel bir gün geçirebilirdik?

"O gülümseme ne için?"

Bakışlarımı ona çevirdim. "Yatak çerçeven var mı?"

Bana Casanova gibi ve bunun farkında gibi bir bakış attı, bu da gözlerimi devirdi. Sebastian yılmadan, "İlginç bir soru" dedi.

"Seksle ilgisi yok."

"Tabii."

"Sadece dairenizi görmek benim size olan ilgimi öldürecek mi diye anlamaya çalışıyorum."

"Bunun için tek gereken bir yatak çerçevesi mi?" "Ya da onun olmaması."

O güldü ve kapılar açıldı. Dışarı çıkarken eli omurgamdan aşağı kaydı ve içimde küçük ateş parçacıkları dolaştı.

Mükemmel bir gün geçirmiştim. Bir kez okul gezisiyle Washington'a gelmişim, ama Sebastian'la birlikte olmak bambaşka bir şeydi. Ben tarih hakkında geeklik yaparken o sabırsızlanmıyor ya da sıkılmıyordu. Birkaç kez ona gizlice baktım ve onun ayrıntılı bir kornişi ya da mermer basamağı hayranlıkla incelediğini gördüm. Acaba burayı yeni gözlerle mi görüyordu? Monticello'nun bir kısmını kurtarma fikri onda daha önemli bir değişiklik yaratmış olabilir miydi? Bizde?

Bu beklenmedik bir şeydi. Geçen bir ay boyunca onu kötü adam olarak görmüş, geçmişini umursamadığını düşünmüştüm. Ama birlikte daha fazla zaman geçirdikçe, onun farklı yönleri olduğunu fark ettim. Yaşadığı ev yangını onu derinden etkilemişti ve güvenli olmayan, restore edilmemiş binalara karşı sabrı yoktu. Ama bu, umursamadığı anlamına gelmiyordu. Butik otel fikrini önerdiğimde, sanki kafasında bir ampul yandı.

Monticello'yu kurtarmak *istiyordu*.

Belki... Belki ev hakkında fikrini değiştirirdi? Belki bir teklifte bulunduğumda, onu bana satmaya razı olurdu, çünkü onu İkinci İmparatorluk dönemindeki ihtişamına kavuşturmak için elimden geleni yapacağımı bilirdi.

Anahtarlarını çıkarırken anahtarlar tıkırdadı ve birini ön kapının kilidine soktu.

Sonra kapı açıldı ve Sebastian Anderson'ın dünyasına girdim.

Ağzım açık kaldı.

Burası beklediğim sert, erkeksi bir yer değildi. Büyük açık planlı odada bol miktarda doğal ahşap detaylar, bitkiler ve dokuma halılar vardı. Dağınıklık yoktu ve mobilyaları sağlam ve ağırdı, ancak doğal kenarları yumuşak bir hava katıyordu. Kanepesinde bile küçük püsküllü bir battaniye vardı. Sanat eserleri çağdaş ve soyuttu ve mekana mükemmel uyum sağlıyordu.

Mutfak beyazdı, tezgahları taştan yapılmıştı ve tavandan yere kadar uzanan pencereler şeffaf beyaz perdelerle çerçevelenmişti.

Ve manzara. *Manzara*.

"Sebastian," dedim, ona dönüp gözlerimi kocaman açarak.

"Beklentilerini karşılıyor mu?"

"Ve daha fazlası." Ben de onun gibi ayakkabılarımı çıkardım, sonra odanın karşısına geçip pencereden dışarı baktım. Potomac Nehri aşağıda manzarayı kesiyordu, uzakta Washington Anıtı gece gökyüzüne karşı ışıltı ışıltı parlıyordu. Nefes kesici. Kelimenin tam anlamıyla. Nefes alamıyordum.

Elleri kalçalarımın üzerinde kaydı ve ben göğsüne yaslandım. Çenesini başımın üstüne koydu ve kollarını belime doladı. "Bu manzara için burayı aldım."

"Çok güzel."

Omzuma öpmek için eğildi. "Böyle düşünmene sevindim. Dürüst olmak gerekirse, seni buraya getirirken biraz gergindim."

Kollarında döndüm, ellerim göğsünde, geniş omuzlarında kaydı. Belki de ona dokunmaya da bağımlı olmuştum. "Neden?"

"New Elwood'da küçük bir balonun içinde yaşıyorduk. Eski, tarihi bir evde yaşamak yerine burada yaşadığım için beni yargılayabilirsin diye düşündüm. Beni sevmeye yeni başlamışken, bu senin bana bakışını değiştirebilir diye düşündüm."

Ön kollarımı omuzlarına dayayarak ona gülümsedim. "Seni sevip sevmediğime henüz karar veremedim, korkarım."

Koyu renkli kaşlarından biri yukarı kalktı. "Bence bu bir yalan olabilir, Bayan Reeves."

Gülerek başımı eğdim ve öpücüğünü kabul ettim. Dudakları benimkine yumuşakça değdi ve dokunuşunun nezaketi kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu. Sanki bir şeyin eşiğindeydik, bu gece burada olan her şeyin hikayemizin gidişatını değiştireceği hissine kapıldım.

"Bugün çok eğlendim," diye fısıldadım dudaklarına. Beni biraz daha kendine çekti.

"İyi."

Uzaklaşarak gözlerine baktım. "İlk tanıştığımızda düşündüğüm adam değilsin."

Gözleri yarı kapalı, dudaklarında gizli bir gülümsemeyle beni izledi. "Hayatını mahvetmek için gelen kötü bir hükümdar değil misin?"

"Adil olmak gerekirse, kasabaya sanki burası seninmiş gibi daldın."

Kaşlarını kaldırdı ve ben ona kaşlarımı çattım. Kasabanın büyük bir kısmı ona aitti.

"Neden..." Parmaklarımı saçlarında gezdirip, kafamda tam olarak şekillendiremediğim bir soru için doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. "Neden buraya ilk geldiğinde tiyatroyu yıkmaya bu kadar kararlıydın?"

kısmi restorasyon ve butik otel fikri ilgini çekmiş gibi. Ben söylemeden önce bunu düşünmemiştin, değil mi?"

Uzun bir süre gözlerimin içine baktı ve bir karar vermiş gibi göründü. "New Elwood'a karşı çok acı hislerim vardı."

"Yangın yüzünden mi?"

"Sonrasında olanlar yüzünden. Yaşadığımız evin sahibi büyükannemdi ve felaketten sonra sigortasının yangın hasarını karşılamadığını öğrendik. Annem ve babam ona yardım istemeye gittiğinde Lydia reddetti. Annemle Lydia'nın tartıştığını duydum ve Lydia bize her şeyi hak ettiğimizi, sülükler olduğumuzu söyledi. Sorumluluğu üstlenip hasarı ödeyene kadar bizimle hiçbir ilgisi olmayacağını söyledi."

"Tanrım. Sigortası olmayan o değil miydi?" O da başını salladı.

"Onu affetmedim."

"Yani sana verdiği her şeyi atmak istedin."

"Bu mülklerin hiçbiri benim olmamalı. Hepsi anneme ait." Sesindeki acı, kalbimi sıkıştırdı ve onu anladım. Kasaba, tiyatro, ev... Bunlar gayrimenkul ya da tarihten çok daha fazlasını temsil ediyordu. Onlar, yıllar önce onun için lekelenmiş bir mirastı.

Başka bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı ama hiçbir şey çıkmadı. Gözlerinde çatışma vardı, yüzümü incelerken, bana tüm gerçeği söylemeli mi söylememeli mi emin olamıyormuş gibi.

"Ne var?" diye sordum yumuşak bir sesle, tırnaklarımla saçlarını okşayarak.

Gözlerini kapattı ve inleyerek dokunuşuma yaslandı. Uzun bir süre sonra itiraf etti: "Artık benim hakkımda farklı düşündüğünden endişeleniyorum. New Elwood'u hiç umursamadım. Tek umursadığım kendimdim."

"Ve annen." Diye

homurdandı, başını

sallayarak.

"Bence..." Doğru kelimeleri bulmaya çalışarak durakladım. "Bence bu mantıklı. Her şeyini kaybettin, sonra da büyükannen seni en zor anında terk etti. Mirası almak, sanki mezarından senin affını satın almaya çalışıyormuş gibi gelmiş olmalı."

"Yüzüme tokat atılmış gibi hissettim," dedi, sesi zehirle doluydu. "Sanki mirası bana, anneme bir mesaj göndermek, New Elwood'a hiç dönmediği için onu cezalandırmak için bırakmış gibi hissettim."

Sebastian'ın paylaştığı eski, katmanlı acıyla kalbim ağırlaşmıştı. Onu paragöz olduğu, annemi parçalamak istediği için çok sert yargılamıştım.

kasaba dışında yaşıyordu. Ama içten içe, reddedilmenin acısını ve her şeyi kaybetme korkusunu yaşayan incinmiş bir çocuktı.

Ben bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Koruyucu aile sistemindeyken her şeyi defalarca kaybetmiştim. Ailemi birkaç ay arayla kaybetmiştim. Bir gün arkadaşlarımla ve çevremdekilerin benim aslında buraya ait olmadığımı anlayacakları korkusuyla yaşıyordum. Bir gün, tıpkı biyolojik ailem, tüm koruyucu ailelerim ve önceki vasilerim gibi, onlar da bana sırtlarını döneceklerdi. Bu, kalbinin derinliklerine yerleşen, kendini korumak için saldırganlaşmana neden olan türden bir korkuydu.

Sebastian da benim gibi o kaybı yaşamıştı. Ve sonra o ve ailesi en zor zamanlarında bir darbe daha almıştı.

"Çok üzgünüm, Sebastian," dedim.

Kollarını bana daha sıkı sardı. "O çok uzun zaman önceydi. Hayatına girip sevdiğin her şeyi tehdit ettiğim için özür dilerim."

Gözlerine baktım. "Bu, evi yıkma kararını yeniden gözden geçireceğin anlamına mı geliyor?"

"Ben..." Diye iç geçirdi. "Bilmiyorum, Charlie. Ev yıkılıyor. Ayrıca..."

"Ayrıca?" diye sordum.

Başını salladı, çenesi bir an gerildi. "Boş ver."

Kaşlarını çattım. Sanki bir şey saklıyormuş gibi geldi, ama onun paylaştığı onca şeyden sonra onu zorlamak bana düşmezdi.

Bu yüzden hafif bir espri yapmaya karar verdim. "Ben bir gün bile erken taşınmayacağım," dedim, yüzüme sert bir ifade takınarak. "Fikrini değiştirmek için altı ayın var."

Ve fikrini değiştiremezsem, yıkım izni başvurusu sonunda masama geldiğinde onu engelleyebilirdim. Bu kasabada tarihi eserleri koruma sorumlusu olmanın *bazı* avantajları vardı.

Yüzüne yumuşak bir ifade geldi ve öne eğilip alnıma bir öpücük kondurdu. "Tamam, tatlım," dedi. Bu sefer, sevgi sözcüğü alaycı ya da alaycı gelmedi. Sevgi dolu geldi.

Beni öptüğünde, parmaklarını yanağımda gezdirirken titremesini hissettim. Beni kendine doğru çekerken kalbinin çarpışını hissettim. Evden bu kadar uzak, bu güzel dairede ikimizin de birbirimize doğru büyük bir adım atmaya karar verdiğimiz biliyordum.

Öpücük derinleştikçe, bunun kesinlikle doğru karar olduğunu hissettim. Sebastian'ın elleri bana yapışmış, sanki bedenimi hissetmeye ihtiyacı varmış gibi dokunuyordu

yaşamak istermişçesine dokunuyordu. Bir elini aşağı kaydırıp kalçamı avuçladı ve ben kalçalarımı ona doğru ittim.

Sertleşmişti. Kendimi ona yapıştırdığımda ereksiyonu karnıma bastırıyordu ve beni bu kadar çok istemesini seviyordum. Geçmişi hakkında bana gerçeği söylemesini, onu artık çok daha iyi anladığımı seviyordum. Beni buraya, bu şehre, bu daireye getirmesini ve şimdi yalnız olmamızı seviyordum.

"Charlie," dedi, çenemi, boynumu öpmek için yaklaşarak. "Sana doyamıyorum."

"İkimiz de," dedim gülerek, nefessiz.

Beni tekrar öptü, daha sert, eli saçlarıma daldı ve topuzum dağıldı. Aramızdan uzanıp kemerini ve fermuarını açtım, Sebastian inlerken dili dilimin üzerinde kayıyordu.

Ve pantolonunu ve iç çamaşırını yere indirdiğimde, ikimiz de nefes nefese durup, zaten ağlayan penisine baktık.

Parmaklarım kendiliğinden onun etrafına kıvrıldı. Cildimin onun cildine ilk dokunuşunda Sebastian'ın boğazından çıkan ses kalbimi hoplattı. Onun bunu tekrar yapmasını istedim. Onu parçalamak istedim.

Yumruğumu penisinin üzerinde yukarı aşağı kaydırırken, yarı kapalı gözlerine baktım ve dudaklarımın köşesini kıvırdım.

"Sen benim ölümüm olacaksın, Charlie."

"Bu çok yazık olur. Seni gerçekten sevmeye yeni başlıyordum."

O gülerek nefes aldı, sonra ben onun önünde dizlerimin üzerine çöktüğümde sertçe nefesini içine çekti. Onu iki elimle tuttum, penisinin ucundaki küçük nem damlasını inceledim. Dilimi çıkarıp onu yalamak için uzattığımda, Sebastian'ın eli başımın arkasına yapıştı.

"Daha önce ciddi değildim," dedi gergin bir sesle. "Yapmak zorunda değilsin..."

Ellerimi onun penisinin üzerinde birkaç kez yukarı aşağı kaydurdum ve ona baktım. "Bence az önce çok ciddiydiniz, Bay Anderson. Bence benim ağzımın penisin üzerinde olmasını çok istiyordunuz."

Nefesi zorlanıyordu ve saçlarını kavrayan eli seğirdi. Gözleri kararmış, bana bakarken vahşilikle dolmuştu. "Sikimi em, Reeves. O güzel dudaklarını sikimin etrafına sar ve ağzının ne kadar iyi hissettirdiğini görmeme izin ver."

Beni bir şehvet dalgası sardı ve söyleneni yaptım. Onu ağzıma alabildiğim kadar derine aldım, üstümde inlemesi ve homurdanmasını severek.

. Yanaklarımı çukurlaştırıp, onu hissederken mırıldandım ve dudaklarımın ulaşamadığı yerleri elimle sardım. Serbest elim uyluklarına kayd, oradaki kaba kıllar avucumu gıdıklıyordu.

Çekilirken küfretti ve dilimin ucunu yalamama izin verdi. Başımın arkasındaki el titredi ve gerildi, sanki tek istediğı başımı öne doğru itip daha derine girmekmiş gibi.

Onun penisine gülümsedim ve istediğini verdim. "Siktir, çok iyi hissettiriyorsun," diye nefes nefese söyledi. "Charlie. *Charlie*."

Onun için bunu yapmak beni ıslattı. Sesindeki çaresizliğı, bana karşı çok sert davranmamak için kendini tutuşunu, dudaklarımın penisine her dokunuşunda onun çözüldüğünü hissetmeyi seviyordum.

O her zaman kontrolü elinde tutardı, ama onu parçalara ayırabilen kadın bendim. Sonunda, tiyatrodaki söylediğı şeyde haklı çıkmıştı. Ben de onun kadar sapkındım.

Onun tekrar gerildiğini hissettiğimde, inleyerek geri çekildi. "Dur," diye nefes nefese söyledi. "Dur. Henüz boşalmak istemiyorum."

Dudaklarımı başparmağımla sildim ve topuklarımın üzerine oturdum. "Benim için sorun olmaz."

Gözlerini kapattı, bir eliyle penisini kavradı ve titreyerek derin nefesler aldı. Gözlerime tekrar baktığında, gözlerinde kararlılık vardı. Elini bana uzattı ve avucum eline girer girmez beni ayağı kaldırdı, pantolonunu ve iç çamaşırını çıkardı ve beni dairenin diğer tarafına götürdü.

Yatak odası büyüktü, yemyeşil neversimlerle kaplı güzel bir kral yatak ve evet, bir yatak çerçevesi vardı. Onu görünce ona gülümsedim, ama Sebastian gülümsemeyecek kadar kendinden geçmiş görünüyordu.

"Giysilerini çıkar, Charlie," dedi, kendi gömleğine uzanarak. "Giysilerini çıkar ve yatağı uzan. Seni şimdi sikmem lazım."

"Çok talepkarsın," diye alay ettim, ama kot pantolonumun fermuarını açmaya uzandım. O anda benim de titrediğimi fark ettim. Nefesim düzensizdi ve onu içimde ne kadar çok istediğimden başka bir şey düşünemiyordum.

Belli ki soyunmak için çok zaman harcamıştım. Sebastian aramızdaki mesafeyi kapattı, ellerimi itip pantolonumu yere attı. Gömleğimi sertçe çekip çıkardı ve sütyenimin kopçasını açıp düşmesine izin vererek hiç zaman kaybetmedi.

Çıplak halde birbirimizin karşısında bir an sessizce durduk. Kalbim göğsümde deli gibi atıyordu. Düşüncelerim dağıldı. Bacaklarımın arası ıslanmıştı

ve tek bildiğim, bu adamın beni istemesi için çaresiz olduğumdu.

Bir kolunu sırtıma doladı, diğerini kalçama kaydırıp karnıma doğru uzattı. Orada ıslaklığı hissettiğinde göz kapakları düştü. "Yani benim sikimi emmek seni ıslattı mı, Charlie?"

Dudaklarımı ısırdım, parmakları klitorisimin üzerinde dolaşırken omuzlarına yapıştım. "Sessiz kalma hakkımı kullanıyorum."

O gülerek içime bir parmağını soktu. Sonra bir tane daha. O kadar çok gitmişim ki, orgazma çok yaklaşmışım, parmaklarını çıkardığında sadece inleyebildim.

Sonra, hiç uyarmadan, Sebastian beni belimden yakaladı ve yatağa fırlattı. Nefes nefese, kahkahalarla yere düştüm, sonra Sebastian sağ elinin parmakları arasında folyo bir paketle yatağa uzandığında dizlerimi açtım.

Aramızda enerji kıvılcımları çakıyordu. İşte buydı. Kendime itiraf etsem de etmesem de, bunu çaresizce istiyordum. Bu adamın içimde olmasını istiyordum. Beni gerdiğini hissetmek, tırnaklarımı sırtında gezdirmek istiyordum. Onun penisi üzerinde boşalmak ve kulağıma müstehcen sözler fısıldamasını istiyordum.

Ve bakışları bacaklarımın arasına odaklandığında, tüm dileklerimin gerçekleşmek üzere olduğunu anladım.

YIRMİ YEDİ SEBASTIAN

O beni yok etmek için gönderilmiş bir tanrıçaydı. Mükemmeldi, kızarmış ve ağır göz kapakları, kırmızı saçları beyaz yastığının üzerinde çarpıcı bir kontrast oluşturuyordu. Elimi dizinden uyluklarına doğru kaydırıp bacaklarını açarak ona bakabilmek için, şehvetten daha derin bir şey içimde atıyordu.

Onu tekrar öpmem gerekiyordu, ben de öyle yaptım. Dirseklerime yaslanarak parmaklarımı onun parmaklarıyla doladım ve onu istediğim gibi öptüm, sert, derin ve uzun. Dizleri yanlarıma bastırırken bacaklarını belime doladı ve penisinize değen ıslak, sıcak hissi beni inlettirdi.

Hiç kimse bana Charlie'nin hissettirdiği gibi hissettirmemişti. Hiç kimse bana bakıp beni bu kadar kolay etkileyememişti. Eğlenceli, flörtlü bir çekip bırakma oyunu oynadığımı sanıyordum. Bana sataşmasını, beni küçümsemeye çalışmasını seviyordum. Ama onun ıslaklığını ve arzularını hissedene kadar fark etmemiştim ki Charlie beni *görüyordu*. Dünyaya gösterdiğim beni değil, gerçek beni. Herkesten sakladığım beni. Kendimden bile sakladığım beni.

Daha önce bana gerçeği sormuştu ve ben de ona söylemiştim. Yani, söyleyebileceğim kadarını söylemiştim. Ona kalbimi açmış, o kasabayı neden bu kadar çok nefret ettiğimi itiraf etmiştim ve o da bana, bu bilgiyi ona anlattığım için beni çok değer verdiği gibi bakmıştı.

Bu, ona her şeyimi vermek istememi sağladı. Hayatımı yeniden düzenleyip ona yer açmak istememi sağladı. Ve o nefes nefese, zevkle dolu anlarda, bunu yapacağıma yemin ettim. Yapabileceğime inandım.

O kalçalarını bana doğru itip, penisim klitorisini okşarken inlerken onu öptüm. Harekete uyum sağlayarak, gözlerindeki bakışı görebilmek, benim kadar kendinden geçmiş olup olmadığını anlamak için biraz geri çekildim.

Bana attığı gülümseme çok kötüydü. Kalbim onun için

Ellerim ipeksi tenini okşayarak göğüslerini kavradı. Tanrım, göğüsleri mükemmeldi. Birini ağızıma aldım, dudaklarım, dilim ve dişlerimle meme ucunu okşadım, ta ki Charlie'nin eli saçlarımı kavrayıp vücudu altımda kıvrılana kadar.

"Sebastian," diye nefes nefese söyledi ve bu, hayatımda duyduğum en tatlı sesdi.

Elini aramızdan uzatıp penisini kavradığında diğer göğsüne geçtim. Gözlerim neredeyse geriye yuvarlandı, şehvet mantıklı düşünme yeteneğimi tamamen yok etti. Titreyerek, ciğerlerimden nefes alıp verirken, prezervatifi bulana kadar battaniyeleri karıştırdım. Gözlerimin önündeki sis perdesini silkelemek için gözlerimi kırpmam gerekti, paketi açıp prezervatifi takmak için, daha hızlı hareket etmem için beni teşvik eden bu güzel, mükemmel, inatçı, azgın kadını görmezden gelmeye odaklanarak.

Sonunda onun vücudunun girişine geldiğimde, bakışlarımı ona çevirdim. Dudakları şişmiş, yanakları kızarmıştı ve kalbimin derinliklerinde saklı olan duygunun aşk olduğunu anladım. Onun gibi birini daha önce hiç tanımadığımı ve asla tanımayacağımı biliyordum. Dünyada beni onun gibi hissettirebilecek başka kimse olmadığını biliyordum. Dünyada, gözlerimin önündeki perdeyi yırtıp hayatımı onun gibi yeniden değerlendirmeye zorlayan başka kimse yoktu.

"Bana işkence mi yapıyorsun?" diye sordu, her nefes alışında göğsü inip kalkıyordu. Göğüs uçları sert pembe uçlar halindeydi, öpücüklerimden parlıyordu. Elimini yumuşak karnında yukarı kaydırarak onları tekrar okşamaya başladım, bunu yaparken kirpiklerinin yanaklarının kızarıklığına değip titremesini zevkle izledim.

"Anın tadını çıkarmaya çalışıyorum," dedim.

"Sen içimdeyken tadını çıkarabilir misin?"

Nefes nefese bir kahkaha attım, çünkü elbette talepkar ve inatçı olacaktı. Elbette haklıydı.

Uzun, sabit ve mükemmel bir itişle kendimi onun içine soktum. Charlie sırtını kavisledi, ben izlerken vücudumdaki her sinir, onun vücudunun benimkini saran sıcak kucaklamasından dolayı cızırdadı. Tamamen girince nefes almak için durdum.

"Oh," diye fısıldadı, parmakları omuzlarımı, göğsümü okşarken küçük kelebekler gibi titriyordu.

Homurdandım ve avuçlarımı kalçalarına kaydırarak onu daha da açtım. "Çok sıcak, ıslak ve daracık hissediyorsun, tatlım," dedim, kalçalarımı onun kalçalarına doğru iterek. "Sanki beni almak için yaratılmışsın gibi."

Nefes nefese kalması beni neredeyse doruğa çıkardı. Ve ben dizlerini genişçe açıp ona girerken, o da kendini tatmin etmek için elini aramızdan aşağı kaydırduğunda, yatak odasının sınırları dışında tüm dünya varlığını yitirdi.

O bir çılgılık atarak boşaldı, sırtı kavislenirken etrafımda titreyerek, ve bu benim için dünyadaki en güzel manzaraydı. O elini

elini çekip alttan beni okşarken, terden ıslanmış saçlarını alnından itti. Bana göz kırptı, dudaklarının köşesinde utangaç bir gülümseme belirdi.

O anda bunun aşk olduğunu anladım, çünkü hiçbir kadının gülümsemesi göğsümde o kadar şiddetli bir şimşek çakması yaratmamıştı. Ve bana biraz daha uzun bakarsa, ağızımdan kaçırıp ikimiz için de her şeyi mahvedecektim. "Eller ve dizler," dedim boğuk bir sesle, sonra onu karnının üstüne çevirdim. Dizlerinin üzerine çökerken bacakları titriyordu, dirsekleri başının yanındaki yastıklara gömülmüştü. Parmaklarımla bacaklarının arasındaki şişmiş sinir demetini buldum ve başının omuzlarının arasına düşmesini izledim. Oda sıcak ter ve seks kokuyordu. Serbest elimi yan tarafına doğru kaydırıp kalçasını kavradığımda cildi nemliydi, başparmağım omurgasının dibindeki omurganın dibindeki o mükemmel çukuru bastırdım.

Kalçaları bana doğru sallanmaya başladığında, sonunda içine girdim ve etrafımı saran vücudunun gerginliğini hissederek gözlerimi kapattım. O anda, birbirimiz için yaratıldığımızı inkar etmek zordu. Onun mükemmel olduğu gerçeğinden başka bir şey düşünmek zordu. Onun benim olduğu gerçeğinden başka bir şey düşünmek zordu.

Kolumu karnına doladım, sırtını göğsüme yaslayarak onu kaldırdım ve bir elimle klitorisini okşarken diğer elimle göğsünü sıktım, çaresiz çılgınlıklarını içime çekerek, dalgalanan sikimi mengene gibi sıkın elini hissedene kadar devam ettim. Dokunduğum her yer yumuşak bir ten ve dolgun kıvrımlardı. Lavanta ve Charlie'nin kokusundan başka hiçbir şey koklamıyordum.

Ve kendimi bıraktım. Boşalırken dişlerim omzunu sıyırdı, bitkin düşene ve çökene kadar onu sıkıca tuttum.

Charlie sert bir nefes verdi, elleri benimkilerin üzerinde kayarken parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi. "Um," dedi. "Vay canına."

Başını bana doğru çevirip bana baktığında, dudaklarımı dudaklarına değdirdim. O öpücük ruhuma bir yemin gibi yerleşti. Aramızda bir şey değişmişti ve mükemmel günümüzün solan ışığında, onu kendime ait yaptığım gerçeğinin tadını çıkardım.

New Elwood'a döndüğümüzde bunun devam edip etmeyeceğini bilemezdim.

YİRMİ SEKİZ CHARLIE

Panjurları kapatmayı unutmuştuk, bu yüzden güneşin ışığıyla uyandım, artık nefret etmediğim bir adamın kaslı, güçlü kollarında. Nefesi ağır ve düzenliydi, ben de hareketsiz kaldım, o anın huzurunu tadını çıkardım.

O, beni anladığını hissettiren ilk erkekti. İkimiz de kayıp yaşamıştık ve ikimiz de orta yolu bulup fikrimizi değiştirmeye hazırдық. Geleceği düşünmek için henüz çok erkendi, ama yine de New Elwood'da kalmaya karar verirse ne olacağını hayal etmekten kendimi alamıyordum.

Belki onu evi restore etmeye ikna edebilirdim. Belki bu küçük kasabayı sevdiğine karar verirdi... beni sevdiğine... kalacak kadar. Belki içimde büyüyen bu duygular kök salar ve güçlü bir şeye dönüşürdü.

Çünkü gerçek şu ki, onsuz New Elwood'daki hayatıma geri dönmeyi hayal edemiyordum. Günün sonunda onu görmek için sabırsızlanmadan, belediye binasının bodrumundaki küçük dolabımda çalışmayı hayal edemiyordum.

Ev ile Sebastian arasında seçim yapmak zorunda kalsam, hangisini seçerdim?

Bunu düşünürken gökyüzünün aydınlandığını izledim, ama karar veremedim. O ev benim her şeyimdi. Geçmişimdi. Ailemdi. Evimdi.

Ama son birkaç hafta içinde Sebastian da benim için önemli hale gelmişti. Tanışalı çok olmamıştı, ama sanki kendimin diğer yarısını bulmuş gibi hissediyordum. Benden çekinmeyen, bana karşı dürüst davranan biri. Fikirlerime saygı duyan ve içimde beni ciddiye alan biri. Hem şefkatli hem de dominant olabilen biri... Ve görünüşü kadar iyi öpüşen biri.

Onun gibi birini bir daha bulabilecek miydim? New Elwood'da neredeyse herkesi tanıyordum ve hiç kimse Sebastian'ın bana hissettirdiklerini hissettirmemişti.

"Günaydın," dedi, eli karnımdan göğsüme kaydı. Başparmağıyla göğsümün kıvrımlarını okşarken bacaklarını bana doğru kıyırdı. "Günaydın," dedim, ona doğru iterek. Sertleşmişti. Ben ona sürtünürken ereksiyonu kıcıma bastırdı ve boğazından bir inilti çıktı. Göğsümü sıktı, başparmağı sertleşen meme ucumun üzerinde kaydı.

Elini karnımdan aşağı kaydırduğında, dokunuşu beni zevkten titretti. Bütün o tenin benim tenime değmesi uyuşturucu bir his yaratıyordu, özellikle de bacağımlı kaldırıp kendi bacağına dayadığında. Sonra parmaklarını yavaş, tembel hareketlerle hareket ettirerek beni titremeye dolu bir orgazma ulaştırdı.

"Boşaldığın zaman çok seviyorum," dedi, uykudan boğuk bir sesle.

Arkamdan uzanıp penisini elime aldım. O inledi, sonra yatağın kenarındaki komodinden prezervatif almak için yuvarlandı. Bir an sonra bacağımlı kaldırıp içime giriyordu, sonra beni göğsüne çekerek kaşık pozisyonuna geçtik.

İçimdeki gerginlikten nefesim kesildi, vücudum dün gece olanlardan dolayı hassaslaşmıştı. Ama bu sefer yavaşlık. Acele etmeden, kendi zirvesine ulaşmak için zaman ayırdı, ben sabırsızlanıp daha fazlasını vermesi için inleyene kadar uzun, sabit hareketlerle devam etti.

Sonra karnımın üstüne yattım, ağırlığı üzerimdeydi, kolları benimkilerin üstünde, parmakları benimkilerle iç içe. Boğazımdan çıkan çığlıklar yastığa gömüldü. Sebastian beni dizlerimin üzerine çekip uzun, sert bir hamle ile içime girdiğinde vücudum zevkten gevşedi. Onun homurdanışını seviyordum. Kalçalarını sımsıkı kavrayan ellerini seviyordum. Vücudunu bir kez daha benim üzerime yatırıp dişlerini omzuma geçirip zevkini cildime haykırmasını seviyordum.

Onunla seks ham ve arzulu ve çok, çok iyiydi.

Evet, bu adamı hiçbir şey için bırakmak çok, çok zor olurdu.

Saatlerce o yatakta kalabilirdim, ama ne yazık ki, Belediye Başkanı Greene ile toplantı için New Elwood'a dönmemiz gerekiyordu. Kasabaya dönüş yolu sakın geçti. Sersemlemiş bir halde radyodaki müziği dinliyor, Sebastian'ın sürerken elini uyluklarımın üzerinde tutmasını seviyordum.

Sabah boyunca birbirimize dokunmadan duramamıştık. O kahve yaparken kendimi onun beline sarılmış buldum.

Kapıdan çıkar çıkmaz elimi tuttu ve bir restorana oturup kahvaltı yapana kadar bırakmadı. Orada bile dizime kendi dizini sürtüp parmaklarımı parmaklarıyla okşadı.

Bu kolay bir yakınlıktı, ama şehre döndüğümüzde en azından profesyonel davranmaya çalışmazsak, bu yakınlığın hızla yayılacağını biliyordum.

"Ee," diye başladım, ne söylemeye çalıştığımı tam olarak bilmeden. "Ee?"

"Bu... Bunu herkese açıklayacak mıyız?" Elini bacağıma üzerine koyduğum yere koydum.

Sebastian bana bakarak kaşlarını kaldırdı, sonra bakışlarını tekrar yola çevirdi. "Benden utanıyor musun, Reeves?"

"Biraz dedikodu çıkar," dedim

kaçamakça. "Bu kötü bir şey mi?"

"Konseyin uzlaşma fikrine bakışını gölgeleyebilir.

Bizim sadece, bilirsin, o yüzden kabul ettiğimizi düşünebilirler."

"Birlikte yatıyoruz diye mi?"

"Evet. O."

O mırıldandı. "Senden hoşlandığımı saklamak benim için zor olacak."

Gizli, kadınsı bir heyecan içimi kapladı. "Öyle mi?"

O öfkeyle nefes aldı, sonra elimi dudaklarına götürdü. "Öyle. Ama sen kasaba halkını benden daha iyi tanıyorsun. Oy verme işlemleri bitene kadar bu konuyu gizli tutmanın en iyisi olduğunu düşünüyorsan, ben de kabul ederim."

Cesaretimi topladım ve sordum, "Peki oy verildikten sonra? New Elwood'da kalmayı düşünüyor musun?"

Sorumun ardından uzayan sessizlik bana pek güven vermedi. Kalbime ilk korku damlaları damladı. "Oylamadan sonra ne olacağını bilmiyorum Charlie," diye cevapladı Sebastian sonunda.

"Anlıyorum." Bakışlarımı pencereden dışarıya çevirdim ve Sebastian elini direksiyona koydu. Aramızda bir çatlak oluşmuş gibi hissettim. Farklı bir şey beklemekle aptallık mı ediyordum? O bana hiçbir söz vermemişti. Ve gerçekten, onun en kötü anılarının olduğu kasaba hakkındaki fikrini değiştirmek için ben yeterli olabilir miydim?

Eğer kasabada kalmayacaktıysa, neden ona kalbimi versem ki? Belki de Washington'a yaptığımız bu gezi kafamı karıştırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Belki de

onu nefret etmeye devam etmek daha iyi olurdu. En azından bu, aramızda olanlardan daha az kafa karıştırıcıydı.

YİRMİ DOKUZ SEBASTIAN

ARKA KISMI 500 MARQUEE ampulle dolu Rex'in kamyonetini New Elwood'a geri sürdüm. Dün gece uykuya dalarken ona sarıldığımda hissettiğim o sakin, huzurlu duygu hâlâ devam ediyordu, ama gece bir ara şüphelerim baş göstermişti. Hâlâ The Bach Company'yi satın almak istiyordum, bu da Sinclair ile anlaşmayı bitirmem gerektiği anlamına geliyordu, böylece annem için her şeyi yoluna koyabilirdim.

Ama Charlie'yi de istiyordum. Onun gülümsemelerini ve yumuşaklığını istiyordum. Rahat sabahlar ve geç geceler istiyordum. Hepsini nasıl uzlaştıracığımı bilemiyordum.

Charlie, otoyolda ilerlerken pencereden sessizce dışarı bakıyordu, dünden çok daha sessizdi.

Elimi bacağına kaydırıp hafifçe sıktım. "İyi misin?" Bana küçük bir gülümsemeyle baktı. "Evet, iyiyim. Sadece biraz yorgunum."

"Aslında, dürüst olmak gerekirse, dün gece pek uyuyamadık." Başparmağımı kotunun kumaşının üzerinde gezdirerek şüphelerimi uzaklaştırdım. Bir yolunu bulacaktık. Ben bir yolunu bulacaktım. Bir şekilde.

Cep telefonu cebinde titredi ve hızla ekrana baktı. "Aman Tanrım!" dedi.

"Ne?"

"Gala için marquee reklam alanını sattım. Hepsini. Tüm alanı istiyorlar. Ve istenen fiyattan daha fazlasını teklif ediyorlar. Ama..."

"Ama ne? Bu harika bir haber," dedim.

Derin bir nefes aldı. "Sinclair Vineyards."

Elbette öyleydi. Theo Sinclair, Monticello'da iz bırakmak için can atıyor olmalıydı. Ne de olsa, çok geçmeden orası onun olacaktı. Festival galası, daha büyük bir hak iddia etmek için iyi bir fırsattı. Ve istemekten çok vermek, onun çalışma tarzıydı. İşte bu yüzden ilgimi çekmişti. "Adamın cebi derin, orası kesin."

"Onu tanıyor musun?"

"Pek sayılmaz," dedim, ki bu doğrudu. İş ilişkimiz vardı ama arkadaş değildik. İlgi alanlarımız aynıydı. Hepsi bu kadar.

En azından eskiden öyleydi. Artık o kadar emin değildim.

Başparmağım yine bacağını okşadı ve profiline bir bakış attım. Ona söyleyebilirdim, söyle gitsin. Arlington'daki yatırım fırsatından bahsedebilirdim, annemin mirası da dahil olmak üzere ailemin kaybettiği parayı faiziyle birlikte nasıl geri kazanmayı planladığımı anlatabilirdim. Bunu gerçekleştirmek için New Elwood'daki mülkleri satmam gerektiğini söyleyebilirdim. Lydia'nın mahvettiği şeyi düzeltmek istediğimi anlayacaktı.

Ama Charlie kızabilir, ihanete uğramış hissedebilir. Onu bunun için suçlayabilir miydim? Eğer dönüp işbirliğimizi mahvederse, butik oteli kaybederdim ve New Elwood meclis üyelerinin onaylayacağından pek emin olmadığım orijinal plan için mücadele etmek zorunda kalırdım. Ve eğer benim lehime oy vermezlerse, her şeyi kaybederdim. Onu da dahil.

Seçenekleri tarttığım da – ona söylemek ve her şeyi riske atmak ya da söylememek ve ailemle aramızı düzeltmek ama onun benden nefret edeceğini bilmek – bir aydan az tanıdığım bir kadın için tüm hayatımın emeğini mahvetmeyi haklı çıkaramadım.

Dün gece o duygu selini hissetmişim, ama buna güvenebilir miydim? Ona güvenebilir miydim?

"Theo Sinclair," diye düşündü. "Benim bilmediğim zenginler kulübü falan mı var?"

Onun iğneleyici sözünü kabul edip gülümsedim. "Bunu söyleyemem."

Charlie koltuğuna yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "O adamı gerçekten sevmiyorum. Onda güvenmediğim bir şey var. Sigara fabrikasıyla olan tüm olay çok şüpheliydi."

"Sinclair olsun ya da olmasın, önemli olan tiyatronun, senin çok uğraşarak hazırladığın güzel bir gala için ihtiyaç duyduğu parayı alması. Ayrıca, ışıklarda onun adı yazsa bile, gala onunla ilgili değil. Yeni Monticello ile ilgili."

"Evet, haklısın. Theo Sinclair'i dert etmeden de yeterince dertlerim var."

Daireye geri dönerken, ampulleri tiyatroya bıraktık ve Rex'in kamyonetini geri verdik.

"Ön camında birkaç böcek lekesi var ama onun dışında arabası gayet iyi durumda," dedim ve anahtarları ona uzattım.

"Teşekkürler. Kamyonetimi çok seviyorum, ama bana bunlardan bir tane nasıl alabileceğimi söylemelisin." Lüks spor arabamı işaret etti.

"Başka zaman. Geri dönmemiz lazım."

Arkadaşım Charlie'ye baktı, sonra gülümsedi. "Gece kalacağını beklemiyordum. İkiniz pijama partisi mi yaptınız?" *Çok mu meraklısın, Rex?*

Dün gece yatağımı paylaştığım kadına bir bakış attım. Karmaşık duygular beslediğim, yatağımı tekrar paylaşmaktan çekinmeyeceğim, ama tamamen güvenemediğim bir kadın. On bir yaşından beri, isle kaplı ve korku içindeyken benim için önemli olan her şeyi gözden çıkardığım için güvenemediğim bir kadın.

"Rex, garip davranma. Kendi otel odamda kaldım," dedi, olayı geçiştirerek, ve Rex geri çekildi. Sanırım gerçekten her şeyi gizli tutmak istiyordu. Bu sabah mücadele ettiğim tüm şüpheler, dudaklarımın arkasında sıkıca kilitli kalan tüm yalanlar, canımı yakıyordu.

Belki o da şüpheleri vardı.

Duş alıp giyinmek ve Belediye Başkanı Greene'in ofisine güncelleme toplantısına yetişmek için yeterli zamanımız vardı.

Charlie merdivenleri tırmanmaya başladığını izlerken, içimde çaresizlik hissetmeye başladım ve birkaç saniye içinde ne hissettiğimi anladım: kayıp.

Onun benim için ne ifade edebileceğini, benim için ne ifade ettiğini daha yeni fark etmişim ve tüm bunların çok geçmeden sona ereceğini biliyordum. Ona Sinclair'den, Bach Company'den, buraya gelme sebebimden bahsetmem gerekiyordu. Ama aklımın önündeydi ona olan ihtiyacım. Avuçlarımın altında tenini hissetmek, onun gerçek olduğunu, bizim gerçek olduğumuzu bilmek.

Henüz onu bırakmaya hazır değildim. Olanlardan sonra olmazdı. İki adım birden atarak onu kapısına kadar takip ettim.

Omzunun üzerinden bana bir bakış attı, gözleri kararmış, yüzümü inceliyordu. Konuştuğunda sesi kısılmıştı. "Nereye gittiğini sanıyorsun, Anderson?"

"Sana ihtiyacım var," dedim boğuk bir sesle. Onu belinden tuttum ve dudaklarını dudaklarıma bastırdım. "Seni yalnız duş almaya bırakacağımı sandın, değil mi?"

Gözleri baştan çıkarıcı bir ifadeyle parladı ve elini göğsümde gezdirdi. Bana dokunma şekli çok hoşuma gitti, sanki buna hakkı varmış gibi. Sanki ben ona aittim. Çaresizliğim, aramızda olanların aramızda kaldığından emin olma ihtiyacımdan dolayı, onun dokunuşlarını yaşamak için ihtiyacım varmış gibi içime çektim. Bakışları dudaklarıma indi. Sonra tekrar gözlerime çıktı. "Bir saat içinde belediye başkanının ofisinde olmamız gerekiyor."

Eğildim, ağzımla boynunu okşadım. Cennetin kokusu vardı. "Çabuk olur."

"Emin misin?"

"Her şeyin bir ilki vardır." Yüzüne uzandım, başparmağımla çenesini okşadım. İnce kemikli ve güzeldi, ve o benimdi. Şu anda, bu sorunu nasıl çözeceğimi bulana kadar, o benim kollarımdaydı ve o benimdi.

İçeride, banyosundaki dar duş kabinine doğru ilerlerken, kim daha hızlı soyacak diye yarışıyorduk. Nefes nefese kalışından, pembe uçlu meme uçlarına kadar her şeyi damarlarımdan ateş geçiren bir şimşek gibi. Soğuk suyu neredeyse hissetmiyordum.

"Bacaklarını aç, Charlie," diye emrettim ve onu duş duvarına yapıştırarak kollarını başının üzerine kaldırdım.

Yoğun bakışları beni büyüledi. Beni esir aldı. Beni tüketti. Keşke o duşa sonsuza kadar ona dokunarak, onu kızdırarak, yalayarak ve okşayarak geçirebilseydim, hayat mükemmel olurdu. Ama o hiçbir yere gitmiyordu. En azından yüz seksen gün boyunca gitmeyecekti, yani daha sonra daha fazla zamanımız olacaktı. Onu nasıl elde tutacağımı, Bach Company'yi nasıl ayakta tutacağımı, aileme hak ettiklerini nasıl vereceğimi bulabilirdim. Bunu çözebilirdim. Zamanım vardı.

Kıçını tuttum ve içeri girerken bacakları bacaklarımdan etrafına dolandı. Duş sonunda buharla doldu ve sanki kendi zevk sisimizde yaşıyorduk. Nefes nefese, bana sıkıca tutunmuş, tırnakları derime batıyordu. Cildinin kızarmasını hayranlıkla izledim. Hızlı ve şiddetli bir şekilde orgazm oldu, ecstasy içinde çılgılık attı. O ses. O güzel ses, tüm vücudumun patlaması için yeterliydi.

YİRMİ DAKİKA SONRA, duş alıp giyinip tazelenmiş bir şekilde, aynada kendime net bir zihinle ve bir amaç duygusuyla baktım. Bunu düzeltecektim. Bir çözüm vardı. Sadece onu bulmam gerekiyordu. Kravatımı düzeltiltim. Yapacak işlerimiz vardı.

Charlie'nin yanakları hala kızardı, belediye başkanının ofisine iki dakika kala vardık. Boş bir koridora girdik ve onun dar eteği her kalça sallayışında beni tahrik ediyordu. Ben de bir miknatısın demiri çekmesi gibi onun kıçına uzandım. Ona yakın olmaya ihtiyacım vardı. Bu ihtiyaç içimi kemiren aç bir canavar, ona dokunmak için çaresiz bir hayvan gibi.

"Sebastian. Biz gizli görevdeyiz," diye fısıldadı ve ben de belediye başkanının odasına varmadan elimi çektim.

"Charlie. Sebastian. İkinizi de gördüğüme sevindim. İçeri gelin," diye selamladı bizi Belediye Başkanı Greene. "Bana ne haberleriniz var?"

Charlie, raporunu vermek için öne çıktı. "Size harika haberlerimiz var. Restorasyon sorunsuz ilerliyor ve harika görünüyor. Her şey zamanında bitmesi için yolunda. Ve Sebastian sayesinde, onlarca yıldır halının altında gizli kalan eski lobi zeminini restore edebildik."

Bana verdiği gülümseme kararlılığımı pekiştirdi. Onu bırakmayacaktım ve annemin çalınan mirasını da vazgeçmeyecektim. İkisini de yapmanın bir yolunu bulabilirdim. Bulmak zorundaydım.

"Zemin gerçekten çok güzel," diye ekledim.

Dudaklarını sıkarak gülümsemesini bastırdı. "Öyle. Ayrıca sponsoru da onayladım, cumartesiye kadar çadırın ışıkları mükemmel bir şekilde yanacak."

Belediye Başkanı Greene masasına kutlama için elini vurdu. "İyi iş çıkardınız, ikiniz de. Belediye meclisi ve ben, galada önerilerinizi dinlemek için sabırsızlanıyoruz."

Charlie bana parlak bir gülümseme attı. "O konuda da bir gelişme var." "Öyle mi?"

"Evet, Charlie harika bir uzlaşma önerisi buldu. Monticello'nun cephesini ve lobisini koruyarak, binanın geri kalanını butik otele dönüştürmenin bir yolunu buldu. Konuklar, New Elwood'un eski tarihinin bir parçasını yaşarken, diğer beş yıldızlı otellerin modern konforlarından da yararlanabilecekler. Otelin tarihi sergilenmesi fikrini de o buldu, böylece otel başlı başına bir turistik cazibe merkezi olacak. Bunun gerçek bir cazibe merkezi olma potansiyeli olduğuna inanıyorum. Sonuçta bu, tarihi bir bina. En iyi özelliklerini korumak mantıklı," dedim, gözlerimi Charlie'den ayırmadan.

Belediye başkanı sandalyesine yaslanarak ilgiyle bana baktı. "Bu harika bir fikir. Daha fazlasını duymak için sabırsızlanıyorum. Etkilendiğimi ve rahatladığımı söylemeliyim. İkinizin büyük merdivenlerin korkuluklarında boğuşacağınızı düşünmüştüm, ama bu proje ikinizi birbirinize yakınlaştırmış. Adamın hiçbir fikri yoktu. "Paylaşmak istediğiniz başka bir şey var mı?"

Charlie ve ben birbirimize baktık.

"Hayır." "O zaman galada görüşürüz."

Görecekti. Ve ben de o zamana kadar bir çözüm bulacağımdan emindim, çünkü bir şeyi çok iyi biliyordum. Charlie'yi hiçbir şey için vazgeçmeyecektim.

OTUZ CHARLIE

Bu etkinliği düzenlemek için dokuz günümüz vardı ve kaybedecek bir dakikamız bile yoktu. Belediye başkanı işbirliği planımıza destek verdiğinden, Sebastian ve ben hafta sonu boyunca sunum hazırlamak için çalıştık. Ona binanın tarihi hakkında hazırladıklarımı gösterdim ve Monticello'nun önemini anlatmak için en iyi resimlerden bazılarını kullandık. O da finansal tahminler ve Arlington ekibine hazırlattığı birkaç mimari çizim ekledi.

Çok fazla i  vardı. Bu yerin tarihine saygı gösterirken, kasabayı ileriye taşımak isteyen meclis üyelerinin isteklerini de karşılamak için doğru dengeyi bulmamız gerekiyordu. Pazar gecesini sunumumuz çok iyi görünüyordu.

Dahası, Sebastian ile çalışmak içimde sürekli yanan bir fitil varmış gibi hissettirdi. Gözleri benimkilerle her bulu tuğunda parlıyordu ve ona hoşuna giden bir şey gösterdiğimde dudaklarında hafif bir gülümseme belirliyordu. Daha önce hiç böyle birinin yanımnda olduğunu hissetmemi tim.

Her zaman buraya ait olduğumu kanıtlamak, bu kasabanın benim evim olmaya devam etmesini sağlamak için mücadele etmiştim. Belki de bir parçam her zaman dışarıdan bakan biri gibi hissetmi ti. Ama Sebastian ve ben sunumumuz üzerinde çalışırken, o bana önemli olduğumu hissettirdi. Monticello'nun geleceği, kasaba ve onun için önemli olduğumu hissettirdi.

Onun güzel antika mutfak masasındaki yemek sandalyesine yaslanıp belgeleri memnuniyetle gözden geçirdim. "Bu çok iyi."

Sebastian bana en sevdiğim köpüklü şeftali içeceklerinden birini getirdi ve bilgisayarımın yanındaki bardak altlığına koydu. "Sen konseyi benden daha iyi tanıyorsun. Sence kabul ederler mi?"

"Evet," dedim. "Bunu nasıl reddedebilirler ki? Her iki taraf için de en iyisi bu."

Biraz dalgın bir şekilde ba ını salladı, ekrana bakarken ka ları çatıldı.

"Ne oldu?"

Sebastian bana bir bakış attı ve başını salladı. "Yeterli olur mu diye merak ediyorum."

"Ne için yeterli?"

"Yatırımcıların onaylaması için yeterli mi?"

Kaşlarımı çattım. Washington'dan dönerken hissettiğim o rahatsız edici korku hissi, hiç olmadığı kadar güçlü bir şekilde geri geldi. "Tam olarak hangi yatırımcılar?"

"Bu yeniden yapılanmayı finanse edebilecek olanlar. Bu... bir ayrılık. Her şeyi değiştirebilir."

"Yatırımcı sensin sanıyordum."

"Hayır, maalesef tüm param bağlı," dedi, ama gözlerime bakamadı.

"Fikrini değiştirmedin, değil mi?"

Başını salladı, eli omuzlarımdan kaydı. "Bence konseyden onay almak için en iyi şansımız bu."

Ses tonunda beni rahatsız eden bir şey vardı. Tiyatroyu kurtarmaya inandığını ya da umursadığını sanmıyordum, sadece değerli yatırımcılarının rakamlardan memnun olmasını sağlamak istiyordu.

SEBASTIAN boğazını temizledi ve buzdolabına gidip kendine bir içecek aldı. Bana mı öyle geliyordu, yoksa omuzları gergin miydi? Gazlı şeftali içeceklerinden birini açtı ve bir yudum aldı, yüzünü buruşturdu. "Bunlar gerçekten iğrenç."

O tuzağa düşmedim. "Bana söylemediğin bir şey mi var?"

Tenekeyi yere koydu ve mutfağın içinden bana doğru geldi, sonra beni sandalyeden kaldırıp kollarıyla sardı. "Bunu konseye onaylatmak istiyorum, Charlie. Hepsi bu. Bu çok önemli. Bu konuda çok şey söz konusu."

"Biliyorum," dedim, yüzümde hiçbir ifade yoktu.

"Sadece senin için değil," diye cevapladı, avucuyla omurgamdan aşağıya doğru yavaşça kaydırды. "Sadece kasaba için de değil. Benim için de." Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu ve geri çekildi. "Bilgisayarları kapatalım mı? Bir film izleyelim. Birkaç saat dinlenelim."

Ellerimi kollarının üzerine kaydırıp boynuna doladım ve başımı salladım. "Kulağa hoş geliyor."

"Monticello ile her şey yoluna girecek," dedi ve bu sefer kendinden emin bir ses tonuyla. "Planı onaylatacağız ve mümkün olduğunca

mümkün olduğunca çok tasarruf edeceğiz."

"Ve istediğin bu mu?"

O da başını salladı. "Evet, istediğim bu."

İçimde hala bir tedirginlik vardı, ama tek yapabileceğim onun sözüne güvenmekti. Beni oturma odasına götürdü ve kanepede sarılarak filmleri karıştırdık, sonunda otuz yıl önceki sevimli bir romantik komedi filmi izlemeye karar verdik. Başımı göğsüne yasladım ve kalp atışlarını dinledim, çok geçmeden kollarında uykuya daldım.

Pazartesi günü bankayla randevum vardı ve ön onayımın çıktığını söylediler. Bu, Sebastian'a konuyu nasıl açacağımı bulur bulmaz Radcliffe House için makul bir teklifte bulunabileceğim anlamına geliyordu.

Ancak yıkım altı ay sonraya planlanmıştı. Şu anda Cumartesi günkü gala çok daha acildi. Etkinlik organizatörlerinin hazırlıklarını yapabilmesi için Çarşamba akşamı tüm işleri bitirmemiz gerekiyordu. İşin bitmesi için herkes el ele vermişti. Oylama bittikten sonra ev için teklifte bulunmak için doğru fırsatı bulacaktım. Zamanım vardı.

Sebastian'ı Vinnie ile tiyatronun hemen dışında, tüm ışık lambalarının değiştirilmesini denetlerken buldum. Yanına geldiğimde Sebastian bana gülümsedi ve eliyle kolumun arkasını okşadı.

"Harika olacak," dedi Vinnie. "Fayans ustası da girişin yanına yaklaşabileceğimizi söyledi. Bakmak ister misin?"

"Hiçbir şeyi bu kadar istemedim," diye cevap verdim ve yaşlı adamın ardından içeri girdim. Göğsümü sıkarak mutlu bir nefes verdim.

Harika, yetenekli, muhteşem fayans ustası, fayansları birbirine uyumlu hale getirerek ve giriş holünü sanki her zaman böyleymiş gibi göstererek inanılmaz bir iş çıkarmıştı. Geometrik desenli fayanslar ziyaretçileri karşılıyor ve onları lobinin içine doğru yönlendiriyordu. Lobide ise devasa avize ve merdivenler odaya büyüklük ve ihtişam katıyordu.

"Küçük bir Virginia kasabası için fena değil, ha?" dedim. Sebastian gülümsedi. "Fena değil," diye onayladı.

Duvar aplikleri takılıyordu ve duvarlara son kat boya atılıyordu. Bir düzine işçi işlerini yapıyordu, ben de yapılacaklar listesindeki işleri hallederken onlara engel olmamaya çalıştım.

"Çarşamba gününe kadar bitirebiliriz," dedim, Vinnie'ye bakarak. "Sen?"

"Hiç sorun yok," dedi gülümseyerek. "Mükemmel olacak."

Geriye sadece sunuma son rötuşları yapmak, kiraladığım elbiseyi ve ayakkabıları almak ve tüm belediye meclisinin önünde kendimi sergilemeye hazırlanmak kalmıştı. Lobide elektrikçilerden biriyle konuşan Sebastian'a baktım ve gülümsemeden edemedim.

Onun farklı öncelikleri olduğunu biliyordum. Yatırımcılar ve fonlar konusunda endişeliydi... ama yine de bu restorasyonu yapmıştı. Benimle birlikte. Savaşın zıt taraflarında başlamıştık, ama ortak bir nokta bulmuştuk. Radcliffe House ile ortak bir nokta bulabilirdik. Belki daha da fazlasını. Onu ikna edebilir ve anlaşmayı daha cazip hale getirmek için harap ev için cömert bir teklifte bulunabilirdim.

Bundan emindim.

OTUZ BİR CHARLIE

Şarap Festivali Galası günü güneşli ve parlak bir şekilde başladı. Sebastian'ın yanında uyandım ve elimi göğsüne kaydurdum. Cildimin onun cildine değmesi, avucumun altında göğüs kıllarının yumuşak dokunuşu çok hoşuma gidiyordu. Tüm akşamlarımızı birbirimize sarılmış, çalışarak, sevişerek, Monticello ve sunumumuz hakkında konuşarak geçirmiştik.

Tüm o rahatsız edici şüpheleri gerginliğe bağladım. Bunu yapacaktık ve harika olacaktı.

New Elwood şarap sever turistlerle doluydu. Bu hafta Magnolia Café'de iki kez, insanların konaklama yerlerinin durumundan şikayet ettiklerini duydum. Odalar dar, rahatsız ya da yerel şaraphanelerimize arabayla uzun mesafede olan başka kasabalarda bulunuyordu.

Sebastian, kasabanın yenilenmesi gerektiği konusunda haklıydı. En az bir otel daha gerekiyordu, turistleri ziyaret etmeye teşvik etmek istiyorsak muhtemelen daha da fazlası. Sophie ile ziyaretçilerin şikayetlerini dinlerken göz göze geldik ve uygulanabilir bir çözüm bulduğum için gurur duydum.

Sadece meclis üyelerinin de benimle aynı fikirde olmasını umuyordum.

Ev konusunu açmamıştım. Doğru anı bekliyordum. Gala yaklaşıyordu ve kısa sürede yapılacak çok iş vardı. Tiyatro planları sunulduktan ve umarım onaylandıktan sonra bu konuyu açarsam daha başarılı olma şansım olur diye düşündüm. O zaman, ilk zaferimizin coşkusuyla, evi ondan satın almayı teklif edebilirdim.

Elimden gelenin en iyisi buydu. Tiyatroyu tamamen kurtaramamıştım, ama belki evimi kurtarabilirdim. Evi restore etmek yıllarımı, hatta on yıllarımı alacaktı, özellikle de benim maaşımla, ama zamanın ne önemi vardı ki? Neden onu benim için anlamlı bir şeye sevgi ve ilgiyle harcamayayım ki? Vitray pencereleri kurtarabilirdim. Rahat ve güneşli, içinde muhteşem şömineler olan bir kütüphane yapabilirdim. Ev, babamın her zaman olabileceğini söylediği her şey olacaktı. Ona, anneme ve kendime hediye olacaktı.

"Bu geceye hazır mısın?" diye sordu Sebastian, uykudan boğuk bir sesle. Beni kendine çekti ve parmaklarını kolumda ve yanımda uzun, yumuşak hareketlerle gezdirdi.

"Sanırım."

"Gergin
mısın?"

"Biraz."

Beni göğsüne sıkıca sarıp, "Çok beğenecekler," dedi.

Gülümsedim ve omzuna başımı yasladım. Kokusu çok güzeldi ve o parmaklarını tenimde gezdirirken bir saat daha uyukladım. Ailem öldüğünden beri kimse beni böyle desteklememişti. Bir takımın parçası olmak, ortak bir hedef için birlikte çalışmak çok güzeldi.

Umarım bu, evi satın alma teklifime de yansır.

Ama bu, konsey oylamasının sonucunu öğrendikten sonra düşünülmesi gereken bir sorundu. Şimdilik, gala için hazırlanmam gerekiyordu.

ELBİSEM, kendimi eski Hollywood filmlerindeki yıldızların katıldığı görkemli galalara katılmış gibi hissettiriyordu. Zümrüt yeşili kumaş tenime ve saçlarıma çok yakışıyordu, altın rengi topuklu ayakkabılarım ve altın rengi el çantam parılıyordu. Sebastian, Monticello'dan yarım blok uzaklıktaki otoparkta Maserati'nin kapısını açtığı anda, elimi onun eline verdim ve alçak koltuktan kalkmama yardım etmesini istedim.

"İtiraf etmeliyim," dedim ona yolcu kapısını kapatırken, "bu araba çok güzel."

Bana o kendini beğenmiş gülümsemesini attı ve ben, hiç kimse için bu kadar heyecanlandığımı hatırlamıyordum. Theater One'daki Billy Thompson için bile. Sebastian temiz traşlı, saçları geriye taranmış ve mükemmel dikilmiş bir smokin giymişti. Yakışıklı, çekici, zengin bir emlak mogulunun resmini andırıyordu. Ama ben gerçeği biliyordum.

O çok daha fazlasıydı.

Monticello'ya doğru süzülürken, bakışlarım parlak tabelaya ve altında dolaşan gülümseyen kalabalığa takıldı. Binanın dışı boyanarak yenilenmişti ve akşam alacakaranlığında ışıklar parıldarken, tarihin bir parçasına adım atmış gibi hissettim.

Aşık olmuştum. Sebastian parmaklarını benimkilerin arasına kaydırdığında kalbimin biraz daha hızlı attığından anladım. Ve yeni dekore edilmiş lobinin eşliğinden geçerken nefesimin kesildiğinden anladım.

yeni dekore edilmiş lobinin eşiğinden geçerken nefesimin kesilmesinden anladım. Ona, bu binaya, bu şehre aşık olmuştum.

Avangart konuklar, meclis üyeleri ve yelekli catering görevlilerinin üzerinde avize parıldıyordu. Bilet gişesi eski moda mükemmelliğiyle parıldarken, odanın arkasındaki şarap barı hareketliydi. Solumuzda, üç kişilik bir grup, kısa süre sonra en büyük gösterimizi sergileyeceğimiz sahnede yumuşak caz müziği çalıyordu: yeni Monticello'yu tanıtmak.

Sebastian nefesimi tuttuğumu fark etmiş olmalıydı, çünkü elimi sıktı ve bana baktı. "Başaracağız," dedi ve "biz" kelimesini duyunca gülümsedim.

"Bakın, ne kadar da iyi anlaşıyorsunuz!" Belediye meclisi üyesi Dolores Sheffield, siyah kadife elbisesiyle muhteşem görünüyordu. Saçlarını geriye tarayıp düzgün bir topuz yapmıştı, şamdan küpeleri göz alıcıydı. Yanaklarıma birer öpücük kondurdu. "Ne hazırladığınızı duymak için çok heyecanlıyız. Regis bu konuda çok ketum davrandı, ama hepimiz sizin bir şeyler hazırladığınızı biliyoruz."

"Çok az kaldı, yakında öğreneceksiniz," diye cevapladı Sebastian gülümseyerek.

Geçen bir garsondan bir kadeh şampanya aldım ve köpüklerin dilimde dans etmesine izin verdim. Yerel iş adamları, şarap tüccarları ve meclis üyeleriyle sohbet ettik. Sebastian'ın karşılaştığı herkesi büyülediğini izledim ve bakışları bana her kaydığinde küçük bir mutluluk hissettim.

Bu işe yarayabilirdi. Oraya gider, sunumumuzu yapar, konsey oylama yapar ve Monticello'yu kurtarırdık. Hayır, kurtarmazdık. Daha da iyi hale getirirdik.

Belediye Başkanı Greene, bir elinde hors d'oeuvres dolu küçük bir tabak ve bir bardak şampanya ile dengede durmaya çalışırken, göbeği kemerinin üzerinden sarkarak yanımıza geldi. "Hazır mısınız?" diye sordu.

"Her zamanki gibi," dedim.

"Sunucu sahneye çıkmak üzere, kendinizi hazırlayın," dedi, bakışlarını Sebastian ve benim aramda gezdirerek. "Beş dakika sonra sıra sizde."

Başımı salladım ve sunumumuzun yüklendiğinden emin olmak için tüm teknik ekipmanın bulunduğu masaya doğru yürüdüm. Ardından gülümseyerek ayakta durdum ve sunucu herkesi etkinliğe davet ederken gerginliğimi gizlemeye çalıştım.

Sonunda sahneye çağırıldım. Derin bir nefes aldım, omuzlarımı düzelttim ve üç basamaklı platformun üzerine çıktım.

şeffaf pleksiglas podyumun arkasına geçtim, kameralar flaşlar patlarken gözlerim seyircileri taradı.

"İyi akşamlar," diye başladım. "Size çok özel bir yerden bahsetmek istiyorum. Şu anda bulunduğumuz yer ve onun zengin tarihi. Ardından Sebastian Anderson'ı buraya davet ederek, burayı daha da iyi ve zengin hale getirmek için planlarımızdan bahsedecek."

Toplanan kalabalıkta mırıldanmalar duyuldu ve Sebastian'ın bakışlarını merdivenlerin yakınında gördüm. Yumuşak bir gülümseme ve şefkatli bir bakış vardı. Bu işte birlikteydik ve artık herkes bunu biliyordu. Aslında ben de herkesin bilmesini *istiyordum*.

Gürültünün dinmesini bekledim, sonra elime aldığım uzaktan kumandayı tıklayarak saatlerce üzerinde çalışarak mükemmelleştirdiğimiz slayt gösterisini başlattım. Monticello'nun inşaat halindeki eski, grenli bir fotoğrafı ekrana geldi ve ben tarih, anılar ve toplulukla ilgili bir hikaye anlatmaya başladım.

Sebastian sahneye çıkıp geleceğe dair vizyonumuzu anlatmaya başladığında, kafam arılar gibi vızıldıyordu. Ama Sebastian'ın derin, yatıştırıcı sesini dinledim ve seyircilerin yüzlerine gizlice bakındım. Bu güzel tiyatroya yeni bir hayat vermek için elimizden gelen her şeyi yaptığımızı biliyordum.

OTUZ İKİ SEBASTIAN

İŞIKLAR KARARDI ve Charlie ile ben sahneden indiğimizde canlı müzik grubu çalmaya devam etti. Sunumumuzun ardından sekiz meclis üyesi birbirlerine toplandılar, sonra da hızla partiden ayrılıp görüşmeye başladılar. Elimizden geleni yapmıştık. Artık beklemek zorundaydık.

"Sence karar vermeleri ne kadar sürer?" diye sordum.

Charlie, tırnaklarını yeni manikür yaptırmış parmaklarını çiğneyerek, galaya bakınıyordu. "Emin değilim. Bu gece olmayabilir. Beraberlik olursa, belediye başkanı karar verecek. Sanırım bizim fikrimize sıcak bakıyor, ama ne olacağı belli olmaz."

Avize ışıkları Charlie'nin çıplak omuzlarında parılıyordu. Straplez zümrüt rengi elbisesiyle muhteşem görünüyordu ve ellerim onun tenine dokunmak için can atıyordu. Ama kendimi tutmaya çalıştım. Geçen günlerde, onu ve Bach Company'yi elde tutmanın bir yolunu bulmak için kafamı yormuştum. Her şey konseyin onayına bağlıydı ve skandalın konseyi etkilemesini istemiyoordum.

Onay aldıktan sonra Sinclair'e yaklaşabilirdim.

Çünkü Charlie'nin Monticello'dan biraz daha fazla değer verdiği bir şey vardı, o da Radcliffe House'du. Sinclair'i, Radcliffe House'u paket anlaşma olarak satın almadan Monticello için butik otel planını kabul etmeye ikna etmenin bir yolunu bulabilirsem, bir şansım olabilirdi. Charlie'ye buraya gelme nedenimin gerçeğini söylemenin bir yolunu bulma konusunda zayıf bir umut vardı.

Onun endişeli ifadesini görmek, karnıma yumruk yemiş gibi hissettirdi. Alnındaki endişeyi silmek için ona elimi uzattım. "Dans eder misiniz?"

"Memnuniyetle, Bay Anderson," dedi gülümseyerek ve elini nazıkçe elime koydu. Parmaklarını tuttum ve parmak eklemlerini dudaklarıma götürme isteğine direndim. Mavi gözleri sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi benimkilere kayd, dudaklarının köşelerinde bir gülümseme belirdi. Tanrım, o çok güzeldi. Charlie kadar bir kadına bakmaktan bu kadar zevk alabileceğimi ve onda hala sevecek yeni şeyler bulabileceğimi hiç bilmiyordum.

Bir düzine kişiyle birlikte dans pistine çıktık. Elimi beline koyup onu uygun bir şekilde kendime doğru çektim. Sonra onu biraz daha yaklaştırdım.

Bakışları tavana kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Bu yer hiç bu kadar güzel görünmemişti. Çok romantik. Belediye başkanıyla yaptığın toplantıda bu kadar inatçı olmasaydın, bunların hiçbiri olmazdı."

"Bu ilişkide inatçı olan ben miyim?" dedim, "R" harfini söylemeden önce kendimi tutamadım. Kızaran yüzü, onun da bu kelimeyi duymaya şaşırdığını gösterdi, ama gözlerinde umut dolu bir ışık parladı. Geçtiğimiz bir ay boyunca düşman komşular, yeniden inşa işbirlikçileri ve şehvetli aşıklar olmuştuk. Şakalar, şeftali sodası ve geçmişimizden parçalar paylaşmıştık. Bu bir ilişkiydi. Bunu istiyordum, onu istiyordum. Oyların sonucu belli olur olmaz Sinclair'i bulup, ona teklif edeceğim yeni anlaşma şartlarını kabul etmesini sağlayacaktım. Buna mecburdu. Charlie ve anneme karşı doğru olan tek şey buydu.

İşe yarayacaktı. Yaramak zorundaydı.

Charlie'nin elbisesi bacaklarımın etrafında uçuşurken, narin bir müzik havada dans ediyordu. Bir rüyadaydık. Zaman durmuştu. Var olan tek şey Charlie'nin gülümsemesi, kalbimin çarpıntısı ve bunu başarmanın bir yolunu bulacağıma dair mutlak kesinlikti.

Sonra belediye başkanı bize doğru geldi ve omzuma dokunarak dansımızı kesintiye uğrattı. "Konsey oylama yapacak," dedi sesinde neredeyse hiç tonlama olmadan ve midem burkuldu.

"Şimdiden mi?" diye sordu Charlie. Beklediğimden daha erken, zaman gelmişti. Midem bulandı. Bu kadar çok şey buna bağlıydı. Charlie'nin, belediye başkanının ya da kimsenin bilmediğinden çok daha fazlası.

"Evet, ikinizle de hemen Monticello ofisinde görüşmek istiyorlar."

Greene belediye başkanını yakından ve hızlıca takip ederek, galadan uzak, tiyatronun arka ofisine gittik. Ortam sessizdi. Neredeyse fazla sessizdi. Belediye meclisinin sekiz üyesi, yüzlerinde hiçbir ifade olmadan omuz omuza duruyorlardı. Tek kelime etmeden bize bakıyorlardı. Ben de onlara bakarken gerginlik kaslarımı kilitledi, saniyeler deniz dibinde kumları havaya savuran bir çapa gibi geçiyordu.

"Ee?" diye sordum sabırsızca. "Karar ne?"

"Oldukça etkileyici bir sunumdu. İkinizin bir araya geleceğini hiç beklemiyorduk." Meclis üyesi Sheffield öne çıktı. "Oylama oybirliğiyle kabul edildi." Bir an durakladı, bakışları Charlie ile benim arasında gidip geldi. Sonra ağzı geniş bir gülümsemeye açıldı. "Teklifinizi kabul etmeye karar verdik. Tebrikler!"

Meclis üyeleri yüzlerinde kocaman gülümsemelerle alkışladı ve içimi bir rahatlama kapladı. Omuzlarımdan tiyatro sahnesindeki bir ağırlık kalkmış gibiydi ve artık bir şansım vardı. Her şeyi düzeltme, sevdiğim kadının istediği her şeye kavuşmasını sağlama şansı. Charlie'ye baktığımda, yüzünde mutluluktan duyduğu tatmin ifadesini gördüm. İyi haberin ardından bir an, belki iki an, birbirimize baktık.

Sonra kolları havaya uçu ve ben onu belinden tutup döndürdüm. Çığlık attı ve kıkırdadı, yüzünü boynuma gömdü. Ortak sevincimizi kimlerin gördüğü umurumuzda bile değildi.

"Başardık. Gerçekten başardık," dedi.

"Başaracağımızı biliyordum."

Meclis üyeleriyle bir dizi el sıkışmasının ardından, Belediye Başkanı Greene öne çıktı ve Charlie'ye baktı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" diye sordu ve Charlie bekledi. "Bu, işinin güvende olduğu anlamına geliyor. Kasabayı yeni bir yola soktuk. Aferin, Charlie. Sebastian."

Vay canına! New Elwood'un miras koruma görevlisi olarak, tarihin bir parçasını daha kurtarmıştı. İşini kaybetmemiş, Monticello'yu kurtarmış ve bu süreçte benim kalbimi çalmıştı.

Şimdi sıra en iyi yaptığım şeyi yapmaya gelmişti: Onun evini korumak için canımı dişime takarak pazarlık yapmalı ve annemin hak ettiği mirasını faiziyle birlikte geri almalıydım.

Gala salonuna geri dönerken koridorlar müzikle doldu ve ikimiz de kulaklarımızdan kulaklarımıza kadar gülümsüyorduk. "Bunu kutlamalısınız," dedi Charlie.

"Şampanya alayım, tiyatroda buluşuruz..." Gözlerim merdivenlere kaydı.

Parlak kırmızı dudağını ısırdı. "İşte benim tarzım bir kutlama. Tuvalet uğramam lazım, sonra orada buluşuruz." Göz kaşları alaycı bir şekilde dans etti, sonra dudaklarında bir gülümsemeye uzaklaştı.

Barda, cilalı metal yüzeye dirseklerimi dayadım ve Sullivan's'ta şarap içtiğim gün gördüğüm pek dostça olmayan bir yüzü tanıdım. Kırmızı etekli sarışın kadın. Bugün beyaz bir elbise giymişti

saçları büyük dalgalar halinde sırtının yarısına kadar uzanıyordu. Gözlerini kısarak soğuk beyaz şarabından uzun bir yudum aldı.

Yeni Monticello oteli için onay aldığımız için keyfim yerinde ve şakacı bir ruh halindeydim. Bu yüzden ellerimi teslimiyet işareti yaparak kaldırdım. "Dikkat edin millet, şarabı var."

Ağzının köşesi milisaniye kadar yukarı kıvrıldı. Zor bir kalabalık. "Merak etme, smokinin güvende. En azından şimdilik."

"Kuru temizleme masrafından kurtulacağım için sevindim," dedim ve ona elimi uzattım. "Ben Sebastian Anderson."

"Abigail. Güzel sunumdu."

"Teşekkürler. Charlie'nin arkadaşı mısın?" diye sordum, Charlie ile konuşurken duyduğum ismini hatırlayarak.

"En iyisi."

"Tanıştığımıza memnun oldum. Kutlamak için bir şeyler içelim," dedim, haberi kendime saklayamadan. Ve tamam, belki de Charlie'nin arkadaşıyla iyi geçinmek istedim.

"Kutlamak mı?" Kaşları havaya kalktı.

Ben başımı salladım. "Charlie bu gece çok mutlu."

"Vay canına!" Abigail'in yüzünde gördüğüm ilk gerçek gülümseme dudaklarını ayırdı ve koluma yumruk atmak için uzandı. Ben geri çekilip ağrıyan yeri ovuşturduğumda, o sadece güldü ve bardağını bana doğru kaldırdı. "Gidip onu bulup tebrik etsem iyi olacak." Abigail veda etmeden hızla uzaklaştı. Arkadaşının heyecanını paylaşması çok tatlıydı.

Siyah kravatlı barmene döndüm ve iki kadeh şampanya sipariş ettim. Parlak içkiyle dolu bardağı elinde çeviren adam başını salladı. Taze doldurulmuş iki şampanya kadehini aldım ve topuklarımı döndürdüm, yüzleşmeye hazır olmadığım adamla neredeyse çarpışıyordum. Theo Sinclair. Ancak son görüşmemizdeki kadar sakın ve soğukkanlı görünmüyordu. Burnu kırmızıydı ve gözleri parlıyordu.

"Ne oluyor, Anderson?" diye alçak sesle bağırdı. "Bu eski püskü yere butik otel mü yapacaksın? Benim otel teklifim bu değildi."

Bu benim tercih ettiğim bir savaş alanı değildi, ama sanırım şu an gibi bir zaman yoktu.

Omuzlarımı dikleştirdim. "Biliyorum. Daha iyiydi. Bana teşekkür etmelisin. Charlie Reeves'e teşekkür etmelisin."

Theo, kafamı koparacakmış gibi dişlerini gösterdi. "Anlaşmamız bu değildi."

"Anlaşmamız suya düştü, Sinclair," dedim, başımı yana eğerek. Mahremiyet için geniş merdivenlerden birinin yanına geçtik. Omzunun üzerinden bakındım ve Charlie'yi görmeyince bakışlarımı Sinclair'e çevirdim. "Konseyi araştırdım ve yoğun bir kampanya yürüttüm, ama büyük oteli onaylamayacaklardı. Bu daha iyi. Daha kaliteli."

"Daha kaliteli olabilir, ama odaların dörtte biri benim için daha kötü bir yatırım demek. Restorasyon maliyetlerinin şişmesinden bahsetmiyorum bile." Çenesi sertleşti. "Ben bunun için anlaşımadım."

"Bak, senin bir iş adamı olduğunu biliyorum, ama ben emlak sektörünün en iyisiyim. Sana sunduğum şey saf lüks, Sinclair. Lüks, yüksek fiyat demektir. Karlı ticari gayrimenkulleri görür görmez anlarım. Bu otel versiyonu, bağcılığın ziyaretçilerine küçük kasaba cazibesini büyük şehir konforuyla bir arada sunacak. İnsanlar bunu istiyor."

"Sen kız arkadaşının istediğini söylüyorsun," dedi Sinclair dişlerini sıkarak ve ben dikleştim. Sinclair alaycı bir şekilde güldü. "Aptal numarası yapma. Birlikte içeri girdiğiniz anda anladım. Onunla yatıyorsun."

Bu konuşmanın gidişatı hoşuma gitmedi. Charlie bu konuşmayı yapmamın tek nedeni olmasına rağmen onu bu işe karıştırmak istemiyordum. "Bu seni ilgilendirmez."

"Sen benim işim yaptın, benim oteli mahvettiğinde."

Oh, bu çok iyiydi. Bay Sinclair bu binanın kime ait olduğunu unutmuş gibiydi. Yaklaşarak, şampanya bardağın kenarından dökülerek parmaklarımı ıslattı. "Otelinizi bile benim sayemde aldığınızı unutmayın," diye fısıldadım. "Daha iyi bir otel. Şu anda farkında olmayabilirsiniz, ama inanın bana, çok yakında o yaşam tarzı influencer'ları sosyal medyada otelinizi övüp övüp dururken, kârlar da akmaya başlayacak."

Sinclair alaycı bir şekilde güldü ve bakışlarını kaçırdı. "Öyle olmasını umsan iyi olur."

Suda bir damla kan kokusunu alan köpekbalığı gibi, onu yakaladığımı biliyordum. İlgilenmişti. Hayır, ilgilenmekten öte, yatırım yapmıştı. "Sana güncel rakamları göndereceğim. Bu yeni otel versiyonunun hayal edebileceğinden çok daha iyi bir fırsat olduğunu göreceksin."

Bakışlarımız tekrar buluştuğunda, gözleri açgözlülükle parladı. "Bunu bana yapman hoşuma gitmedi," dedi.

Omuz silktim. "Sunumdan önce gizli tutmamız gerekiyordu."

"Avukatlarım güncellenen satış sözleşmesini en ince ayrıntısına kadar inceleyecekler.

dişli tarak. Eğer beni dolandırmaya çalışıyorsan, anlaşma iptal."

Topuklarımın üzerine yaslanarak, rahat bir omuz silkme hareketi yaptım. İçimde kalbim çarpıyordu, nabzım boğazımda atıyordu, midemde bir düğüm vardı. Zor kısım geliyordu. Bunu burada yapmak istemiyordum, ama Bach Company için fon bulmanın tek yolu buydu, böylece anneme hakkını verebilir ve Charlie'nin Monticello'yu Sinclair'e sattığım için beni affetmesini sağlayabilirdim.

Şampanyadan bir yudum aldım ve diğer adamın bakışlarıyla buluştum. "Bu yeni otel versiyonunu isteyeceğinden o kadar eminim ki, bir sonraki bölüme geçeceğim."

"Hangi sonraki kısım?"

"Radcliffe House Apartments'ı satıştan çekiyorum." Vücudum isyan etmesine rağmen, sözlerim sabit bir şekilde çıktı. Her şey bu ana bağlıydı. Her şey.

Sinclair ise bunu kabul etmiyordu. Gözleri şişti, cildi koyu kırmızıya döndü. "Aklını mı kaçırdın?"

Ona soğuk bir bakış attım. "Yeni Monticello, konuştuğumuzdan çok daha değerli. Anlaşmada Radcliffe House'u tutarsak, aslında ona *para ödemiş olursun*. O artık gündemden çıktı."

Sinclair'in öfkesi cildime statik elektrik gibi çarptı. Bakışlarını karşıladım. Radcliffe House'a ihtiyacım vardı ve Monticello'nun satışından elde edeceğim paraya ihtiyacım vardı. Sinclair'in ise bu kasabada başka bir dayanağa ihtiyacı vardı ve bu tiyatronun onun için bir mücevher olacağını biliyordum. Onun burayı şık bağ evinden daha çok istediğine bahse girmiştım. Hayatımdaki iki kadın için kazanmam gereken bir bahisti.

Sinclair, kafasında on sayıyormuş gibi derin bir nefes aldı. Bir an sonra, sakinliğini yeniden kazanarak gözlerime baktı. "Biliyor musun? Seninle bu oyunu oynamaktan bıktım. Ben yokum."

Çenemin düşmemesi için vücudumdaki her kasımı gerginleştirdim. "Ne?"

Gözleri, tepkimi okurken keskinleşmişti ve Sinclair gülümsemeye başladığında kendimi ele verdiğimden endişelendim. "Anlaştığımız her şeyi satacaksın, o boktan kulübe ve arazisi dahil, yoksa anlaşma yok." Sesinde bir vahşilik vardı.

Boğazımda sert, kuru bir yumru oluştu. Yutkundum ve yumru mideye düştü. Anlaşma olmazsa annem hak ettiğini alamayacaktı. Lydia mezarından bile kazanmış olacaktı.

Ama aynı zamanda Radcliffe House'a sahip olacağım anlamına da geliyordu. Charlie'nin hayatından daha çok sevdiği eski, harap bir bina.

Bir ayda aşık olduğum kadın mı, yoksa hayatımı borçlu olduğum ailem mi? Her an parçalanabilecek yeni bir ilişki mi, yoksa otuz yıl önceki bir yanlış düzeltmek mi?

Keder, öfke ve korku içimi kapladı. Bu risk almaya değerdı, Sinclair'i istediğim gibi yönlendirebileceğimi düşünmüştüm. Ama o tuzağa gelmiyordu ve uğruna çalıştığım her şey parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu.

Aniden, bunu başarabileceğimden emin olamadım. Neredeyse hiç tanımadığım bir kadın için her şeyden vazgeçmeye gerçekten hazır mıydım? Ya Charlie fikrini değiştirip benden bıktığını söylerse? Sonuçta, tanıştığımızdan beri benden hoşlanmadığını oldukça açık bir şekilde belirtmişti. Ya geçici bir fantezi için The Bach Company'deki şansımı kaçırsam?

Bu eski binayı yenileme hakkım vardı, ama bunu yapacak param yoktu. Hamilton Bach'ı arayıp şirketini satın alamayacağımı söylemek zorundaydım. Anneme, büyükannemin kıldığını tamir edemeyeceğimi söylemek zorundaydım.

Theo Sinclair'in karşısında dururken, kalın siyah dumanın burnumu tıkadığı ve gözlerimi tahriş ettiğı anı aklıma geldi. Hayatımın en büyük hatasını mı yapmışım?

Yüzümden bir şey okudu. Asla görmesini istemediğim bir şey. Ve bana korkunç, zafer dolu bir gülümseme attı. "Ya evi ve oteli bana satarsın ya da giderim, Anderson. Seçim senin. Ama ikimiz de bunun senin için en iyi seçenek olduğunu biliyoruz."

Omzuma küçümseyici bir şekilde vurarak yanımdan geçip çıkışa doğru yürüdü. Onun arkasından boş boş bakakaldım, ne halt ettiğimi ve ne yapmam gerektiğini merak ederek.

Karnımda ne kadar suçluluk, utanç ve öfke çalkalanırsa çalkalansın, cevap otuz yıldır aynıydı.

Bir ay önce tanıştığım bir kadın için anneme, aileme karşı otuz yıllık görevimi bırakamazdım. Buna aşk mı diyebilirdim ki? Nasıl *bilebilirdim*?

Sinclair haklıydı. Gerçekten tek bir seçenek vardı.

OTUZ ÜÇ ABIGAIL

SEBASTIAN'ı Charlie'yi bulmak için barda bırakıp çıktığımda, merdivenlerde yeşil bir şey gördüm. Eteğinin altından altın rengi topuklu ayakkabıları parladı ve ona seslendim, ama o gözlerini üst kata dikmişti.

Onu bulup kocaman sarılmak için karşı merdivenlerden yukarı çıktım. Onunla gurur duyuyordum.

Sonra onları duydum. Sebastian Anderson ve yıllardır kasabamıza göz dikmiş olan o yılan Theo Sinclair. Başkalarını hiç umursamadan, New Elwood'da küçük imparatorluğunu kurmak için alabileceği her parça araziye satın almak istiyordu.

Onların üstündeki merdivenlere oturup anlaşmanın her kelimesini dinlerken, içimi buz gibi bir korku kapladı. Sebastian'ın uzun süredir devam eden bir anlaşmadan kurtulmaya çalışmasını ve başarısız olmasını dinledim. Charlie'nin bundan haberi olamazdı.

O adam en iyi arkadaşımı baştan çıkarmıştı. Konseyin gözüne girmişti. Ve tüm bu süre boyunca, burayı kimsenin iş yapmayacağı tek adama satmayı planlamıştı.

O pislikten de kötüydü. En alçaklardan alçaktı. Smokin giymiş bir adam şeklindeki büyük bir pislik yığınıydı.

Ve Charlie bunu bilmeliydi. O, Charlie'nin kulağına daha fazla yalan fısıldamadan ona söylemeliydim. Onların dans edişini, bütün gece boyunca birbirlerine attıkları bakışları görmüştüm. En iyi arkadaşımı kullanmıştı ve şimdi onun kalbini kıracaktı.

Tabii ben ona önce söylemezsem.

Aşağıdan başka ses gelmeyince, korkuluktan aşağıya baktım ve kimseyi görmeyince, Charlie'nin nereye koştuğunu öğrenmek için merdivenlere döndüm. Sonra, tam önümde, tekil, gıcırıltılı asansör kapıları açıldı ve Anderson dışarı çıktı. Bakışları bir an için üzerimde dolaştı, ama varlığını fark etmemiş gibi görünüyordu.

Yüzü gergindi, endişeli bir bakışla koridordan sinema salonlarına doğru baktı. Ben eğildim ve Charlie'yi takip etmek için aceleyle uzaklaşmasını izledim.

tüm o öfke, dehşet ve haklı öfke çelik gibi sert bir kararlılığa dönüşmüştü.

Onu oradan çıkaracaktım, ondan uzaklaştıracaktım. En iyi arkadaşımı koruyacaktım, çünkü o aramızda en iyisiydi. En sadık, en tutkulu ve en sevgi dolu. O olmasaydı, boşanmamın en karanlık günlerinden nasıl çıkardım bilmiyorum.

Şimdi bu iyiliğin karşılığını verme zamanı gelmişti.

Tereddüt ettim, gözlerim Sebastian'ın kaybolduğu sinemaya kaydı. Bir dakika oyalanmaya çalıştım. İki dakika. Ona zehirli sözler söylemesi için yeterli bir süre.

Ama aralarına dalarsam, kendini kurtarmak için bir fırsat bulur, beni kötü adam gibi gösterir. Sonuçta, işleri batırmak bana yabancı değildi. Sözlerimi çarpıtıp bu durumdan da kurtulabilir.

Ona bu şansı vermeyecektim. Gözlerimle odayı tararken, zihnim, Charlie'yi, sinsî bir iş adamından yüklü bir çek karşılığında hepimizi satacak olan o alçak heriften uzaklaştırmanın bir yolunu arıyordu.

Sonra asansörün yanındaki duvarda küçük kırmızı bir kare gördüm. Hmm, bu işe yarayabilir. Tavanın üzerindeki eski yangın söndürme sistemine baktım, sonra aşağıdaki ışıltı ve ihtişama baktım.

Bu da diğer fikirler kadar iyiydi. Ve muhtemelen o pisliğin daha fazla zarar vermesini engellemek için en iyi şanstı. Merdivenleri tırmandım ve yangın alarmına koştum. Parmaklarımın altında metal soğuktu, beyaz kol beni çağırıyordu. Kayboldukları koridora son bir kez baktım, kalbim çarparken kararlılığım sert ve berrak bir kristale dönüştü.

Bunun için başım büyük belaya girebilirdi. Ama buna değecekti.

OTUZ DÖRT CHARLIE

Sebastian ve benim daha önce keyifle oturduğumuz, koridorun ortasındaki premium koltuklarda oturuyordum. Parmaklarım kırmızı kadife kol dayanağının üzerinde dolaştı ve eski patlamış mısır ve küflü minderlerin kokusunu içime çektim. Bu eski binanın yenilenmesini düşününce içimde mutluluk köpürdü. Kurtarmak istediğim şeyden çok daha iyiydi. İnsanlar New Elwood'a gelip bu binanın *tadını çıkaracaklardı*, yanından geçip soyulmuş boyaya ve patlamış ampullere kaşlarını çatarak bakmayacaklardı.

Ve bunu Sebastian'la birlikte başarmıştım. Onu beklerken ayağım yer yerinde durmuyordu, burada baş başa kalıp büyük zaferimizi kutlamak için neler yapabileceğimizi düşününce damarlarımdan kan akıyordu.

Sonra içeri girdi, gözleri çılgınca ve papyonu eğri büğrüydü. Sanki ellerini yarım düzine kez saçlarından geçirmiş gibi, koyu renk saçları alnına ve kulaklarına düşmüştü.

Ayağa kalktım. "Sebastian? Her şey yolunda mı?"

Adımları aramızdaki mesafeyi kapattı ve bir anda kendimi onun kollarında buldum. Derin ve titrek bir nefes aldı, sonra dudaklarımı dudaklarıyla kapattı. Alt dudağımı ısırды, sonra dilini dilime değdirdi. Ona sarıldım, öpücüğe kendimi kaptırdım, sonra çekildim.

Bir şeyler ters gidiyordu.

"Başardık," dedi, biraz fazla hızlı konuşarak, "burayı kurtarabiliriz."

Alnından bir tutam saçını ittim. "Bana söylemediğin ne var?"

"Charlie, ben..." Sinemanın karanlığında gözleri kararmıştı, avuçları yanlarıma bastırarak beni kendine çekti. "Sen benim için çok önemlisin, Charlie."

Omuzlarım yumuşadı. "Ben de," dedim. Bakışları gözlerimin arasında gidip gelirken, bunun benim şansım olduğunu anladım. Bu heyecanlı anı yaşıyorduk ve içimde yanan soruyu sormayı beklemekten bıkmıştım. Kollarına atlamak, dokunuşunun zevkini kabul etmek kolay olurdu, ama geleceğin güvende olduğunu bilmem gerekiyordu.

Konuşmak üzereyken parmaklarımı dudaklarına koydum. "Dinle, seninle bir şey konuşmak istiyorum."

Yutkundu. Kaşlarını çattı. "Evet?"

Gözlerinde, büyük zaferimizden sonra hiç mantıklı gelmeyen gölgeler vardı. "Kutlama yapıyoruz, değil mi? Monticello'yu kurtardık. İyi hissettiriyor, değil mi?"

"Evet."

Kalbim çarpıyordu. Her şey bu ana gelmişti. Sebastian'ın kolları beni sarmışken, her şeyin yoluna gireceğine inanmak zorundaydım. Derin bir nefes aldım ve en gizli hayalimi açıklamaya hazırdım. "Tiyatroyla yaptığımız şey, senin tiyatroyla yapacağın şey... Ben de Radcliffe House Apartments'ta aynısını yapmak istiyorum."

"Charlie..."

"Sadece dinle beni. Senin için ölü olmasının canlı olmaktan daha değerli olduğunu ve bir kuruş bile daha yatırım yapmak istemediğini anlıyorum. Ama ben istiyorum. Evi yıkmayı yeniden düşünmeni ve yerine sana satın almama izin vermeni istiyorum."

Gözlerini kırttı. Nefesi kesildi ve gözlerinde umutsuzluk gibi bir şey belirdi. Bu ruh halini anlamadığım için kendi paniğim de arttı. Kazandığımız için sevinçten uçmamız gerekirdi! Kutlama yapmamız gerekirdi! Ama Sebastian sanki tüm paralarını kırmızıya yatırmış ve kaybetmiş gibi görünüyordu. Bir terslik vardı.

Konuştığında sesi titriyordu. "Neden bahsediyorsun?"

Ondan biraz uzaklaştım, hala kollarının içindeydim ama aramızda birkaç santim vardı. Ellerimi omuzlarına koyup, gözlerinin içine baktım. "Bana satmaktan bahsediyorum. Piyasa değerinden, adil bir şekilde. Kredim onaylandı. Biraz zaman alacak ama evi tamir ettireceğim ve artık senin sorunun olmayacak. Her şeyi geride bırakabiliriz."

Gözlerini kapattı, yüz hatları gerildi. Panik halim daha da şiddetlendi, tırnaklarım omurgamdan aşağıya doğru sürtünerek her çıkıntılı kemiği ırlatıyordu.

"Sebastian?"

Göz kapakları açılmıştı ve o sıcak yeşil gözleri uzaklara dalmıştı. "Güzel bir fikir, Charlie, ama bunun ne kadar büyük bir iş olduğunu anlıyor musun? Yüz yıllık bir ev. Onu restore etmek için on binlerce, hatta yüz binlerce dolar harcamak zorunda kalacaksın."

Bir adım daha geri çekildim ve ellerimiz birbirinden ayrıldı. "Biliyorum, ama orası benim evim, Sebastian. Neden anlamıyorsun? O

Hayatımdaki en önemli şey." Son kelimeyi söylerken sesim titredi.

Soğuk, uzak gözleri benimkilere dikildi. Sözleri söylemeden bir an önce, reddedildiğimi hissettim. "Üzgünüm, ama teklifini kabul edemem."

Nefesim kırık camdan ibaretti. Boğazımı, ciğerlerimi ve dudaklarımı kesiyordu. Yumruklarımı sıktım. "Neden? Daha fazla para mı istiyorsun? Fiyatını söyle."

Soğukluk kırıldı. Sesi yalvarır gibiydi. "Charlie, lütfen anlamaya çalış."

"Anlamak mı? Neyi anlamam gerekiyor?"

"*Anlayamıyorum*. Sadece... sadece bana biraz zaman ver.

Sadece zamana ihtiyacım var." "Ne için zaman?"

Cevap vermediğinde çenem sertleşti. Bir saat önce olmayan bir uçurum vardı aramızda. Çenemi dikleştirdim. "Peki, o zaman resmi miras görevlisi olarak seni durduracağım. Yıkamak için asla onay alamayacaksın."

Gözleri kapandı. Yenilgi. "Charlie..."

"Ne? Belki Ford Tiyatrosu ya da büyük gelir potansiyeli olan bir tarihi bina değil, ama burası benim evim. Tarihi bir ev ve onu korumak benim görevim."

Konuşurken sesi yumuşak ve nazikti. Nazik olmamasını tercih ederdim. "Yaptığınız şeyi gerçekten saygıyla karşılıyorum. Ama ev miras listesinde değil. Yapabileceğiniz hiçbir şey yok."

Kafamda binlerce iğne batıyormuş gibi hissettim. "Neden bahsediyorsun?"

"O evin başına ne geleceğine sen karar veremezsin Charlie. Bu senin kararın değil."

Nefesim hızlı ve kesik kesikti. Kafamı salladım. "Yanılıyorsunuz!"

"Değilim. Yıkım izni bu hafta geldi. Ama bana biraz zaman ver. Sadece düşünmem lazım..." Bana uzandı, ama ben geri çekildim, kalbim düzensizce atıyordu.

Sonra bir siren sesi havayı yırttı, kulak zarlarımı delip geçerek başka bir acı söz duymamı engelliyor gibiydi.

Tavana yerleştirilmiş yangın söndürme sistemlerinden siyah, kötü kokulu çamur fışkırmaya başlayınca başımı kaldırdım ve çılgılık attım.

"Yangın! Yangın!" Sebastian panik içinde bağırdı. "Çıkışa gitmeliyiz. Hemen!" Elini bileğime kapatıp beni tiyatrodan dışarı, dışarıdaki kaosa sürükledi.

Yangın mı? Tüm umutlarım bir anda nasıl yanıp kül olabilirdi? Bu yeri kurtarmak için tüm kalbimi ve ruhumu ortaya koyduktan sonra nasıl yanabilirdi? Belki de bu Sebastian'ın şeytani planının bir parçasıydı. Beni oyalamak için, sonra da her şeyi elimden almak için. Her şeyi yakıp kül etmek için.

Onun elinden kurtulup, çıkışa doğru koşan insan kalabalığının içine daldım ve beni çağıran sesini duymazdan geldim. Sıçrayan su siyah renkten kahverengiye dönmüş ve yavaş yavaş berraklaşıyordu. Kokuşmuş bir koku lobinin her yerine yayılmıştı. Çılgın kalabalığın içinde ilerlerken birinin omzuna çarptım ve çıkışa doğru koşarken eteğimi kaldırdım. Kaygan zeminde neredeyse kayıp, eziliyordum.

Sonra kolumu keskin tırnakların ısırdığını hissettim ve gözleri fal taşı gibi açılmış Abigail'e döndüm. "Buradasın. Her yerde seni arıyordum. Seninle konuşmam lazım." Saçları, biyoloji laboratuvarındaki petri kabına ait bir maddeyle kafasına yapışmıştı.

"Şimdi olmaz. Yangın var! Buradan çıkmalıyız." Sevdiğim her şeyin yok olduğunu düşününce son kelime boğazımda düğümlendi.

"Yangın yok," dedi alçak sesle. Abigail, yüzü asık bir şekilde beni oradan dışarı çekti.

"Ne?" Nemli Virginia havası yüzüme çarptı ve alnımdaki ter damlalarının iki katına çıkmasına neden oldu.

"Yangın alarmını çaldım. Seni ondan uzaklaştırmam gerekiyordu."

Ah, Abigail. Hiçbir arkadaş bu kadar sadık ve dürtüsel olamazdı. Boğazım düğümlenirken, onun beni kaldırırda sürüklemesine izin verdim. "Bana söylediklerini duydun mu?"

Kaşlarını çattı. "Ne dedi?"

"Bana evi satmayacakmış. Düşünmeye bile yanaşmayacakmış." Omzumun üzerinden dışarıya akan insanları ve yaklaşan itfaiye sirenlerinin sesini dinledim. Ama duman yoktu, marquee'de alevler yoktu. Kalabalıkta Sebastian'ın izi de yoktu. İyi. Belki de yanlışlıkla o iğrenç sprinkler suyundan bir yudum içmiş, yüz yıllık bir hastalığa yakalanmış ve kendini sıçarak öldürmüştür.

"Bu mantıklı," dedi karanlık bir sesle. "Tiyatro hakkında duyduğum sözlerle uyuyor."

Abigail'e dönüp kaşlarımı çattım. "Tiyatro ne oldu?" "O pislik Theo Sinclair'le bir anlaşma yapmış.

Monticello'yu ona satıyor."

Damarlarımda dolaşan kızgınlık bir anda buz gibi soğudu. Gözlerimi kırptım. Tekrar kırptım. "Ne?" Sebastian tiyatroyu *satıyor mu*? Theo Sinclair'e mi? Ve benim evimi bana satmayacak mı? Ne oluyor?

Bu olamazdı. Ama... yatırımcılardan bahsetmişti. Sinclair ile olan bağlantısı hakkında bu kadar ketum davranmasının nedeni bu muydu?

Nefesim düzensizleşti. Bana *yalan söylemişti*. Bütün bu zaman boyunca beni öpmüş, dokunmuş ve *yalan söylemişti*. Her şey yalandı. Her şey bir manipölasyondur.

"Emin misin?" Sesim kulağıma bile zayıf geliyordu.

"Evet, sunumundan sonra barda bunu konuşurlarken duydum.

O zamandan beri seni arıyordum ama ortadan kayboldun."

Kaybolmak doğru kelimeydi. Sebastian'ın aldatmacasına kaybolmuştum. Şimdi sadece evimden kurtulmakla kalmıyor, Monticello'dan da kurtuluyordu. Bütün bunların amacı bu muydu? Her şeyden kurtulmak mı? Benden kurtulmak mı? Bir erkek seni kullanıp işini bitirdiğinde olan bu değil miydi?

"Charlie!" Sebastian, Monticello'nun girişinden adımları seslendi. Sesi çok samimi geliyordu, ama artık onun ikiyüzlülüğünü anlamıştım. Aramızdaki insanları aşarak gözlerimiz buluştu.

Saçları başının üzerine yapışmıştı, kirli su boynundan aşağı akarak bir zamanlar tertemiz olan yakasını ıslatıyordu. Kaşları yalvarırcasına kalktı ve bize doğru hareket etti.

Acı içimi kapladı, nefesimi kesen ateşli çizgiler halinde. Ondan uzaklaştım ve derin bir nefes aldım. "Buradan gitmeliyim. O pislige nasıl kanmışım, inanamıyorum," dişlerimi sıkarak söyledim, ama tek istediğim çığlık atmaktı.

"O tür kurnaz adamlar böyledir," dedi Abigail, ama onun ne düşündüğünü çok iyi biliyordum: *Sana söylemiştim*.

Park etmiş arabalara baktım ve küfrettim. "Ted burada değil. O pislighin arabasıyla geldik." Düşmanın Maserati'sine öfkeyle baktım.

"Charlie!" Sebastian'ın sesi uzaktan karanlık geceyi yırttı ve kalbim dakikada bir mil hızla çarpmaya başladı. Keşke bu cehennemden de bu kadar hızlı kaçabilseydim...

kaç

abil "Onu bir daha görmek istemiyorum," dedim Abigail'e.

sey Parlak el çantasından anahtarlarını çıkardı ve bana attı. "Al.

dim

Arabamı al ve oraya git. Ben onu oyalarım."

"Nasıl yapacaksın?"

Abigail çantasından bir çakı çıkardı ve bıçağı kılıfından çıkardı. Parlak, pahalı aracının ince İtalyan lastiklerine baktı. "Carrie Underwood tarzı. Belki bir dahaki sefere arkadaşımınla uğraşmadan önce bir kez daha düşünür."

İşte bu yüzden Abigail'e her zaman güvenebilirdim. O benim sadık dostumdu. "Teşekkürler, Abigail."

"Çabuk." Arabasını işaret etti.

Kapıya koştum ve birkaç saniye sonra park yerinden çıktım. Ellerim titriyordu ve nefes alamıyordum gibi hissediyordum. Hak etmeyen bir adama kalbimi verdiğim düşüncesi, gözyaşlarının gözlerimi yakmasına neden oldu.

Ama acımı içime attım ve derinlere gömdüm, sonra arabayı döndürdüm ve cevapları bulabileceğimi bildiğim tek yere doğru yola çıktım.

BELEDİYE BİNASI KARANLIKTAN KARARMIŞTI ve ben neredeyse suçlu hissettim. Ama suçlu olan ben değildim. Kendimi ofisime kilitledim. Işığı açıp yüzümden ıslak saçlarımı çekince ellerim nemli ve titriyordu. Islak bornozum kalçalarımın yapışmış, mahvolmuş halime yüzümü buruşturdum. Kiralık ev sahibi benden bir servet isteyecekti. Ama şu anda bununla ilgilenemezdim.

Kasabanın yüz yıllık kayıtlarını araştırdım. Miras listelerini ve imar izinlerini taradım. Hatta karanlık, nemli bodruma indim ve evin inşa edildiği güne kadar uzanan eski, solmuş kayıtları karıştırdım.

Sebastian haklıydı. Beni yakalamıştı. Radcliffe House Apartments, New Elwood'da tarihi eser statüsünde değildi. Bunu nasıl gözden kaçırmıştım? Neden evin koruma altında olduğunu varsaymıştım? En önemli ayrıntıyı fark edemeyecek kadar işimde bu kadar beceriksiz olabilirdim?

Gözlerim yaşlarla dolarken bağırarak kitabı odanın diğer ucuna fırlattım.

Bu, hiçbir çarem olmadığı anlamına geliyordu. Yıkımı engelleyemezdim. Altı aylık bildirim süresi dolduğunda, o evin yıkılmasını izlemekten başka seçeneğim kalmayacaktı.

o evin yıkılmasını izlemekten başka çarem yoktu. Önümdeki eski kayıtlara derin bir dehşet, korku ve utançla baktım. Onu durdurabileceğimi düşünerek, kendini beğenmiş bir deli gibi ortalıkta dolanıyordum. Oysa o, benim hiçbir gücüm olmadığını biliyordu.

O ise Sinclair Vineyards'ta, bu hikayenin diğer kötü adamıyla puro içiyordu. Ben hiçbir şey yapamadım. Ona konsey onayını gümüş tepside sunmuştum ve şimdi sevdiğim her şeyi kaybedecektim. Değer verdiğim her şeyi.

Yenilmiş halimle dışarıya sürükledim kendimi, elbisenin etekleri yere sürtünüyordu. Tek istediğim eve gidip yatağıma kıvrılıp sonsuza kadar uyumaktı. Ama eve gidemezdim. Sebastian eninde sonunda oraya gelirdi. Onu görmeye dayanamazdım. Görmeyecektim. Bir daha asla eve gidemezdim.

Kimi kandırıyordum ki? Benim evim yoktu. Harap bir tavan arasında eski püskü bir dairem vardı. Bir iki valiz dolusu giysim, birkaç yastık ve anılarım vardı.

Orayı satın alıp restore edebileceğimi mi sanmıştım? Sebastian'ın bana bakıp, başını sallayıp, "*Tabii, iyi fikir. İmzala*" diyeceğini mi sanmıştım?

Ne kadar aptalmışım. Bunca zaman beni kullanmıştı ve ben hiçbir şeyin farkında değildim. *Onun* işini halletmek için koşturup durmuş ve bu sırada kendimi evsiz bırakmışım.

O evi yıkacaktı ve ben bunu izlemek zorunda kalacaktım. Tüm o anılar, tüm o mutluluklar... hepsi yok olacaktı. Bildiğim tek evim.

Abigail'in arabasında oturup gözyaşlarına boğuldum. Nemli sulama suyu ve küflü bodrum kokuyordum. Duş almak ve bir fıçı şarap içmek istiyordum, ama tek yapabildiğim başımı direksiyona yaslayıp ağlamaktı.

Çünkü ona aşık olmuşum. Kendinden emin gülümsemesine ve yumuşadığı anlara aşık olmuşum. Butik otel projesinde çalışırken sahte heyecanına aşık olmuşum. Beni değerli, saygılı ve güzel hissettirmesine aşık olmuşum.

Ve hepsi yalandı.

Direksiyona sıkıca tutunarak hıçkırıklarla sarsıldım, asla gerçekleşmeyecek tüm umutlarımı içimden boşalttım. Sinclair'in Monticello'yu ele geçirmesini izlemek zorunda kalacaktım, benim çabalarım para kazandığını bilerek. Ailemin hatıralarıyla yüzleşmek ve onlara başarısız olduğumu söylemek zorunda kalacaktım.

Her şeyde başarısız olmuşum. Yakında kasabadaki herkes bunu öğrenecekti. Buraya hiç ait olmayan küçük kız herkesi mahvetmişti. O kadar aptaldı ki, burnunun dibinde dolaşan para aç akbabaları görmemişti. Hepimizi dolandırarak kasabamızı en yüksek teklifi verene satmıştı.

Göğsüm parçalandı ve tüm acı, ıstırap ve keder dışarı döküldü. Aldığım her nefes kokuşmuş gibiydi. Gözlerimden akan her gözyaşı yanaklarımı, ellerimi, uyluklarımı yakıyordu.

Onu öpmüştüm. Onu *sevmiştim*. Kendimi o kadar özel hissetmiştim ki, bana yaptıklarını göremedim. Evime yaptıklarını.

Tüm bu acıyla yaralıyken, başımı direksiyondan kaldırıp boş arsaya baktım. Ağlıyor muydum, ağlamıyor muydum bilemedim, çünkü yanaklarım ıslanmaya devam ediyordu ama hıçkırıkları kesilmişti.

Ve eve gidemedim. Evim *yoktu*. Bu yüzden Abigail'in evine gittim.

Pencereler karanlıktı. Henüz dönmemişti. Anahtarım vardı ama kilide sokar sokmaz, yeni bir alarm sistemi kurduğunu hatırladım. Şifreyi sadece tahmin edebilirdim. Ve en son ihtiyacım olan şey, arkadaşımın evine izinsiz girmekten tutuklanmaktı.

Telefonumu çıkardığımda, bir düzine cevapsız arama olduğunu fark ettim. Sebastian. Ekranımda onun adını görünce göğsümde yeni bir acı hissettim. Bana ne söyleyebilirdi ki? Yalanlarını haklı çıkarmak için ne gibi bir açıklama yapabilirdi?

Boğazımın sıkışıp kurumasını görmezden gelerek Abigail'i aradım ama cevap vermedi. Doğrudan sesli mesaja düştü. Tekrar denedim. Ve tekrar. Ellerim titriyordu. Sanki içim boşaltılmış ve etrafa saçılmış gibi hissediyordum. Karanlıkta, kiralık bir elbise giymiş, tek başıma mahsur kalmıştım.

Neredeydi o? Yolda olmalıydı. Biri onu arabayla getirmiş olmalıydı. Titreyerek Abigail'in bagajını karıştırdım ve eski spor kıyafetleri ile piknik battaniyesi buldum. Onun evinin önünde kıyafetlerimi değiştirdim ve battaniyeye sarıldım.

Anahtarları elime sıkıca aldım ve topuklu ayakkabılarımla onun mükemmel boyanmış veranda salıncağına doğru sürünerek gittim. Çıtalı yüzeye kıvrılıp rüzgârın beni ileri geri sallamasına izin verdim.

Yorgunluktan uyuyamayan ben, ön bahçesindeki ağacın hışırdayan yapraklarına bakakaldım. Ağustos böceklerinin sesini dinledim. Salıncakta ileri geri sallandım.

Salıncakta, korunaksız ve yalnız yatarken, içimi derin bir acı kapladı. Belki de bunu hak etmiştim. Belki de sonum hep böyle olacaktı. Sonuçta, ben sadece, alabileceği her parça sevgi için yalvaran, terk edilmiş, üzgün bir çocuktum.

Sebastian'ın cazibesine kapılmam hiç de şaşırtıcı değildi.

OTUZ BEŞ SEBASTIAN

Sol arka lastiğimdeki yarayı izledim ve neredeyse gülmeye başlayacaktım. Tabii ki bu gece böyle bir şey olacaktı. Charlie'nin bunu kendi yaptığına bile şaşırırmazdım. Onu suçlayabilir miydim? Bunu hak etmiştim. Alarm çaldığında ödüm kopacak kadar korkmayı hak etmiştim. Yıllar önce her şeyimi kaybettiğim gibi Charlie'yi de kaybetme düşüncesine dayanamıyordum. Sinemadan sağ salim çıkmış olabilir, ama yine de onu kaybettiğimden korkuyordum.

Telefonum elimde sessiz ve karanlıktı, tüm aramalarım cevaplanmamış ve geri aranmamıştı.

Kararımı vermiştim. Hayatımın fırsatını seçmiştim. Annemi seçmiştim.

Lydia'nın annemden aldığı şeyi ona geri vermek doğru ve iyiydi. Bu kasabayı hayatımdan çıkarmak, büyükannemin mirasının parçalanıp satılacağı düşüncesiyle mezarında dönüp durduğunu bilmek adaletti.

Öyleyse neden canlı canlı gömülen benmişim gibi hissediyordum? Nefes alamıyordum, düşünemiyordum.

Arabamı Monticello'nun önüne bıraktım. Sigorta, polis raporları ve yedek lastiklerle uğraşacak gücüm yoktu. Olayı uzaktan izlediğimde, tiyatro neyse ki hala sağlandı. İtfaiye hortumu yoktu, merdiven yoktu, belki de yangın bile çıkmamıştı. Keşke Charlie ile aramızda olanlar da yanlış alarm olsaydı. Tek düşünebildiğim, Abigail onu uzaklaştırırken gözlerindeki bakıştı.

Abigail, Sinclair ile konuştuğum yerden sadece birkaç metre uzakta, merdivenlerde duruyordu. Yüzündeki bulldog ifadesini görmezden gelmeye çalışmışım. Bana doğru fırlattığı düşmanca bakışları... Charlie'ye ulaşmak dışında hiçbir şey düşünemediğim için görmezden gelmişim.

Ama biliyordum, Abigail'in her şeyi duyduğunu *biliyordum*. Ve Charlie'ye anlatmıştı.

Charlie'nin gözlerindeki o bakış ne anlama geliyordu? O yıkım, o acı? O bakış ben yaratmışım. Onu gece boyunca kollarımda tutmak için planlarımdan vazgeçmeme neden olan kadını incitmişim.

Sabah olmuştu ama Charlie'den hala cevap yoktu. Arabası hala ön kapının önündeydi, benimki ise bütün gece park yerinde duruyordu. Kesinlikle

çok geç eve dönmüştü. Ona koşup sarılmak ve her şeyi anlatmak istesem de kendimi durdurdum. Beni dinleyecekse, gerçekten dinleyecekse, uykuya ihtiyacı vardı. Ve kahveye.

Hızlıca giyindim, lastiğimi değiştirmesi için bir tamirci çağırdım ve arabamı almak için otoparkta onunla buluştum. Yedek lastiğimi taktırdıktan sonra Magnolia Café'ye gittim.

"Günaydın Sophie," dedim, yapabildiğim en gülümsemeyle.

O, bana bakmadan homurdandı. Bana verdiği en soğuk selamdı ve içime saplanan bıçak biraz daha döndü. Her zamankinden sipariş verdim ve Charlie için vanilyalı kapuçino ekledim. Sophie'ye veda edip, içecekler için tekrar teşekkür ettim, ama o beni görmezden geldi. Küçük kolonyal kafeden çıkıp kahvemi yudumladım. Ugh. Sophie'nin kahvesi, bu sabahki tavırlarından bile daha soğuktu. Dün gece Charlie'den daha fazlasını kaybetmişim galiba.

Ama bu geçici bir şeydi. Bunu düzeltecektim. Bir şekilde. Sinclair'le neden uğraştığımı ona açıklayacaktım. Bach Company'den ve büyükannemin hatalarını ailem için düzeltmekten bahsedecektim. Ben...

Tanrım, evini yıkarsam beni asla affetmezdi. Ama Radcliffe House'u Monticello ile birlikte satmazsam, çıkmazdaydım. Hayatımın fırsatı olan bu iş anlaşması olmazsa, annem için adalet sağlanamazdı.

Dün gece beni saran panik yeniden baş göstermeye başladı. Kaslarımı gerdi ve soğuk kahvemi yutmamı zorlaştırdı. Apartmana döndüğümde kalbim sanki. Arabası yoktu. Bu, Charlie'nin gittiği anlamına geliyordu.

Ne olacağını zaten bildiğimden, onu bir kez daha aradım. Tek cevap, modern zamanların soğuk tavrı olan sesli mesajdı. Elimdeki kapuçinoya bakıp kendime güldüm. Her şeyin üstüne, kahvenin bu durumu düzeltebileceğini düşünerek aptallık etmişim.

Başımı eğerek içeri girdim ve kapıyı sertçe kapattım. Kapı çerçevesinden sarsıldı ve tüm duvar sallanmış gibi oldu. İki hafta önce, bu sadece evin yıkılması gerektiğinin bir başka işareti olurdu. Şimdi ise, ev gıcırdayıp sessizleşirken, onu... çekici buldum. Rahatlatıcı. Sanki bu eski duvarlar duygularımın fırtınasını hissedebiliyor ve benim için onu tutacak güce sahipmiş gibi hissettim.

Ben artık kimdim? Kendimi buraya nasıl bu kadar soktum? Dün gidebilirdim. Otuz günüm dolmuştu ve bunu kanıtlamak için mutfak masamda

mutfak masamın üzerinde duruyordu. Yıkım işlerini uzaktan halledebilirdim. Burada olmak zorunda değildim. İşim bitmişti.

Sinclair anlaşması, sıcak bir kayanın üzerine kıvrılmış bir çingiraklı yılan gibi masanın üzerinde duruyordu. Tedirgin bir şekilde masanın karşısından onu izledim ve bunu yapmaya cesaretim olup olmadığını merak ettim.

Ve yapmaya cesaretim olup olmadığını.

Her şeyden sonra, Charlie'nin sadece bir havluyla, mürekkepli dudaklarıyla orada yattığı gece olduğu kadar heyecanlı olmalıydım. Ama değildim.

O kağıtları imzalamak, bu kasaba ile bağlarımı koparmanın başlangıcıydı. Ve durumun gidişatına bakılırsa, Charlie ile de bağlarımı koparmanın başlangıcıydı. Birkaç hafta önce yapmaya can attığım, ama şimdi düşüncesine bile tahammül edemediğim bir şey. Onun gözlerine baktığım, yumuşak dudaklarını öptüğüm her an, benim için her şeyi değiştirmişti. Belki de her şeyi değiştirmişti.

Charlie'nin sıcak kapuçinosundan bir yudum aldım, kokusunu içime çektim ve onun dilinde çok daha tatlı olduğunu hatırladım. Onu daha da özledim.

Bu anlaşmayı iptal etsem bile Charlie beni affedebilir miydi? Yıkımı durduramayacağını biliyordu. Sinclair anlaşmasından haberi vardı. Tabii, bunu büyükanneme boyun eğmediği için New Elwood'dan kovulan anneme hak ettiğini vermek için yaptığımı bilmiyordu, ama bu yeterli olmazdı. Onun tek bildiği evin yıkılmasını haklı çıkarmazdı.

Bu yüzden, benim gördüğüm seçenek şuydu: Affedilmek için yalvarabilir ve hiçbir şey elde edemezdim. Ya da her şeyi satıp bu kasabadan bir kez ve sonsuza kadar ayrılabilir ve buraya geldiğimde yapmaya karar verdiğim şeyi başarabilirdim.

Kağıt yığını imzalamam için beni çağırıyordu ve ben de düzinelerce kez imzamın karalamaya başladım. O kadar çok imzaladım ki son sayfaya geldiğimde elim ağrıyordu.

Başka bir yol göremiyordum. Charlie anılarını toplayıp yeni bir yer bulmak zorunda kalacaktı. Tıpkı benim gibi, buradan uzaklarda.

Kalemi bir kenara atıp, imzamın bulunduğu kağıt yığına baktım. Kalbim kulaklarımda çarpıyordu ve vücudum titriyordu. Duvarlar üzerime çöküyordu ve derin bir nefes almaya çalıştım. Ciğerlerim sıkıştı. Gözlerimin kenarlarında siyah noktalar titriyordu ve hava almak için kapıya doğru sendeledim. Omzum

koridorun duvarlarına, merdiven korkuluğuna, alt kattaki diğer dairenin kapısına çarptı ve sonra dışarı çıktım, sıcak ve nemli havayı ciğerlerime çekerek nefes aldım.

Görüşüm netleşip kuşların ve böceklerin sesleri kulaklarıma ulaştığında, ağır bir gürültüyle verandanın merdivenlerine oturdum.

Ve taşıma kamyonunu fark ettim.

Elastik sırt destekleri olan iki nakliyeciyi arkamda belirdi ve eski bir kanepeli taşıyordu. Yoldan çekilince, kanepenin Albert'in dairesinden olduğunu fark ettim. İçeride, alt kat komşumun kapısının ardına kadar açık olduğunu ve bir kutu vantilatörün son hızda çalıştığını gördüm.

"Selam Albert. N'aber?" diye sordum, evine girerken sesim aldatıcı bir şekilde normaldi.

"Neye benziyor? Taşınıyorum," dedi. Hala birkaç haftası vardı. "Neden bu kadar erken?"

"Neden bekleyelim? Hayat çok kısa." Albert, etrafı incelememi izledi. Kutular yığılmıştı ama hala yapılacak çok iş var gibi görünüyordu. "Her şeyi almıyorum. Bazı şeyler taşımak çok zor, anlarsın ya? Ama madem burayı yıkacaksın, ben de gerisini burada bırakayım da diğerleriyle birlikte çürüsünler."

Dairenden sanki yaşam makinesine bağlıymış gibi bahsediyordu. Sanki bir insanmış gibi. Charlie de kesinlikle öyle görüyordu.

Ailesi ve çocukluğunun ardından bir kayıp daha yaşayacaktı. Benim neden olduğum bir kayıp.

Mutfak masamın üzerinde duran sözleşmeyi düşündüm. Bu bahar aşkının sonu orada siyah beyaz yazıyordu.

Nakliyeciler içeri girip alanımıza girmeye başladılar. Albert ve ben mutfaka geçtik. Renkli ışıklar zeminde ve dolaplarda parıltıyordu, ben de onları takip ederek sinek ve bal kavanozu desenli vitray pencereye kadar gittim. Burası, bu evin geri kalanı gibi, sanki Charlie'nin parmak izleriyle kaplıydı. Yaptığım şeyin gerçekliğiyle yüzleşmemek için pencereye bir taş atmak istedim. Hala yapmam gereken şeyin.

Albert birkaç çöp kutusuna tekme attı ve içindekiler tıkırdadı, dikkatimi tekrar ona çekti. "Bunlardan ister misin?"

El aletleri ve elektrikli aletlerden oluşan koleksiyonuna baktım. Bunları çatıdaki sızıntıyı ve yatak odamın tavanını tamir etmek için kullanmıştı. Buraya da izlerini bırakmıştı. "Onları almayacaksın, değil mi?"

"Artık emekli oldum. Resmi olarak."

Sanırım Albert'in artık onlara ihtiyacı yoktu ve ben de şehirdeki hayatıma geri döneceğime göre, benim de ihtiyacım yoktu. "Hayır, teşekkürler."

"O zaman burada bırakayım. Belki taşıyıcılar alır." Taşıyıcılara doğru başını salladı. Sonra cebinden anahtarlarını çıkardı, eski bir pirinç anahtarı çıkardı ve bana uzattı. "Sanırım bu artık senin."

"Teşekkürler," dedim, sanki önemli bir şey emanet edilmiş gibi ağırlığını hissederek. Değerli bir şey. Ama ona baktıkça, avucumun ısıısıyla ısınan eski, değersiz bir metal parçası gibi görünüyordu.

"Bu gece geç saatlerde ayrılıyorum. Han'da bir oda tuttum. Senin tiyatro otelinki kadar güzel değil, ama yarın batıya gitmeden önce idare eder."

Artık komşum olmayacağını bilerek elimi uzattım. "Albert, sen iyi bir adamsın. Her şeyin gönlünce olsun."

Albert bana sıkı ama sıcak bir el sıkışması verdi. "Sen de, Sebastian. sen de."

Daireme geri dönüp, bir kez daha etrafı gözden geçirdim. Eskisi kadar eski ve yıpranmıştı. Hâlâ bir ölüm tuzağıydı. Hâlâ yangın tehlikesi vardı. Hâlâ yıkılmak üzereydi.

Dişlerimi sıkarak oturdum ve satış sözleşmesini son bir kez daha okudum. Monticello, belediye meclisinin yerine yeni bir otel inşa etme planlarını onaylaması şartıyla satılıyordu. Bu şart yerine getirilmişti.

Radcliffe House, arazisi için satılmıştı. Sözleşmeye göre, yıkım masraflarını ödemek ve yıkımı tamamlamak benim sorumluluğumdu. Arazi tamamen temizlenene kadar Sinclair'e teslim etmeyecektim.

Yüzümü buruşturarak maddeleri tekrar okudum. Hoşuma gitmemişti, ama kötü adam olmak zorundaydım. Ne de olsa damarlarında Radcliffe kanı akıyordu. İnatçılık kalbimi taş a çevirdi, kağıtları istifleyip sözleşmeyi mutfak masasına koydum.

İşleri yoluna koymak için bunu yapmak zorundaydım. Keşke Charlie beni yanlış görmeseydi.

OTUZ ALTI CHARLIE

ABIGAIL endişeli bir tavuk gibi etrafımda dolanıyordu. Bütün gece verandadaki salıncakta uyuduğum için vücudum ağrıyordu ve bana bininci kez iyi olup olmadığımı sorduğunda eliyle onu uzaklaştırdım. Kendimi banyoya kilitledim ve o kadar uzun süre suyun altında durdum ki cildim kızardı ve acıdı, sonra Abigail'in benim için bıraktığı eşofman altı ve yumuşak tişörtü giydim.

Buharlı banyodan çıktığımda, arkadaşımı koridorda tırnağını kemirirken buldum.

"Neden içeri girmedin?" diye sordu. "Senin evine mi?"

"Evet, evime! Donarak ölebilirdin."

Ona soğuk bir bakış attım. "Olası değil, dışarı 18 derecedir. Sen neredeydin?"

Gözleri yana kaydı. "Ben... biraz başım belaya girdi. Ama önemli değil," diye ekledi aceleyle, bileğimi tutup beni mutfığa sürükledi.

Eve iğrenç, kirli geceliğiyle gelmişti. Sonunda hikayeyi ondan öğrenecektim, onu Silverado'suyla eve getiren kişinin Rex Montgomery olduğunu da. Şimdi duş almış, spor şortu ve tişört giymişti, ama gözlerinin altında hala koyu mor lekeler vardı. Sanki geceyi zor bir pozisyonda geçirmiş gibiydi. İkimiz de öyleydik.

Abigail pek iyi bir aşçı değildi, ama mutfakta koşturup bize kahve ve tost hazırladı ve her birkaç saniyede bir endişeli bakışlar atıyordu. "İyi olduğundan emin misin?"

Gözlerimi kırıp onun bakışlarıyla buluştum. "Hayır.

Kendimi oldukça uyuşmuş hissediyorum." "Sıcak bir duş aldıktan sonra bile mi?"

"İçimde," diye ekledim, nefes nefese.

"Anladım." Altın kahverengi, tereyağı sürülmüş bir tostun olduğu tabağı önüme koydu, sonra iki kupa aldı ve içine sert kahve doldurdu. "Belki Sinclair anlaşmasını herkese anlatırsak, konseyin onayını engelleyebiliriz. Henüz resmi değil, değil mi?"

Kahveme bir damla süt döktüm ve bulutun dans edip değişmesini izledim. "Muhtemelen yapabilirim, ama yapmak istediğimden emin değilim."

"Ne demek istiyorsun?"

Gözlerimi ona çevirdim, dudaklarımın bir köşesinde hüzünlü bir gülümseme belirdi. "O eski tiyatro artık ömrünün sonuna geldi, Abigail. Bütün kasaba yle. Değişime ihtiyacımız var."

"Ama... Sinclair!"

"Bu yeri düzeltmek için başka kimin yeterince parası var?"

Abigail bana kaşlarını çattı, sonra uzanıp avucunu alnıma bastırdı. "Bence bir doktora grnmelisin."

Onu iterek, yarı gülme gibi algılanabilecek bir burun çekme sesi çıkardım. "Ciddiyim."

"Peki ya ev?"

Keskin bir acı göğsümü deldi. "Ev..." Diye iç geçirdim. "Ev için yapabileceğim bir şey yok sanırım. Belki de onu bırakmanın zamanı gelmiştir."

Abigail kahvesine somurtarak baktı. Tek düşünebildiğim, evimden nasıl taşınacağım ve Sebastian Anderson'ı bir daha asla görmemek ve konuşmamak için ne yapacağımdı.

BİR HAFTA SONRA, Abigail'in verandasındaki salıncakta oturmuş güneşin batışını izliyordum.

Gala gecesinden beri iim sızlamaya devam ediyordu. Kendimi çok karışık hissediyordum. Evimin yakında enkazdan ibaret olacağını bilmek ve onun yalanlarının derinliği arasında nefes alamıyormuş gibi hissediyordum. Ve bunun için ondan nefret ediyordum. Onu tüm varlığımla nefret ediyordum. Ama daha da çok, ona aşık olduğum için kendimden nefret ediyordum.

Bu yüzden, eşyalarımı daireden taşırken ortaya çıkmaması büyük bir rahatlama oldu. Evimden. Deli gibi eşyalarımı topladım ve bu sırada birkaç tabak kırıldığından emindim. Artık tüm eşyalarım bir depoda duruyordu. Dolabımın çoğu, birkaç seçme yastık, bilgisayarım ve en sevdiğim şeftali aromalı maden suyunun kalan iki kutusu hariç her şey.

Buruşuk sarı yıkım bildirimini bulup, listelenen adrese taşındığımı onaylayan bir e-posta gönderdim. Cevap veren alışan Sebastian için çalışıyor olmalıydı. Profesyonel ve

verimliydi ve erken taşındığım için söz verdikleri parayı göndereceklerini teyit ettiler. Ondan para almak kirli ve yanlış geliyordu. Ama pes etmişim. Tüm mücadele ruhum tükenmişti ve artık tek yapabileceğim kendime acıymaktı.

Şimdi lik Abigail'de kalıyordum. Kabul etmekten nefret ediyordum ama merkezi kliması, uzun sıcak duşları ve yalıtımlı çatısı çok hoştu. Ayrıca zeminin ayaklarımın altında çökeceğinden endişelenmeme gerek yoktu. çok zorunda eklemek ek bu olmasını eklemek Radcliffe Apartmanları'na ekledim, ama bunun asla gerçekleşmeyecek bir hayal olduğunu düşündüm. "Hâlâ onu düşünüyor musun?" diye sordu Abigail, yanımda

salıncakta oturarak.

Dikkatim tekrar ona yöneldi. "Onu öldürmeyi düşünüyorum," dedim, ama bu doğru değildi.

"İşte bu ruh!" Soda kutusunu benimkine çarptı ve bir yudum aldı. "Bu adamları hiç anlamıyorum. Önce seni çatıdan aşkını haykırmak istemeye zorluyorlar, sonra da onları iki metre toprağın altına gömmek istemeye zorluyorlar."

Boşanalı üç yıl olmuştu ve hala hayatının parçalarını bir araya getirmeye çalışıyordu. "En azından evi aldın."

Abigail kaşlarını çattı. "Üzgünüm, Charlie."

"Evet, ben de. Onu çok özleyeceğim." Acımın sessizliği içinde oturduk, üstüne üstlük bir B planım da yoktu. Bu düşüşü hiç tahmin etmemişim. Anderson'ın bana eski evi satacağından emindim. Adil ve dürüst bir anlaşma. Şimdi, bir şey satın almaya onay verilmişti, sadece bana ait bir şey. Ama o evin bana verdiği mutluluğu vermeyecek bir ev sahibi olma fikri bana çok yanlış geliyordu.

"Yine evsiz kaldığıma inanamıyorum," dedim.

"Evsiz değilsin. Benimleyisin. Evde birinin daha olması hoş oldu."

"Eski kocan dışında mı demek istiyorsun, onu döşeme tahtalarının altında sakladığın?"

"Onu kovdum. Evi kokutuyordu," diye cevapladı gülerek. "Ama cidden, bu evi almak için çok uzun ve zorlu bir mücadele verdim. Onu benim ve onun için mükemmel hale getirmek için tüm kalbimi ve ruhumu verdim. Birlikte yaşayacağımız hayat için. Ve o bunu elimden aldı."

Boşanmasının acı günlerini ve istediği tek şey olan evi için hiç pazarlık yapmadığını düşündüm. Ben de

abuk pes mi etmiştim?

şok olmuş bir şekilde ona döndüm. "yle mi? Neden?" "nk her gün ne kadar yalnız olduğumu hatırlatıyor. Büyük bir ev, paylaşacak biri varsa bir hayaldir."

"nk her gün bana ne kadar yalnız olduğumu hatırlatıyor. Büyük bir ev, paylaşacak birisi varsa bir hayaldir."

Radcliffe House hakkında böyle hissedebileceğimi hayal edemiyordum. Ama aynı zamanda, bunu nasıl bilebilirdim ki? Etrafımda her zaman biri vardı. Albert'ın merdivene tırmanıp pencereden bana gülümsediğini hatırladım. Babamın, onu şaşırtmak için merdivenlerin altından atladığında gülüşünü hatırladım. Annemin Hooker's Paradise için en sevdiğim limonlu kekleri pişirmesini izlediğimi ve vitray pencerelerden gelen ışığın mutfağı rüya gibi gösterdiğini hatırladım.

Belki de tutunduğum şey ev değildi. Evdeki insanlardı.

Sonra *onu* düşündüm, sabah yatakta beni öptüğü anı. Bana baktığında glmsemelerinin nasıl yumuşadığını. Beni nasıl kışkırttığını, sonra tepki aldığında nasıl parladığını. Beni tüm ynlerimle kabul ettiğini: inatılığımı, tersliğimi, kararlılığımı. Onun yanında kendim olmaktan başka bir şey olmaya çalışmam gerekmiyordu.

Düşüncelerimi kafamdan attım. Hiçbiri gerçek değildi.

Derin bir nefes aldım. "Bir fikrim var," dedim ve arkadaşım merakla bana baktı. "Neden buraya seninle birlikte taşınmıyorum? Erkeklerden sonsuza kadar vazgeçip ayakkabı koleksiyonumuzu ikiye katlayabiliriz. Ne dersin?"

Abigail bana sıcak bir gülümsemeyle baktı. "İstediğin kadar burada kalabilirsin, ama eninde sonunda ikimiz de daha fazlasına hazır olacağız."

Daha fazlası mı? Onun söyleyeceği son şey bu olmuştu. "İkimiz de hazır olacak mıyız, yoksa sen hazır *olacak mısın*?" diye sordum.

Omuzlarını silkti. "İkimiz de."

"Bana söylemediğin bir şey mi var? Biriyle mi taşıştın?"

"Hayır," dedi. "Sadece beni gerçekten seven biriyle birlikte olmanın güzel olacağını düşünüyorum. Bilirsin, benim tuhaflıklarını affeden ve kalbimin doğru yerde olduğunu bilen biri."

Sözleri içime işledi. Ben henüz o noktada değildim. Yakınından bile gememiştim. Ama belki yeni bir başlangıçla sonunda olabilirdim. Tabii ki kapsamlı bir araştırma yapıp, eski sevgilileriyle konuşup, ailesiyle taşışmam gerekirdi. Birinin ailesiyle vakit geçirerek o kişi hakkında çok şey ğrenebilirdin. Sebastian'la tüm bunları yapsaydım, kendimi bu acıya sokmazdım.

Telefonumdan bir mesaj geldi.

MINNIE

Az önce haber geldi. O piç demo tarihini öne aldı. Radcliffe House Apartmanı yarın yıkılacak.

Parmaklarım kaskatı kesildi ve telefonumu düşürmek üzereydim. O e-postayı göndermemeliydim. Asla pes etmemeliydim.

"Ne oldu?" diye sordu Abigail.

Onun destekleyici kahverengi gözlerine baktım ve yüzü, gözlerimden akan yaşlarla bulanıklaşmaya başladı. "Bitti. Her şey bitti."

OTUZ YEDİ SEBASTIAN

“MERHABA,” annem telefona cevap verdiğinde dedim.

"Merhaba Sebastian. Hala New Elwood'da mısın?" diye sordu.

"Evet, ama hafta sonuna kadar ayrılacağım. Radcliffe House'un yarın yıkılacağını haber vermek için aradım."

Başka bir yol var mı diye kendime defalarca sormuştum. Ve defalarca cevabım hayır olmuştu. Tutduğum yıkım şirketi bu hafta için boşluk vardı, ben de kabul ettim. Özellikle de Theo, son görüşmemizden beri işleri bir an önce halletmem için başımın etini yiyordu.

Hâlâ imzalı sözleşmeyi ona göndermedim. Dosyalarımnda dinamit gibi saklıyordum, ama fitili henüz ateşlememiştim. Henüz.

Yine de yıkımı organize etmişim.

Ev yıkılacak, sonra araziyi ona devredecektim ve her şey bitecekti. Bitecekti.

Evin dışı, komşu mülkleri korumak ve insanların meraklı gözlerinden uzak tutmak için iskeleyle kaplanmıştı. İçeriden, mutfak penceremi kesen kalın galvanizli çelik çapraz destekleri görebiliyordum. Hapishane parmaklıkları gibi görünüyordu. Eşyalarımı şehirdeki bir otele taşımıştım ve bu yer yakacak oduna dönmeden önce son bir kez dolaşıyordum.

Bu öğleden sonra müteahhit bazı makineleri getirecekti. Ve yarın sabah erkenden, gürültü yönetmeliği izin verir vermez, bina yıkılacaktı.

Bunun olması gerekiyordu.

Sonuçta, elim kolum bağlıydı. Charlie için Radcliffe House Apartmanı'nı kurtaramazdım. Ve o çoktan taşındığına göre, mücadeleden vazgeçtiğini varsaymak mantıklıydı. Ve bu süreçte beni de vazgeçmişti.

Taşındığı gün, bütün gün dışarıda olduktan sonra üst kattan sesler duydum. Bir an geri döndüğünü sandım. Aramızdaki kırılan şeylerin düzelebileceğine dair boş ve aptalca bir umut beslemiştim.

Kapıyı çaldım, vurdum, seslendim ama cevap vermedi. Sonra kapı kolunu denedim. Açık.

Boş daireye girdiğimde içimi kaplayan duygu... Bunun bana ne yaptığını tarif etmek zordu. Parmak uçlarım soğudu ve midemde bir boşluk hissettim. Aynı anda hem ağır hem de hafif hissettim.

Çatı katında bir uçtan diğerine yürürken, gözlerim onun çok sevdiği mansart çatının çizgilerini takip ederken, parmaklarım küvetin kıvrımlı kenarlarında dolaşırken, yerler gıcırdıyordu. Duvarda, onun kaleminden damlayan mürekkebin kuruduğu noktaya bakıyordum. Kan kırmızısı, sanki evin kendisi ölümcül bir yara almış gibi boyadan aşağı damlıyordu.

Sonra Arlington'daki asistanım parayı aldığını söyledi. Mutfak tezgahına yürüdüm ve anahtarlarını, papatya desenli tabağın düşüp parçalandığı yerde gördüm.

Gitmişti. Gerçekten gitmişti.

Bu benim istediğim şeydi. İkimizin de hayatına devam etmesi, benim bu kasabadan temelli olarak ayrılmam.

Kararımı vermiştim.

Radcliffe House yıkılacaktı.

"Oh, vay canına." Annem, tam olarak anlayamadığım bir iç çekişle nefes verdi.

"Bu ne anlama geliyor?" Sesim kırbaç gibi çınladı. Birinin daha benim hata yaptığımı söylemesine tahammül edemezdim. Bu kararımı engelleyen kişinin annem olması daha da zordu.

"Sanki o ev yıkıldığında, annem de gerçekten gitmiş olacakmış gibi hissediyorum. Orası onun için özel bir yerdi."

"Neden umursuyorsun?" Sesim sert çıkmıştı. "Bize yaptıklarından sonra, ne önemi var ki?"

Telefonda bir iç çekiş duyuldu. "O hala benim annemdi."

Etrafımdaki eski duvarlara öfkeyle baktım. "Yangın için seni suçladı. Bize boyun eğmemizi istedi. Biz gittikten sonra bir daha seninle konuşmadı, Tanrı aşkına!"

"O inatçı bir ihtiyardı, orası kesin."

"Bu konuda nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?" Saçlarımı elime aldım. "Onu yıkadığım için minnettar olacağını sanmıştım."

Bir sessizlik oldu. Mutfak masasına yaslandım ve burnumun köprüsünü çimdikledim. Gözlerimin arkasında bir baş ağrısı başladı.

"Sebastian?"

diye

homurdandı

m.

"O eski evi benim için mi yıkıyorsun?" Sesi çok nazikti.

Ağlamak istedim. Ayaklarımın arasındaki çiziklerle dolu döşeme tahtalarına bakarken gözlerim yaşardı.

Cevap vermediğimde annem sordu: "Tatlım, iyi misin?" Anneler neden her şeyi anlarlar ki, saklamaya çalışsan bile? Sanki süper güçleri varmış gibi.

"Evet, iyiyim." İyi değildim. Ama otuz günüm dolmuştu. Mülkler resmi olarak benim olmuştu. Tek istediğim, bunu halledip Arlington'daki hayatıma dönmek, Bach Company'nin başkanı olarak yeni görevime başlamak ve tüm bunları unutmaya çalışmaktı. Gittiğinden beri hayatımın her anında aklımdan çıkmayan kadını unutmak.

Yapmak istediğim buydu. Uzaklaşmak. Tüm bunları geride bırakmanın tek yolu buydu. Parayı alıp sonunda annemi mutlu etmek.

"Emin misin?" diye sordu annem.

"Evet, bu hafta görüşürüz."

O daha fazla soru sormadan telefonu kapattım. Aslında ona Charlie'den bahsetmek istiyordum. Gerçekten sevdiğim birini bulduğumu bilmesini istiyordum. O kadın şimdi benden nefret etse bile.

Ama bunun ne faydası olacaktı ki? Charlie ve ben asla birlikte olamayacaktık. Buraya gelme amacımı gerçekleştirecektim ve Charlie bununla başa çıkmak zorunda kalacaktı. İşler böyle olmalıydı. Her şeyi düzeltmenin tek yolu buydu.

Son bir aydır evim olarak adlandırdığım yeri dolaştım, tavandaki yamalı deliğe bakarak. Yirmi dört saat sonra, bu eski ev sadece bir anı olacaktı. Charlie'nin dudaklarını, kahkahasını, ateşli bakışlarını hatırlayarak göğsümde acı hissettim.

Kendimi tutamadım ve onun boş dairesine doğru yürüdüm. Paslı bir penseyle tırnaklarımı sökmek bile daha az acı verici olurdu. Baktığım her yerde, Charlie'nin pembe gözlüklerinden gördüğüm eski, çürümüş evi görüyordum.

Telefonum çaldı. Yıkım müteahhidi arıyordu. "Evet," dedim.

"Ekskavatör yirmi dakika sonra gelecek. Kamyonla gelen adamlar var çitlerin bir kısmını kaldıracaklar, böylece onu arka bahçeye sokabiliriz."

"Görüşürüz," dedim.

Nitekim, yirmi dakika sonra, işçiler arka çitin büyük bir bölümünü yıkarken, bir kamyonet evin önüne geldi. Sürücü ekskavatöre bindi ve rampadan aşağı inerek çitin açılan kısmından geçti. Paletleri dev çelik dişler gibi çimleri parçalarken, ben somurtkan bir yüzle sessizce izledim.

Çok verimliydiler. Bir saat içinde, müteahhitin elini sıkıyor ve kamyonun uzaklaşmasını izliyordum. Boş kasası, kaldırımından inip tekrar sokağa çıkarken hafifçe sallanıyordu. Ekskavatör, arka bahçede sarı bir canavar gibi duruyordu, katlanmış ve hareketsiz, harekete geçme fırsatını bekliyordu.

O anda, korkunç ve geri dönüşü olmayan bir hata yaptığımı fark ettim.

Bir içkiye ihtiyacım vardı. Sullivan's'a gittim.

Gözlerim loş iç mekanı taradı ve kırmızı saçlı, mavi gözlü bir kadını aradığımı biliyordum. Bir dilenci gibi, ona ait bir parça için ellerimi uzatıyordum. Sadece bir anlık bir bakış. Ama bu boş bir hayaldi. Charlie orada değildi.

Ama Rex oradaydı, soğuk bir bira ve bir sepet patates kızartması yiyordu. "Selam Rex," dedim, yanındaki bar taburesine oturup bir bira sipariş ettim. "Bastian, n'aber dostum?" diye gülümseyerek selam verdi.

Rex muhtemelen

New Elwood'da varlığımdan nefret etmeyen tek kişiydi.

Bir iç çekip başımı ellerimin arasına gömdüm, başparmaklarımla şakaklarıma masaj yapmaya başladım. "Pek bir şey yok."

"Charlie hala seninle konuşmuyor mu?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hayır, yarından sonra da konuşacağını sanmıyorum."

"Yarın ne var?"

"Demo. Her şey yarın olacak."

Rex, bunu gerçekten yapacağıma şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı. "Çok heyecanlı."

"Evet, ama biliyorsun, ev kurallara uygun değil," dedim, birini kendi tarafıma çekmek için yarı yürekli bir girişimde bulunarak.

"O da var, bir de Sinclair'in bağının kenarında. Eminim ona bir servet ödemiştir."

Bakışlarım onun üzerine çevrildi. "Bunu nereden duydun?" "Burası küçük bir kasaba, Bastian. İnsanlar konuşur."

"Öyle mi, peki ne diyorlar?" diye sordum.

Rex başını salladı, bakışlarımdan kaçarak. "İyi şeyler değil." Tahmin etmiştim. Eh, sadece birkaç gün daha ve büyük, kötü emlak geliştiricisi

torunu çoktan gitmiş olacak. "Ama bunların sadece söylenti olduğunu biliyorum. Sen kötü biri değilsin."

Tanrım. Bu sözler göğsüme bir hançer gibi saplandı, çünkü ona inanmıyordum. Ben kötü bir adamdım. Bir yığın para için yaşlı bir adamı ve genç bir kadını evlerinden attım. Bunu ben yaptım. Yapıyordum.

Barmen biramı önüme koydu ve ben parmaklarımla bardağın tabanını okşadım. "Bu günlerde kesinlikle öyle hissediyorum. Herkes umursamadığımı düşünüyor. Sadece paranın peşinde olduğumu, ama bu doğru değil. Her şey bundan çok daha karmaşık. Herkes tüm hikayeyi bilseydi, benim gördüğümü görürlerdi."

"Neymiş o?" diye sordu.

"Başka seçeneğim yok."

O gülerek homurdandı. "Dostum, her zaman bir seçeneğin vardır. Bazı seçimler diğerlerinden daha kolaydır. Ama Sinclair'e bir şey satmak zorunda değilsin. O sadece bir zorba."

Rex haklıydı, ama aynı zamanda yanılıyordu. Anlaşmayı yapmak zorunda *değildim*. Kimse silah dayamıyordu, ama büyükannemin hatalarını düzeltmeyi çok istiyordum. Annemin yıllardır çektiği acıyı dindirmek istiyordum. Kolay bir seçim değildi, ama doğru seçimdi.

Başka bir yol olmasını dilerdim. "Öyle olsa bile, tüm bu mülkler beni New Elwood'a bağlı tutmaya devam ederdi."

"Bunun nesi yanlış?" "Ben buraya ait değilim."

"Bundan emin misin?" diye sordu.

Emin olmak zorundaydım. Zaman akıyordu. Tüm evraklar hazırlanmıştı. Mütteahhitler birkaç saat içinde işe başlayacaktı. Artık geri dönüş yoktu.

OTUZ SEKİZ SEBASTIAN

Güneş doğmadan uyandım. Karanlıkta, otel yatağımın kenarından bacaklarımı salladım ve derin bir nefes aldım, ağrıyan kaslarımın yanlış yola girdiğimin işareti olup olmadığını merak ederek.

Ama bu yolu ben seçmiştim ve başka bir seçenek göremiyordum. Rex bir seçimim olduğunu söylemiş olabilir, ama ne tür bir seçimdi ki? Her halükarda Charlie benden nefret ediyordu. New Elwood'da geçireceğim zamandan en azından bir şeyler kazanabilirdim.

Duş alıp kahve içtikten sonra iş botlarımı giydim ve güne hazırlanmaya başladım. Düşüncelerim sakindi, bu da çalkantılı birkaç haftanın ardından rahatlatıcıydı. Bugün bittikten sonra her şey sona erecekti. Hayatıma devam edebilecek ve New Elwood'u geride bırakabilecektim.

Ama aşağı indiğimde, otel lobisinde tanıdık bir yüz gördüm. Durdum. Kaşlarımı çattım. "Anne?"

Rengarenk bir şal ile sarılmış annem, kitabından başını kaldırdı, yorgunluk gözlerinin altındaki torbaları aşağıya doğru çekiyordu. Kot pantolon ve uzun kollu tişört giymişti, bal rengi boyalı saçları başının arkasında toplanmıştı. "Sebastian," dedi ayağa kalkarak. Kollarını bana doladı ve sıktı. Kollarının verdiği rahatlık her zamanki gibiydi, benim için her zaman orada olacak güvenli bir liman.

Ben de ona sarıldım ve omzuna sesimi boğarak sordum: "Burada ne yapıyorsun?"

Üzgün bir ifadeyle benden uzaklaştı, ama ellerini omuzlarımda tuttu. "O yerin yıkıldığını görmek için burada olmam gerektiğini düşündüm." Eli yanağıma yükseldi ve başparmağıyla okşadı. "Son bir kez."

"Üzülüyorsun."

Gözleri benimkilerle buluştu, annem iç geçirdi. "Orası artık çok eski, hâlâ ayakta olmasına şaşıyorum. Muhtemelen yeni bir şeylerin zamanı gelmiştir."

Geri çekildim. "Ama?"

"Ama yok," dedi. "Sadece dün sesinin tonunu beğenmedim."

"Babam nerede?"

"Evde," dedi. "Bu benim için yapmam gereken bir şeydi." Başımı salladım.

Annem elini dirseğıme koydu ve beni lobideki kanepelerden birine çekti. Yanıma oturdu ve kolumu okşadı. "Bunu neden yaptığını bana doğru söylemeni istiyorum, tatlım."

"Sana zaten söyledim. Büyükanнем, böyle bir kasabada bile, hiçbir binaya adının yazılmasını hak etmiyor."

"Sen kızgınsın."

"Sen değil misin?"

Göğsü derin bir nefesle yükselip alçaldı, sonra omuzlarını silkti. "Öfkemi uzun zaman önce bıraktım."

Kafamda karışıklık fırtınaları kopardı. Önümüzdeki sehpa da duran dergi yığının a bakarak kaşlarımı çattım. "Bu yerleri sattığım için mutlu olacağını sanmıştım. O eski evin yıkıldığını görmek seni mutlu eder diye düşünmüştüm. Onun ayaklarına kapanmadıkça taşınamadığımız ev. Hiçbir şeyimiz yokken bize reddettiğı ev."

"Yıkım beni asla mutlu etmez, tatlım." Sesi yumuşak ve yargılayıcı değildi.

Dişlerimi sıktım. "Sen daha iyisini hak ediyorsun anne. Miras benim değil, senin olmalıydı."

"Ama o sana bıraktı."

"Ve ben onu faiziyle birlikte geri vermek için elimden geleni yapıyorum!" Sözler ağzımdan patladı ve kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım. Parmaklarımı saçlarımdın arasında gezdirirken, annemin eli sırtımda belirdi.

Avuç içiyle uzun süre sakinleştirici daireler çizdi, sonra "Bunu ne demek istiyorsun, Sebastian?" dedi.

Ona doğru eğilirken dizlerimiz birbirine değdi ve bakışlarımız buluştu. Saçlarında griler belirmişti. Yeşil gözlerinin etrafında gülme çizgileri oluşmuştu ve çok gülümsediğı için yanaklarında derin çizgiler vardı.

Uzun zamandır Lydia'ya kızgın değildi. Annem kadar çok gülümseyen biri, o kadar öfkeyi içinde taşıyamazdı.

Bir anda, altımdan halı çekilmiş gibi oldum. Sabırlı, sessiz bakışlarıyla karşılaştım ve bu kabus gibi geçen bir ay boyunca anlamlı gelen tek şeye tutundum. "Hamilton Bach, Bach Company'yi satın almak için bana geldi. Sermayeye ihtiyacım vardı, bu yüzden yerel bir şarap üreticisiyle anlaşma yaptım.

. Belediye meclisinden yeni bir otel için onay alır ve Radcliffe House'un yıkımını halledersem, mülkleri benden yüksek fiyata satın alacaktı. Sonra Bach Company'yi satın alıp sana ve babana hisselerini verecektim. Lydia'nın senden sakladığı her şeyi ve hatta fazlasını almanı istiyorum. Yangında olan bu yanlış düzeltereğim anne."

Annemin eli sırtımdan yanağıma kaydı ve bana yumuşak, şefkatli bir gülümseme attı. "Benim tatlı oğlum," dedi. "Her zaman bize bakmak istedin."

"Sizin bakacağım."

Elini yanağımdan çekip elimi tuttu. İki eliyle elimi tutarak gözlerime baktı ve çok sessizce sordu, "Burada başka ne oldu?"

"Hiçbir şey."

Elini elime koydu ve bekledi. Sert bir nefes verdim. "*Hiçbir şey*, anne."

Saniyeler bir birine karıştı ve annemin bir cevap için sonsuza kadar bekleyeceğini biliyordum.

Gözlerimi kapattım ve "Bir kadın vardı" dedim. "Ah."

"Çatı katında yaşıyordu. Kasabanın tarihi eserler sorumlusu ve beni durdurmaya çalıştı. Otelde birlikte çalıştık, Monticello'nun cephesini ve lobisini kurtarmak için bir uzlaşma sağladık. Ama ev için bir şey yapamadı."

"Anlıyorum. Adı ne?"

Boğazım düğümlendi. Ses çıkarmak zordu ama sonunda "Charlie... Charlotte... Reeves" diyebildim.

"Reeves," dedi annem şaşkınlıkla. "Patty ve Lyle Reeves mi? Çocukları olduğunu bilmiyordum. Hiç çocuk istemediklerini söylerlerdi."

"Emin değilim," itiraf ettim. "O evlatlıkmiş. Onların yaşlı olduğunu söylemişti. Bir süre önce vefat etmişler."

"Oh, bilmiyordum."

Monticello'nun dışında Charlie'nin yıkılmış yüzünü düşündüm ve utançtan kızardım. "Ona yalan söyledim anne. Yalan söylemedim ama gerçeği söylemedim. Anlaşmadan hiç bahsetmedim. Evini neden yıktığımı hiç söylemedim."

"Senin için önemli oldu," dedi annem.

Gözlerim yaşardı, kanepeye yaslandım ve parmaklarımı gözlerime bastırdım. "Evet. Ama artık önemi yok. Haftalardır benimle konuşmuyor."

"Ve sen evi yıkıyorsun."

"Onun sahip olduğu tek ev," diye düzelttim. "Ailesiyle ilgili en güzel anılarının olduğu yer. Kendini ilk kez güvende hissettiği yer. Benden satın almayı teklif ettiği ev, ama ben reddettim, çünkü bu anlaşmayı bozacak ve planım karttan ev gibi yıkılacaktı."

Annem uzun bir nefes verdi. "Bunu benim ve babam için yaptın."

"Senin olmalıydı." Sözler ağzımdan patladı. Ellerimi uyluklarımın üzerine bıraktım ve pantolonumun kumaşını ovuşturdum, cildimin altında hissettiğim kaşıntıyı gideremiyordum. "Monticello, ev, her şey senin olmalıydı. Bize sırtını dönmemeliydi. *Yardım etmeliydi* anne. Hiçbir şeyimiz yoktu ve o, hatalı elektrik tesisatı ve patlamaya hazır bir ev için tüm suçu sana yüklemek istedi. *Hiçbir şeyimiz yoktu* ve o yardım etmeyi reddetti."

"Birbirimiz vardık."

Gözlerimi kapattım. "Artık önemi yok. Hak ettiğin mirası alacaksın. Ben hayalimdeki şirkete kavuşacağım. Charlie başka bir yer bulur. Bu doğru olan şey. Adalet bu."

Ardından gelen sessizlik ağır geldi. Sonra annem bana döndü ve o nazik, yumuşak sesiyle şöyle dedi: "Baban ve benim iyi işlerimiz vardı. Zaten biriktirdiğimiz çok paramız var, Sebastian."

"Sen daha fazlasını hak ediyorsun. Kaybettiğimizi geri almayı hak ediyorsun."

Yumuşak bir bakışla gülümsedi. "Seni çok seviyorum, oğlum. O kadar çok ki, bunu anlayamazsın bile. Kocaman kalbini ve adanmışlığını seviyorum.

Bizim için bunu planlamayı seviyorum. Ama beni dinle, tamam mı? Şirketinde hisseler ihtiyacımız yok. Benim şirketinde hisseler ihtiyacım yok.

Büyükannenin mülklerinden gelen paraya ihtiyacım yok, istemiyorum da.

Onları sana verirdim zaten. Onunla aramızda olanlar beni çok incitti, ama onun günahlarının bedelini sen ödemek zorunda değilsin." Nefesim kesildi.

Nefes nefese kaldım ve bakışlarımı ondan ayırdım.

"Anne—"

"Hamilton Bach'ın şirketini satın alıp hayallerinin peşinden gitmek istiyorsan, ben senin yanındayım Sebastian. Ama gözlerindeki bu karanlık beni endişelendiriyor. Lütfen benim için, görev ya da zorunluluktan ya da büyükannene olan kırgınlığından dolayı bir şey yapma."

büyükannene karşı." Bir an durakladı, sonra sessiz ve alçak bir sesle ekledi, "Belki Charlie ile anlaşmak daha iyidir."

Göğsümde bir acı hissettim ve başımı salladım. "Çok geç. O benden nefret ediyor, anne. Her şeyi mahvettim ve artık düzeltmenin bir yolu yok."

Bacağıma hafifçe vurdu. "Doğru olanı bulacaksın. Şimdi gidip yaşlı kadını görelim, yoksa arkada gördüğüm o büyük sarı makine onu paramparça edecek."

OTUZ DOKUZ CHARLIE

GÜNDOĞUŞU gökyüzünü kırmızı, altın ve mor renklere boyadı. Ted'i Radcliffe House'a giden tanıdık sokaklarda sürerken, ağaçlardan gelen tüyler havada uçuşuyordu. Penceremi açmıştım, böylece parmaklarımla çerçeveye vurabilirdim. Çiçek kokulu hava, kasabadan geçerek gerçekten evim diyebileceğim tek yere doğru ilerlerken içeriye giriyordu.

Sokaktan görünen üç tarafı iskeleyle kaplıydı. Gümüş çubuklar ve yeşil bezlerle sargı bezi gibi sarılmış haliyle ona son bir kez bile bakamazdım.

Evle ilgili hissettiğim kayıp daha da keskinleşti. Sanki kendi uzvumdan bir parça kaybetmiş gibiydim, günü atlatabilmek için dikiş ve serumlara ihtiyacım vardı. Sokağın karşısına park ettim ve gölgelik bezinin arkasından evin gölgesini inceledim, sonra kasabaya doğru uzanan bağlara baktım.

Kışın çıplak dallara kadar kesilen asmalar, düzenli sıralar halinde yeşermişti. Uzakta, Theo Sinclair'in sığınağı alçak bir tepenin üzerinde bir canavar gibi duruyordu. Sanki adamı görebilecekmişim gibi kendimi şaraphaneye bakmaya zorladım. Sanki buradan bile acımı ve öfkemi hissedebiliyormuş gibi.

Sonra başka bir araba geldi, direksiyonda yaşlı bir kadın vardı. Radcliffe House Apartments'ın önüne park etmesini izledim ve Sebastian yolcu kapısından çıkınca irkildim. Gözleri, koyu kaşlarının altındaki yeni yapraklar gibi yeşil, doğrudan bana bakıyordu.

Bakışlarımı kaçırdım ve arabanın diğer tarafına geçtim, ama kapıyı açmayı zar zor başardım, o da hemen yanımda belirdi, uzun boylu, yakışıklı, heybetli ve *korkunç*.

"Charlie."

"Sadece son bir kez görmek istedim," dedim ona.

Ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu ve beni izlerken gözleri acı ile doldu. Yaptığı onca şeye, söylediği onca yalana rağmen, yüzündeki o ifade hala göğsümü acıtıyordu. Ona yaklaşıp her şeyi düzeltmek istedim.

Ve bu ne kadar acınası bir şeydi?

"Seni yalnız bırakayım," dedim ve kapıyı daha fazla açtım.

"Özür dilerim," diye patladı. "Sana söylemediğim için özür dilerim, Charlie. Aileme yangında kaybettiklerini geri verebilmek için bu anlaşmayı bitirmeye çalışıyordum, ama hiç beklemiyordum..."

"Bak, eminim nedenlerin vardır." Kendimi zorlayarak başımı kaldırdım ve onun acı dolu bakışlarına karşılık verdim. "Ama ben bunları duymak istemiyorum."

Derin bir nefes aldı. "Charlie..."

İki araç daha geldi, yanlarında yıkım şirketinin logosu olan kamyonetlerdi.

Ciğerlerimin izin verdiği kadar az bir nefes aldım. "Sakıncası yoksa, yıkım başladığında burada olmak istemem." Direksiyonun arkasına geçtim ve kapıyı kapattım. Arabayı çalıştırdığımda Sebastian bana yer açmak için iki adım geri çekildi. Önümdeki yola bakarak arabayı sürdüm ve onu işine bıraktım.

Mezarlığın demir kapısından geçip anne babamın mezarlarının önünde durana kadar, birkaç blok ötede olanların vahameti beni gerçekten etkilememişti. Düzenli mezarların önünde diz çöktüm, mezar taşlarındaki isimlerini okudum ve ağlamaya başladım. Gözyaşlarım annemin isminin yanına damladı. Gözyaşlarımı sildim, öldüğü yılın yazdığı yere ıslak izler bıraktım.

"Özür dilerim," dedim soğuk, ölü mermere. "Kurtaramadığım için çok üzgünüm. Evimizi kurtaramadım." Sonra pes ettim, alnımı dizlerime düşürdüm ve ağladım.

KIRK SEBASTIAN

EKSAVATÖR, hidrolik sesleri ve metalin gıcırtısı eşliğinde hareketlendi. Kabinin içinde, operatör sıkılmış bir ifadeyle izliyordu. Paletleri döndürerek, makineyi arka bahçedeki çimleri, toprağı ve yabancı otları karıştırmak için hareket ettirdi ve kolunun ucuna büyük bir kepçe takmak için ilerledi. Kepçe uzadı, sonra avını vurmaya hazırlanan bir böceğin bacağı gibi kıvrıldı.

Asit midemde kaynarken izledim. Yanımda, annem ellerini önünde kavuşturmuş, ödünç aldığı yüksek görünürlük yeleği ve kaskıyla duruyordu. Binaya giremedik, çünkü biz oraya vardığımızda bina müteahhide teslim edilmişti. Ama annemin evin arkasını incelediğini, benim önemsemediğim tüm detaylara hayranlıkla baktığını gördüm.

Müteahhit yaklaştı. Yanaklarından neredeyse gözlerine kadar uzanan sakalı ve gömleğinin yakasını kaplayan sakalı olan iri yarı, sağlam bir adamdı. Kendi floresan yeleği o kadar kirliydi ki, artık yüksek görünürlük yeleği olarak nitelendirilemezdi, baretinin her tarafı çıkartmalarla kaplıydı. Botları çizik ve kirliydi, taze kazılmış toprak ve molozların üzerinde sanki kendi malıymış gibi yürüyordu. "Gaz ve elektrik kesildi," dedi bize. "Hazırız."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı annem. "Çok gürültü olur mu?"

"Camlar kırıldığında biraz irkileceksiniz," dedi adam sırtarak. İşini çok sevdiği belliydi. "Ama burası kolayca yıkılacak. Kepçe hemen delip geçecek. Muhtemelen çenelere hiç gerek kalmayacak." Ekskavatörlerle birlikte getirdikleri diğer ek parçaya, bir çelik canavardan çalınan siyah çenelere başıyla işaret etti.

Arkamızdaki sokakta devasa bir kamyon gürültüyle ilerledi, sonra çitin boşluğuna geri geri girdi. Römorku boştu ve ekskavatörün yakında yükleyeceği enkazı bekliyordu. New Elwood'daki en eski evi oluşturan tüm odunlar, asırlık yalıtım malzemeleri, camlar ve diğer malzemeler.

Charlie ve Albert için, hatta benim için de bir şekilde daha büyük bir anlam ifade eden enkaz. Burası bir evdi. Anılar, sevgi ve *hayatın* saklandığı bir yerdi.

Charlie benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu, bu çok açıktı. Geriye kalan tek şey, hayatımın fırsatıydı. Bu, Bach Company içindi. Kendimden daha büyük bir şey inşa etmek, bir sonraki adımı atmak için hayalini kurduğum fırsat.

Anneme onun istediği şeyi vermek için...

Aklım karıştı. Bunca zamandır kendime anlattığım hikaye değişmişti. Annem benim teklif ettiğim şeyi istemiyordu. Yeni şirketimin hisselerine ihtiyacı yoktu. Onun ve babamın emekliliği güvence altındaydı. Lydia'yı affetmişti ve benim, sonunda damarlarıma zehir olacak acıya tutunmamı istemiyordu.

Ekskavatör arka bahçede yavaşça ilerliyordu, gürültüsü ve titreşimi kemiklerimi sarsıyordu.

Charlie benim açıklamalarımı dinlemek bile istemedi. Açıklamalarımı ya da özürlerimi istememişti. Bana neredeyse bakmadı bile.

Elimde sadece bu vardı. Sadece bu ev, bu iş anlaşması ve Bach Şirketi.

"Bir şey kaçırdım mı?" Bir el omzuma kondu ve ben öne doğru sendeledim. Sinclair'e baktım, karanlık gözleri gizleyemediği şehvetle parlıyordu. "Büyük bir makinenin bir şeyleri parçalaması gibisi yok, değil mi?"

"Amin," dedi müteahhit, sonra hepimize eski çitin arkasında ve olay yerinden uzak durmamızı söyledi ve avluya geçerek ekskavatörün gözcüsü olmaya başladı.

"Hala imzalı sözleşmeyi bekliyoruz," dedi Sinclair, yakında gerçekleşecek yıkıma bakışlarını ayırarak. "Sanırım bu," diye ekskavatörü, iskeleyi ve kasklı adamları işaret etti, "her an posta kutuma düşeceğini beklemem gerektiğini mi anlıyorum?"

Hemen cevap vermediğimde gözleri kısıldı. Annem hafifçe nefesini tuttu ve ben de onun bakışını takip ederek ekskavatörün kolunu eve doğru uzattığını gördüm. Kepçe mekanik bir gürültüyle yükseldi, dişleri sabah güneşinin ışığında aç bir kurtun dişleri gibi parlıyordu.

Kalbim hızlandı, nabzım parmak uçlarımda, dizlerimde ve boynumda atıyordu. Görüşüm, evin içine girecek dişlerinin yakınında parlak bir şekilde cilalanmış, bekleyen damperli kamyonu kiremit ve kıymıkları taşıyacağı kavisli kısmında ise mat olan o parlak çelik kepçeye odaklandı.

"Anderson?" Sinclair'in sesi sanki çok uzaklardan geliyordu. Neredeyse duyamıyordum. O

elik dişler, sarı kol ve operatörün kontrol panelindeki ellerinin hareketleri dışında hiçbir şey algılayamıyordum.

Kova, Albert'in bir süre önce onarmış olduğu, mansart çatının neredeyse dikey kısmındaki uyumsuz bir yamanın üzerine indi. Kalbimin çarpıntısı o kadar yüksek sesle duyuluyordu ki, ekskavatörün tıslama, inleme ve gıcırta seslerini bastırıyordu.

Ama bu sesi bastıramadı.

Ekskavatör evin arkasından bir parça kopardı ve ben kemiklerimde hissettiğim acıyla bir çığlık attım. Çatı penceresi parıldayan cam parçalarıyla patladı ve ahşap, alçı ve kiremitler korkunç, ürkütücü bir yağmur gibi yere düştü.

Charlie'nin küveti, onu ortaya çıkaran yıkımın karşısında beyaz ve gururlu bir şekilde, yırtık pırtık açıklığın içinde duruyordu.

Tavandan düşüp yatağıma düşmeden hemen önce tekliflerimi okurken içine girdiği küvet. Onu hayatıma sokan küvet, çıplak, öfkeli ve mükemmel.

Kova tekrar yükseldi, güneşte parıldayarak, çatıyı parçalamak için açılı bir şekilde.

İzleyemedim. *Nefes* alamadım.

İçeriden parlayan mücevherler gibi görünen vitray pencereye bakışımı indirdim. Gölgede duran pencere artık donuk ve cansızdı.

Ve yakında hiç var olmayacaktı.

Charlie'nin bit pazarında bulduğu pencere. Babasının taktırdığı pencere. Albert'in her baktığında gülümsemesine neden olan pencere. Charlie'nin bir zamanlar olduğu kızı görmemi sağlayan pencere.

İleriye doğru sendeledim. Kollarım kurşun gibi ağırlaşmıştı ama onları sallamayı başardım. Sevdiiğim kadının evini daha da yıkmak için hareket eden ekskavatörün sesiyle boğuk bir çığlık dudaklarımdan ıktı.

Çünkü onu gerçekten seviyordum. Onu o kadar çok seviyordum ki, sanki içim yanıyordu. Onu seviyordum ve ona bunu yapamazdım. Beni asla affetmese bile, ölene kadar benden nefret etse bile. Her nefesinde adımı lanetlese bile, onu düşündüğümden daha çok seviyordum.

Onu, hayatımın en önemli iş anlaşmasından daha çok seviyordum. Onu, muhteşem manzarası ve sakin iç mekanıyla Arlington'daki dairemten daha çok seviyordum.

Onu lanet olası modern su tesisatı ve elektrikten daha çok seviyordum, çünkü bu evin olmadığı bir dünyada onu sevebileceğimi hayal edemiyordum.

"Dur!" diye bağırdım, ekskavatörün arka bahçeye kazdığı çamurlu çukurlarda sendeleyerek. "Dur!" diye tekrar bağırdım. Bağırarak, deli gibi çırpınarak ileriye doğru koştum. Bu iş çok ileri gitmişti. Bunu durdurmalıydım.

KIRK BİR CHARLIE

Sonraki iki hafta boyunca Abigail'in evinde saklandım, hatta onun misafir odasından uzaktan çalışmaya devam ettim. Tabii ki o da etrafımda dolanıp duruyordu ve Sophie neredeyse her gece Magnolia Café'den artan keklerle uğruyordu. Endişeli gözlerle beni izliyorlardı ve sanki nazikçe davranılması gereken yarı vahşi bir hayvanmışım gibi dikkatli bir tonla konuşuyorlardı.

Kendimi acıma içinde boğuyordum. Başka bir kelimeyle ifade edemezdim. Ailemin mezarlarında kederimi boşalttıktan sonra Abigail'in evine dönüp misafir yatağında boş ve acı içinde yatıyordum. Sonra zihnimi başka şeylerle meşgul etmeye çalışıyordum. Sebastian'ın evimi yıkarak açtığı taze yarayı görmezden gelmeye çalışıyordum.

Başka bir ev alabilirdim. Eninde sonunda alırdım. Ama bundan kurtulabilir miydim, bilmiyordum. Orada dokunmuş anılarım tozlu bir örümcek ağı gibi kolayca yırtılmıştı ve artık geriye ne kaldığını bilmiyordum. Ruhumun dokusu zarar görmüştü. Artık New Elwood'a ait olup olmadığımı bile bilmiyordum, çünkü köklerim sökülmiş ve bir kenara atılmışım.

Kasabada bile yürüyemiyordum, çünkü her şey o eve götürüyordu. Yürümeye ve araba sürmeye alıştığım tüm yollar beynime kazınmıştı, o kadar ki Abigail'in evine gidip gelmek bana yabancı ve yanlış geliyordu.

O ev benim bir parçamdı. Monticello'nun New Elwood'un bir parçası olduğu gibi, benim tarihimin bir parçasıydı. Bir evden daha fazlasını kaybetmişim ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Muhtemelen terapiye ihtiyacım vardı. Kesinlikle.

Kapının çalınması, bakışlarımı dizüstü bilgisayar ekranından ayırdı. Abigail kapıda durmuş, alnına kalıcı olarak kazınmış kaşlarını çatmış bir şekilde bana bakıyordu. "Girebilir miyim?"

Ekranımdaki izin başvurusuna bir göz attım, sonra iç çekip dizüstü bilgisayarın kapağını kapattım. "Tabii."

Yatağın kenarına oturdu ve bana sahte bir gülümseme attı. "Nasılsın?"

"İyiyyim," yalan söyledim. "Burada çalışmak çok kolay. Dikkatimi dağıtan bir şey yok." "Tamam," dedi. "Akşam yemeğe çıkmak ister misin? Sophie ve ben

pizza yemeyi düşünüyorduk."

"Hayır. Sen git, ben burada bir şeyler hazırlarım."

Abigail başını salladı, sonra kendini topladı. Gözlerime baktı, kahverengi irisleri sevgiyle yumuşadı. "Seninle ev hakkında konuşmak istiyorum."

Ben irkildim ve kulak arkamı kaşıyarak bunu gizlemeye çalıştım.

"Bulaşıkları lavaboda bırakıyor muyum?"

"Benim evimde değil," dedi. "Senin evinde."

Onun sözleri göğsümü sıkıştırdı. "Benim evim yok. Evim yok artık, unuttun mu?"

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Ama ya yok olmasaydı?" İçimdeki her şey dondu. "Neden bahsediyorsun?"

"Radcliffe House. Hâlâ ayakta. Yani, tabelası indirilmiş ve etrafı iskeleyle çevrili, ama orada."

"Nasıl?" diye sordum, nefes alamadan.

"Bilmiyorum, ama söylentiye göre yıkım iptal edilmiş." "Ne?"

"Evet, yıkımın başlayacağı sabah bir olay olmuş," diye başladı. "Yıkım" veya "yıkım" kelimesini her söylediğinde göğsümde keskin bir acı hissediyordum. "Ne olduğunu kimse tam olarak bilmiyor, ama kitapçıdaki Mary, Sinclair'in Main Street'te gözü morarmış halde arabayla geçtiğini gördüğüne yemin ediyor."

"Gerçekten mi?"

"Evet, ve yıkım ekibi birkaç gün önce makinelerini götürdü. Yani *bir şey* oldu, ama kimse ne olduğunu tam olarak bilmiyor. Anderson'ın bir otelde kaldığını duydum, ama kimseye olan biten hakkında bir şey söylememiş."

"Ben..." Ciğerlerim kurşun gibiydi. Nefes almakta bu kadar zorlanmamın tek açıklaması buydu. "Bunları ne zaman öğrendin?"

"Yaklaşık bir hafta önce. Olayları takip ediyordum," diye itiraf etti Abigail. "Ama sana bir şey söylemek ve umutlarını bozmak istemedim, ya olur da..."

"O zaman neden şimdi söylüyorsun?"

"Vinnie Sanders bu sabah Magnolia Café'ye geldi ve Sophie, yıkım müteahhidinin sinirlendiğini söylediğini duydu. Anderson'ın ona zamanı için ödeme yapacağını ama

müteahhidin onunla bir daha iş yapmayacağından şüphe duyduğunu söyledi. Tabii ki konuşmanın sadece bir tarafını duymuştu, ama yıkımın iptal edildiğini düşündüğünü söyledi. Tamamen iptal edildiğini."

Ellerim soğudu. Parmaklarımı hareket ettirmeye çalıştım ama kar fırtınasına yakalanmış ve hipotermiye girmeye birkaç dakika kalmış gibi yavaş tepki verdiler. Göğsüme bir ağırlık bastırıyordu, o kadar ki sandalyemin altımdan çökeceğinden korktum.

"Oraya gitmeliyim." O kadar hızlı ayağa kalktım ki, görüşümdeki karanlık geçene kadar masaya yaslanmam gerekti.

"Gelmemi ister misin? Sophie ile birlikte? Moral desteği için?"

"Hayır." Başımı salladım, saçlarım omuzlarıma titredi. Radcliffe House'u görünce dağılırsam, bunu yalnız yapmak istiyordum.

"Tamam," dedi Abigail sessizce ayağa kalkarken. "Sophie ve ben pizza alıp geri geliriz, ne olur ne olmaz. Bir şeye ihtiyacın olursa ara bizi, Charlie. Her şey için. Ciddiyim."

Bana sarıldı ve kalbimin küçük bir parçası yeniden birleşti. Abigail ve Sophie ile olan arkadaşlığım, az önce yaşadığım şiddetli fırtınadan sağ kurtulmuş küçük bir kök gibiydi. En iyi iki arkadaşımdan birine sarılarak, bir zamanlar evim dediğim eve ne olursa olsun, hala buraya ait olduğumu kendime hatırlattım.

Arabayı çalıştırırken avuçlarım terlemişti. Sürmeye hazırlanırken gözlerimi kırpmak zorunda kaldım ve kendimi sakinleştirmek için uzun, yavaş nefesler aldım. Hiçbir şey kesin değildi. Söylentiler sadece söylentiydi. Belki de şantiyede bir sorun çıkmıştı ve bu sadece geçici bir aksaklıktı. Virginia'da başka yıkım müteahhitleri de vardı. Sebastian muhtemelen fikrini değiştirmede. Ev hala yıkılmak üzereydi. Buna hazırlıklı olmam gerekiyordu.

En iyi niyetime rağmen, umut kalbimin derinliklerine yerleşmişti. Şehri geçip eve giden tanıdık sokaklarda arabayı sürerken, nefesim hızlanmıştı.

Vardığımda güneş batıyordu. Gökyüzünü pastel renklerle boyadı ve evin ötesindeki düzenli sıra sıra bağları sıcak altın ışıkla parlatıyordu. Hala o evde yaşıyor olsaydım, küvette oturur, başımı küvetin kenarına yaslayıp, cildim buruşana kadar ışığın bağların üzerinde kayboluşunu izlerdim.

Ama orada yaşamıyordum. Bunu kendime hatırlatmam gerekiyordu. Yeni bir yer bulana kadar hiçbir yerde yaşamıyordum.

Yine de, Ted'i sokağa park edip, İkinci İmparatorluk döneminin güzelliğini gizleyen iskele ve gölgelik kumaşına baktığımda boğazım düğümlendi. Hala oradaydı, cenaze örtüsünün arkasında.

Sebastian'ın arabası da oradaydı.

Düzensiz bir kalp atışıyla arabamdan indim ve kaldırımda durup, görebildiğim kadarıyla evin izlerini takip ettim. Bu, onun fikrini değiştirdiği anlamına gelmezdi. Bu aptalca umuda izin verdiğim her santimetre, yanlış olduğu ortaya çıktığında o kadar daha fazla acı verecekti.

Ve yine de. Ve yine de.

Binlerce kez yürüdüğüm aynı yolda ilerlerken adımlarım tereddütlüydü. Radcliffe House Apartments tabelasının durduğu yerde çimlere bir toprak yama oluşmuştu ve onun tabelayı kaldırmış olmasının anlamı hakkında kafamı yormamaya çalıştım.

Ön kapı kilitli değildi. Kapıyı ittiğimde menteşeleri gıcırdadı ve omuzlarımdan ağır bir yük kalkmış gibi hissederek bu büyük, eski evin lobisinde durdum. Yıkmamıştı. New Elwood'un dış mahallesindeki bu yorgun, eski mücevheri, bu değerli, ihmal edilmiş hazineyi yok etmemişti.

Endişeyle içeri girmekten kendimi alamadım. Bu bir tür hile, yalan, aldatmaca mıydı? Zaten kırık olan kalbimi daha da kırmak için başka bir aldatmaca mı?

Bu düşünce kaslarımı gerdi ve vücudumda bir gerginlik dalgası yarattı. Boğazımı yutarak bir adım öne çıktım. Döşeme tahtaları ağırlığımla gıcırdadı ve inledi, durup evin seslerini dinledim.

Bir musluk açıldı, sonra kapandı. Bakışlarım Sebastian'ın kapısına yöneldi.

Kaçabilirdim. Arkanı dönüp arabama binip Abigail'in evindeki misafir odasına geri dönebilirdim ve onun bana söyleyeceği korkunç gerçeği, daha güçlü, daha cesur ve hazır olduğum bir zamana bırakabilirdim.

Ama ev yine yumuşak bir inilti çıkardı ve kendimi, binanın acısını dindirebilecekmiş gibi koridoru kaplayan buruşuk, lekeli duvar kağıdına dokunurken buldum.

Ve yürümeye devam ettim.

Parmak eklemlerim kapıyı tıklattığında boş bir ses çıktı. Onun cevap vermesini beklerken zaman yapış yapış ve yavaş akmaya başladı. Avuç içlerim terlemişti ve bacaklarım, kollarım ve karnım hafif titriyordu.

Kapı açıldı.

Gözleri büyüdü ama yüzü yorgunluktan yıpranmıştı, saçları garip açılarda dikilmişti, çenesi sakalla kaplıydı. Tişörtünün yakası gerilmişti, kot pantolonunun dizleri lekeli, ayakları çıplaktı.

"Charlie," diye nefes nefese konuştu. Adım, dudaklarından bir dua gibi çıktı. "Merhaba, Sebastian."

Gözleri beni ezberlemek istercesine yüzümde dolaştı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Abigail evin hala ayakta olduğunu söyledi. Kendi gözlerimle görmek istedim."

Parmakları bana uzanmak istercesine titredi, ama sadece çenesini sarsarak geri çekildi. Dairesine girdim ve onu mutfağa kadar takip ettim. Beni kıymıklardan kurtardığı masanın üzerinde kağıtlar dağılmıştı, yanında da sevdiğim şeftalili gazozun açılmış kutusu vardı.

Onu aldım. Neredeyse boştu. "Bunları sevmediğini sanıyordum."

"Sevmeye başladım," dedi, kağıtları toplarken bana hızlıca bakarak.

Karşı karşıya geldik.

Artık buradaydım ve kendimi daha güçlü hissediyordum. O bir canavar değildi, sadece bir insandı. Ve gerçekten de berbat görünüyordu. Bu beni biraz daha iyi hissettirdi.

Duruşumu düzelttim. "Ee?" diye sordum. "Sinclair'in gözü morarmış diye duydum. Sen bilmezsin, değil mi?"

Sormak istediğim bu değildi, ama sözler ağzımdan çıkar çıkmaz Sebastian'ın yanakları kızardı ve bakışları yana kaydı.

"Belki," diye itiraf etti. "Belki mi?"

"Tamam, evet. O bir pislikti."

"Son dakika haberi: Theo Sinclair bir pislik," dedim ciddi bir ifadeyle.

O, bana bir kez daha bakarak homurdandı. Parmakları masayı tıklattı ve sonra kendini hazırlar gibi göründü. "Benden nefret etmek için her türlü hakkın var. Davranışlarım için benden nefret *etmelisin*, Charlie. Sana tüm gerçeği söylemedim ve söylemeliydim. Bu yanlıştı ve özür dilerim. Özür dilemek bunu telafi etmeyecek, ama yaptığının yanlış olduğunu bildiğimi sana söylemek zorundaydım. Bunu asla inkar etmeyeceğim."

Sözleri samimiyetle doluydu, ama onu daha önce de kandırılmıştım. "Teşekkür ederim," dedim, gardımı sağlam bir şekilde çekerek.

"Sebeplerimin geçerli olduğunu düşünüyordum, ama şimdi yanıldığımı biliyorum."

"Peki, tüm bunlar ne içindi?"

"Bu iş anlaşması." Elini boşluğa doğru salladı, dudakları acı bir gülümsemeyle büzüldü. "Eski bir akıl hocam bana şirketini satmak istediğini söyledi. Bu benim hayalimdi, ama param yoktu. Bankalar, ilk yatırımı karşılamak için mülklerimi yeterli teminat olarak kabul etmedi, bu yüzden başka bir yol bulmak zorundaydım. Kısa bir süre sonra, Lydia Radcliffe'in New Elwood'daki tüm mülklerini miras alacağımı öğrendim, ama miras hakkında bilen tek kişi ben değildim."

"Theo Sinclair'i mi kastediyorsun?"

"Evet. Monticello otelin onayını alır ve buradaki yıkımı bitirirsem piyasa değerinden daha fazla para teklif etti. Şirketi satın almaya yeterdi."

"Olacaktı mı?"

"İş anlaşmaları, birinin suratına yumruk attığında bozulur."

İstemeden bir kahkaha patladı. "Haklısın. Bunu aklımda tutacağım."

Tepkimi hevesli gözlerle izledi, sonra yutkundu ve "Hisseleri aileme vermek istedim. Kaybettiklerini geri vermek için. Özellikle annem için."

Bana büyükannesi hakkında anlattıklarını düşündüm ve sonunda Sebastian'ın yaptığı seçimi anladım. Ailesini seçmişti.

Ben de muhtemelen aynı şeyi yapardım. "Anlıyorum," dedim yumuşak bir sesle.

Sebastian derin bir nefes aldı. Evraklarına döndü. Onları karıştırdı. "Beni asla affetmeyeceğini biliyorum Charlie, ama ben bunu istemiyorum. Sadece telafi etmek istedim. Sanırım... Sanırım sana Lydia'nın bize yaptığını yaptım. Annem için bunu telafi edemedim, ama seninle telafi etmek istiyorum." Bir yığın kağıt çıkardı ve bana uzattı.

"Satış sözleşmesi," okudum ve irkildim. "Bekle, ne?"

"Sihhi tesisat ve elektrik tesisatını standartlara uygun hale getirmek ve arka duvarın onarımını yapmak benim sorumluluğumda olacak şekilde yazdım."

"Ne onarımı?" Kaşlarımı kaldırdım.

Sebastian ensesini ovuşturdu. "Yıkım ekibi buradayken bazı hasarlar oldu."

"Yıkım oyuncaklarıyla oynayınca olur," dedim.

"Evet, ben de üzgünüm." Bakışları yere düştü. "Restorasyon uzmanlarından fiyat teklifleri almaya başladım, ama bunu senin halletmek isteyip istemediğini bilmiyorum... Sonuçta ev senin olacak."

Benim mi? Ev benim mi olacak? Ayaklarımın üstünde birden yerim kaydı. Sert bir nefes aldım.

Sonra fiyatı gördüm.

Bakışlarım Sebastian'a çevrildi. "Bana *bir dolar* karşılığında mı satıyorsun?"

Bana attığı bakış, içimi ısıttı ve yumuşattı. "Evet," dedi.

"Ama... *neden*?"

Sebastian'ın dudakları aralandı. Bir nefes verdi, sonra kollarını açtı. "Çünkü sana aşığım, Charlie."

"Ne dedin?" Sesim fısıltıdan ibaretti. Ona gözlerimi kıptım, odadaki ışık parıldıyor ve garip görünüyordu.

Sebastian bana uzandı, gözleri çaresizdi ve başımı döndüren sadık bir gülümsemeye önümde diz çöktü. "Seni seviyorum," diye tekrarladı.

Ben şok içinde otururken elleri dizlerime kaydı. Kot pantolonumun üzerinden dokunuşunun sıcaklığını hissedebiliyordum ama kıpırdıyamıyordum. "Senin her şeyini seviyorum. İkinci adının Washington olmasını seviyorum. Aldığın kadar verdiğini seviyorum. Tarih, evler, ilkeler ve aile gibi şeylere önem vermeni seviyorum. Bunları gerçekten önemsiyorsun, tüm kalbinden. Sadakatini seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki, sana zarar verdiğimi fark ettiğimde, kendimi bıçaklamış ve parçalara ayırmış gibi hissettim."

"Yani beni sevdiğin için evi bir dolara satıyorsun?" diye sordum, nefes nefese.

"Ve üzgün olduğum için. Yaptığımı asla telafi edemem ve seni kazanmaya çalışmıyorum. Yemin ederim Charlie, bunu sadece senin için yapmak istiyorum çünkü doğru olan bu. Bu evin senin olmasını istiyorum çünkü bu ev sana ait. Her zaman sana ait oldu. Sadece kimsenin bunu senden bir daha alamayacağından emin olmak istiyorum. Benim gibi bir aptal bile." Dudaklarında küçük, hüzünlü bir gülümsemeye ellerini çekmeye başladı.

Kapıdan girerken özenle kurduğum koruma duvarı bir anda yıkıldı. "Sen bir aptaldın. Acınası, yakışıklı, sinir bozucu, harika bir aptal." Gömleğini avuçladım, onu kendime doğru çektim ve

tüm gücümle öptüm. Dudaklarımız birbirine eridi, elleri yanaklarımı kavradı ve dizlerim açıldı, ona yaklaşmasına izin verdim. Kollarımı boynuna doladım ve öpücüğü vahşileşti.

Sonra Sebastian çekildi. Saçları dağınıktı ve gözleri yeşil, yeşil, yeşil ve vahşiydi. "Bu beni affettiğin anlamına mı geliyor?"

Boğuk bir kahkaha attım ve gömleğini tırmaladım, ta ki o kollarını kaldırıp gömleğimi çıkarmama izin verene kadar. "Bu, ben de seni seviyorum demek, Sebastian."

Başı gömleğin yakasından çıktı, yüzünde şok ifadesi vardı. "Seviyor musun?"

Gömleği bir kenara attım, sonra işaret parmağımı ona doğrulttum. "Beni incittin. Çok incittin. Korkunçtu."

"Özür dilerim," dedi ve beni kollarına aldı.

"Biliyorum, ama yine de seni seviyorum." Parmaklarımı sakallı yanağına sürerek, gözlerindeki kehribar rengi lekelere baktım. "Belki bu beni de aptal yapar, ama elimde değil. Sensiz hayat cehennem gibiydi," itiraf ettim.

Çünkü haftalarca kendime acıyarak geçirdiğim sürede, özlediğim şeyin sadece ev olmadığını biliyordum. Sebastian'ın kendini beğenmiş gülümsemesiydi. Bana her şeyin mümkün olduğunu hissettirmesiydi. Tüm fikirlerimi değerliymiş gibi dinlemesi. Aslında umursamadığını bilmeme rağmen, tarihsel özellikler hakkında konuşurken bana ilgi göstermesiydi.

Beni öptüğü ve dokunduğu şekilde, sanki sadece yanımda olma şansını gibi çok değerli bir hediye almamış gibi.

Ellerini gömleğimin kenarından belime doğru kaydırırken ellerinin sıcaklığını hissettim. "Anlaştık mı?"

"Evet, burada benimle kalacağına söz verirsen," diye fısıldadım, ellerim omuzlarında dolaşırken, kalbim göğsümde çarpıyordu. "Bunu birlikte düzeltebiliriz. Ve bizim olabilir."

Sebastian'ın yüzü geniş bir gülümsemeye dönüştü ve beni sandalyeden kaldırıp göğsüne yasladı. Dünyadaki tüm mutlulukla çılgılık attım. Bir şekilde, yanlış olan her şey yeniden doğruya dönmüştü. Hatta daha da iyiye.

Kollarımı boynuna doladım, deli gibi gülümsedim ve onunla yatak odasına kadar yürüdüm. Beni yatağa yatırdı ve boynumu, omzumu, çenemi öptü. Eli göğsüme kaydı ve ben titreyerek nefes aldım.

Evimdeydim. Sadece bu evde değil, onunla birlikte evimdeydim. İç çekerek gözlerimi açtım. Ve donakaldım.

Sebastian sertleştigimi hissetmiş olmalıydı, çünkü hareketlerini durdurdu ve yüzüme bakmak için geri çekildi. "İyi misin?"

"O ne?"

Bakışlarımı takip ederek uzak duvara bakan Sebastian, hafifçe nefes verdi. "Ah. Tabii. Bu, bir vitray sanatçısına sipariş ettiğim bir hediye. Senin için. Evde birden fazla olması gerektiğini düşündüm."

Yataktan sürünerek kalkıp küçük pencereyi aldım, boğazımda bir yumru oluşurken. George Washington'un görkemli resminin içinde mavi, altın, mor ve beyaz vitrayların oluşturduğu bir kaleydoskop deseni vardı. Zaten muhteşem bir hediyenin üstüne bir de bu eklenmişti. Sebastian beni derinden etkilemişti.

"Beğendin mi?" diye sordu.

Dönüp, onun belirsiz, neredeyse utangaç ifadesini gördüm. Kalbim ciğerlerimi sıkarken, mücevherli camı olduğu yere koydum. Sonra kucağına oturdum ve kollarımı omuzlarına dayadım.

"Çok beğendim," dedim, burnumu onun burnuna değdirerek. "Seni sevdiğim kadar."

Omuzları yumuşadı, yanlarımı okşadı ve beni öpmek için eğildi. Sonra bir süreliğine vitrayları, eski evleri ve her şeyi unuttuk.

SON SÖZ

CHARLIE

DÖRT AY SONRA

DEMO GÜNÜYDÜ. En iyi şekilde.

Sebastian, Radcliffe House'u bana bir dolar gibi cüzi bir fiyata sattıktan sonra, söz verdiği gibi hemen işe koyuldu. Çatı ve eksik duvarlar yeniden inşa edildi. Eski elektrik tesisatı değiştirildi. Restore edilen sıhhi tesisat ve sıcak su ısıtıcısı artık bol miktarda lüks ısıtılmış su ürettiyordu. Ancak evimizin hazır hale gelmesi için hala uzun bir yol vardı.

Evet, ev bizim olmuştu. Teklif ettiğim andan itibaren hiç değişmeyen bir karardı. Tabii ki, resmi olarak taşınmamız için hala biraz zaman vardı. Şimdilik Sebastian ve ben New Elwood'da küçük bir ev kiralamıştık. Ve yatak çarşaflarında birbirimize dolanmadığımız zamanlarda, kendi işlerimizi yapıyorduk.

New Elwood'un miras koruma görevlisi olmak hiç bu kadar tatmin edici olmamıştı. Yerel okul bölgesinde tarihi koruma programı başlatmakla kalmamış, Monticello Historic Hotel'de yeni müzenin kurulmasına da katkıda bulunuyordum.

Main Street'teki eski tiyatronun inşaatı aylardır devam ediyordu. Sebastian, otelin yeni sahibi ve kurucusu olarak tüm bu işleri yönetmekten büyük keyif alıyordu. O tam bir iş adamıydı, bu yüzden emlak işlerini de sürdürüyordu. Bu nedenle bazen zamanımızı New Elwood ile Arlington'daki yüksek katlı dairesinde bölüşüyorduk. Orada Washington DC'nin tarihini keşfetmek için birçok fırsatımız oluyordu. Her iki dünyanın da en iyisine sahiptik.

Evet, Sebastian ve ben her alanda yeni ufuklar açıyor gibiydik.

"Onuru sana bırakayım mı, Charlie?" diye sordu Sebastian, bana bir balyoz uzatarak. Yeşil gözleri güvenlik gözlükleriyle kaplıydı, ama gülümsediğinde kirpiklerinin etrafında beliren çizgileri hala görebiliyordum.

"Teşekkür ederim," dedim, dudaklarına hafifçe bir öpücük kondurup, demo aletini alırken parmaklarımla onun parmak eklemlerini okşadım.

Eskiden onun yatak odası olan ve duvarı yıkıp *bizim* yatak odamız olacak odada duruyorduk. Ama onarım işine sadece ikimiz başlamamıştık; birkaç arkadaşımızın da yardımını istemiştik.

"Hadi Charlie, ne bekliyorsun?" diye seslendi Abigail, sırasını sabırsızlıkla bekliyordu.

Rex, kollarını kavuşturmuş, onun yanında duruyordu ve kaşlarını kaldırdı. "Sakin ol, Abigail."

Ben gülerek Sophie ve Minnie'ye baktım. Onlar duvardan olabildiğince uzak durmuş, başparmaklarını kaldırarak bize destek veriyorlardı. Sonra gözlerim yine Sebastian'ın kilerle buluştu ve beni o kadar çok seven, benim için her şeyi yapabilecek olan bu adama bakınca kızarmadan edemedim. Hatta en güzel anılarımın yaşandığı, hayalimdeki evi almamı bile sağladı. Ve orada daha nice anılar yaratacağımız evi. Sebastian başını sallayarak bana cesaret verdi.

Annem her zaman, omlet yapmak için birkaç yumurta kırmak gerektiğini söylerdi. Evin tadilatı boyunca, onun sesi birden fazla kez kafamda yankılandı. Balyozu tutarken, sanki omzumun üzerinden gülümsediğini hissedebiliyordum.

Yumurtaları kırma zamanı geldi anne.

Ayaklarımı yere sağlamca bastırdım, ellerimi sapın etrafına sıkıca tuttum, nefesimi tuttum ve duvara vurdum. Çekiç gürültülü bir sesle duvara çarptı ve alçıpan parçaları ve tozlar etrafa saçıldı. Gülerek Sebastian'a döndüm, o da bana takdirle kaşlarını kaldırarak gülümsüyordu.

"İlk deneme için fena değil," dedi.

"Sıra bende!" Abigail çekiçimi elimden hızla kaparak, neredeyse zıplayarak duvara doğru koştu. Hepimiz geri çekildik ve o aleti geriye doğru savurup duvara vurmaya başladığında omuzlarım gerildi.

Bam. Bam. BAM!

Abigail acımasızdı ve çok geçmeden diğer tarafı görebildik. Durmadı, yıkımın akışında kendini kaybetmiş gibi görünüyordu.

hepimiz etrafta durmuş izlerken. Sonra başımızın üstünde bir çatlak oluştu ve hepimiz yukarı baktık. Grup odanın kenarlarına dağıldı.

"Uh, Abigail..."

Bir başka balyoz darbesi.

"Abigail!" Sesim sert çıkmıştı ve Sebastian da bana katıldı.

Ama çok geçti. Bir kez daha geriye doğru savurdu...

Ve tavanın bir kısmı çatladı ve bir parça kontrplak yere düştü. Abigail gürültüyle sıçradı ve işini bıraktı. Gözlüklerinin arkasından gözleri fal taşı gibi açılmıştı, kaskı yana kaymıştı ve ayaklarının dibinde duran tavanı izliyordu.

"Şey," dedi, gözlerini bana kaldırarak. "Oops?"

"Herkes iyi mi?" diye sordu Sebastian ve herkesin evet cevabını duyunca omuzlarım rahatladı.

"Vay canına," dedim, dikkatlice yaklaşarak. Toz dağıldığında, sevgili mansard çatımı görebiliyordum. Tıpkı o gece aynı yerden Sebastian'ın yatağına düştüğüm gece gibi.

Elini omzuma koydu ve bir an şaşkın bakışlar paylaştık, sonra ikimizin de yüzü kocaman bir gülümsemeye dönüştü ve daha da büyük kahkahalar attık. "Tamam, bu deliği kesinlikle kapatmayacağız," dedi ve bizi o kadar bulaşıcı bir kahkaha krizine soktu ki, herkes bize katıldı.

Sonunda nefesimizi toplayınca, Rex öne çıktı ve Abigail'den balyozu aldı. "Bundan sonrasını ben hallederim."

"Ben dışarıda bekleyeceğim," dedi Sophie. Minnie dudaklarını bükerek onayladı ve ikisi oradan hızla uzaklaştılar.

"Belki biz de aynısını yapmalıyız," dedi Sebastian, iş eldivenli elimi eline alarak.

"İyi fikir. Abigail, geliyor musun?"

Abigail kollarını kavuşturdu ve gözlerini işinden ayırmadı. "Ben kalıp göz kulak olayım."

Sebastian'a baktım, gözleri kahkahayla doluydu. Beni merdivenlere kadar götürdü ve ben de onu takip ederek birinci kata indim. "Bir anlığına kendimize ait bir yere kaçalım."

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Tüm vücudum heyecandan kızardı. Adam benden doyamıyordu ve ben de ondan doyamıyordum. "Sebastian!" dedim, şakacı bir şekilde omzuna vurarak. Beni Albert'in eski dairesine çekip kapıyı kapattı. Beni daha da içeri çekerek, arı ve bal kavanozu desenli vitray pencereye doğru ilerledik.

yakında büyük mutfağımızın merkezinde, çiftlik evimizin lavabosunun üzerinde yer alacaktı.

"Arkadaşlarımız evde gürültü yaparken burada gerçekten oynaşmalı mıyız?" dedim, duvarların arasından başka bir gürültü duyuldu.

Sebastian gülümsedi, kollarını belime doladı, koruyucu gözlüklerini attı ve beni öptü. Onun dudaklarından, dilinin her hareketiyle beni ele geçirmesinden asla bıkmazdım. Sert vücuduna yaslanarak, parmaklarımı boynuna doğru kaydurdum ve saçlarına doladım.

Sonra çekildi. "Sana bir şey sormak istiyorum." Bir anda, sesi şakacıktan ciddileşti. Gözleri kararmış, kaşları çatılmıştı.

Midem gerildi ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Bir şeyler dönüyordu. "Tamam," dedim, ağzım kurudu.

Geri çekildi ve iki elimi de tuttu. Çeşitli inşaat işlerinden dolayı nasırlı avuç içleri daha da sertleşmişti ve deneyimlerimden biliyordum ki, cildime çok iyi geliyorlardı. Ama parmaklarımı sıktı ve derin bir nefes aldı. "Az önce tavanın o kısmının düştüğünü izlerken, o gece düştüğün anı hatırladım. Kızıl saçlarının banyo suyuyla ıslak olduğunu hatırlıyorum. Dudaklarının kenarındaki kırmızı mürekkep lekesini hatırlıyorum. Çok seksi poponun kıymıklarla kaplı olduğunu hatırlıyorum. Ve o gece sana bakmam için bana yeterince güvendiğini hatırlıyorum."

"Alışkanlıktan kıcıımı tokatladığını mı kastediyorsun?" diye şaka yaptım, onun gibi her şeyi hatırlayarak midemde bir heyecan hissederek. Sadece onun geniş, yuvarlak omuzlarını, beni görünce kaşlarının nasıl kalktığını ve taç ve mücevherlerinin nasıl ortada olduğunu hatırlıyordum. Çok telaşlanmışım.

Sebastian kolunu bana doladı ve burnunu burnuma değdirdi. Nefesi dudaklarımı ısıttı. "Senin güzel varlığınla beni her yönümle büyülediğini kastediyorum." Çenemi avucunun içine aldı ve başparmağını alt dudağımın üzerinde nazıkçe gezdirdi. "Ciddiyim, Charlie. Senin gibi birini daha önce hiç tanımadım. Ve beni her yönden senin kadar çıldırtan başka birini hayal edemiyorum. Seni seviyorum, Charlie. Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum. Burada. Bu evde. Kendi tarihimizi yazabileceğimiz yerde." Eli düştü ve dizlerinin üzerine çöktü, cebine uzandı.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. O muydu? Bu gerçekten oluyor muydu?

"Sebastian..."

Kalbimi çalan ve bana evimi veren adam, sanki dünyada tek kadın benmişim gibi gözlerimin içine baktı. Sanki bensiz yaşayamayacakmış gibi.

küçük, kadifemsi yeşil bir kutu çıkardı ve açtı. İçinde, Art Deco tarzında bir halka içinde parıldayan yuvarlak kesim bir elmas bulunan ışıltılı bir vintage yüzük vardı. Vitray pencereden gelen ışığın yüzükte parıldaması ve onu daha da parlak hale getirmesi beni nefesimi kesmişti.

"Charlie Washington Reeves, Beyefendi." Yutkundu, kendini toplamak için nefes aldı. "Benimle evlenir misin?"

Duygularım sesimi uzun saniyeler boyunca çaldı, Sebastian'ın kaşlarını çatacak kadar uzun bir süre. Ama başka ne söylenebilirdi ki?

"Evet, evet, seninle evlenirim, Sebastian Anderson," dedim, gözlerimden yaşlar süzülerek.

Müstakbel kocam gülümsedi ve yüzüğü parmağıma taktı. Tam uydu, tıpkı ikimiz gibi. Beni kollarına aldı ve tüm sevgisiyle öptü. Elleri yüzümü çevreledi, başparmaklarıyla yanaklarımı okşayarak durmak bilmeyen gözyaşlarımı sildi. Kollarımı boynuna doladım, sol elimin başparmağıyla üçüncü parmağımdaki soğuk metal yüzüğü oynattım.

Ayrıldığıımızda gülümsedim. "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

"Seni daha çok seviyorum, Charlie," diye fısıldadı o da. Kollarını bana doladı ve ben, ona çok yakışan göğsüne, o mükemmel boşluğa sokuldum.

Pencereden, odada anne ve babamın varlığını hissederek dışarıya baktım. Nerede olurlarsa olsunlar, benim için mutlu olacaklarını biliyordum. İkimiz için de mutlu olacaklardı. Onlar sayesinde gerçek, koşulsuz sevgiyi nasıl yaşayacağımı öğrendim. Ve şimdi, bunu paylaşabileceğim biri vardı. Tam burada, New Elwood'un kenarındaki İkinci İmparatorluk evimizde.

ABIGAIL

NİŞANLANDIM! Charlie! Şimdiden mi? Her şey çok hızlı gelişmişti. Ama o akşam, alçı tozu ve ter içindeyken bana söylediği gibi —ne anlarsan anla. Ne anlama geldiğini bilmiyordum.

İki şey biliyordum: balyozlar eğlenceliydi ve muhtemelen onlardan uzak durmam gerekiyordu.

Ama onun için mutluydum. Gerçekten. Sebastian'a alışmak için birkaç ayım olmuştu ve yavaş yavaş alışmaya başlamıştım. Kendini çok önemli ve güçlü göstermeye çalışıyordu, ama büyük bir kalbi vardı ve Charlie'yi çok sevdiğini anlayabiliyordum. Onun için evi almak için yaptığı her şey, amacına ulaşmasına kesinlikle yardımcı oluyordu. Onun, yeni ve sadık köpek numaraları öğrenemeyecek yaşlı bir bekâr köpek olacağından endişeleniyordum.

Ama yanıldığımı kanıtlamadı mı?

Nişanlanmak. İşte bu bağlılıktı.

Güneşin solan ışığında büyük eve bakarken, alnımdan nemli bir saç telini ittim ve eski kocamın bana evlenme teklif ettiği günü düşündüm. Charlie'nin benden daha şanslı olmasını diledim. Sebastian'ın gözlerindeki bakıştan ve onun için sessizce dağları yerinden oynatacakmış gibi davranışlarından, onun iyi olacağına oldukça emindim.

Sebastian'ın araba motoru gürlledi ve ben de onlara el sallayarak, beni vaat edilen topraklara götürecek yola doğru yola çıktım. Vaat edilen topraklar, bu tozu ve kiri yıkayıp, bir kadeh şarap doldurup, akşam için kanepeme uzanacağım evimdi. Yalnız.

İkisini birlikte görmek, bekarlığımın daha da içime işlemiş olduğunu hissettirdi. Ya da pardon, boşanmışlığımın. Bu yüzden, kaldırımda ayaklarımla sonbahar yapraklarını tekmeleyerek yavaşça yürüdüm.

Mavi bir kamyonet geldi ve evin önünde yavaşladı. Sürücü tarafındaki cam indi ve Rex'in dostça yüzü görüldü. Kaslı kolunu cam çerçevesine dayadı ve koyu renkli pilot gözlüklerini yukarı kaldırdı.

Ona kaşlarımı çattım.

Dudakları kıpırdadı. "O kaşlarını çatarak nereye gidiyorsun?"

"Kaşlarımı çatmıyorum."

"Tabii tabii. Hadi, bin şuna, yıkım şeytanı." Yolcu koltuğuna doğru başını salladı.

Havada tehlike kokusu vardı. Rex ve ben son günlerde pek iyi geçinemiyorduk. Gözlerimi kısarak baktım. "Ne için?"

"Bana borçlu olduğun iyiliği hatırlıyor musun?"

Maalesef hatırlıyordum. Yüzüm de bunu açıkça gösteriyordu. Charlie'nin benim verandamdaki salıncakta geçirdiği geceyi hatırlıyor musun? O gece de hayatımın en güzel gecesi sayılmazdı. Rex, istemediğim bir kurtarıcı olmuştu. Ve şimdi ona borçluydum, *hem de çok*.

Rex'in kaşları kalktı. "Peki, borcunu ödüyorum."

Gözleri beni olduğum yerde tuttu. Kaçamazdım. Saklanamazdım. Hayatımı mahvetmek istemiyorsam, kardeşimin en iyi arkadaşını görmezden gelemezdim. Ama Rex'e bir iyilik... İtfaiyeci Boy Scout'a... Ne kadar kötü olabilir ki?

CHARLIE, SEBASTIAN VE YENİLENMİŞ MONTICELLO HISTORIC HOTEL'İN YER ALDIĞI BONUS EPILOGDA DÜĞÜN ÇANLARI ÇALİYOR...

ÖZEL BONUS BÖLÜMÜ ALMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN! (URL: <https://www.lilianmonroe.com/mandymichaels>)

REX'İN ABIGAIL İÇİN NE PLANLADIĞINI VE ŞARAP FESTİVALİ GECESİNDE TAM OLARAK NE OLDUĞUNU ÖĞRENMEK İSTER MİSİNİZ?

2. KİTABIN ÖN SİPARİŞİNİ VERİN: İTFAİYE ERİYLE SAÇMA SAÇMA!
[BURAYA TIKLAYIN!](https://genel.us/fiwtf)

(URL: <https://genel.us/fiwtf>)

YAZAR HAKKINDA

Lilian Monroe, hayranlık uyandıran kahramanları ve onları dizlerinin üstüne çöktüren kadınları yazmayı çok seviyor. İnsanları güldürmeyi seviyor ve kendi mizah anlayışını paylaşan insanlar bulduğu için sonsuza kadar minnettar.

Yazmadığı zamanlarda kitap okur (veya tekrar okur), yürüyüş yapar, ağırlık kaldırır veya çok sınırlı bir başarıyla gitar çalmaya çalışır.

Kanada'da büyüdü, ancak şu anda İrlandalı eşiyle birlikte Avustralya'da yaşıyor. Eşi sık sık kitaplarının kapak modeli olmasını istiyor, ancak Lilian bunun şaka olup olmadığını tam olarak anlayamıyor.

Lilian ile www.lilianmonroe.com adresinden ve FB:
facebook.com/MonroeRomance
IG: @lilian.monroe

Mandy Michaels, Falling For A London Billionaire serisinin çağdaş romantizm yazarıdır ve mizah, tutku ve mutlu sonları harmanlayan, kalpleri çarptıran aşk hikayeleri yazmaktadır. Mandy'nin romanlarında zeki kahramanlar, altın kalpli yakışıklılar ve Kindle'mızı eritecek kadar ateşli bir kimya yer almaktadır. Çekici karakterleri ve esprili diyaloglarıyla, kitaplarında aşk her zaman kazanır.

Yazmadığı zamanlarda Mandy, elinde ev yapımı yaban mersinli vanilyalı latte ile klasik romantik komedi filmlerinin keyfini çıkarır veya mükemmel bir yemek tatili için Manhattan'a gider.

Mandy hakkında daha fazla bilgi edinmek ve onunla iletişime geçmek için www.authormandymichaels.com adresini ziyaret edin.

IG: @authormandymichaels
FB: www.facebook.com/authormandymichaels

LILIAN MONROE'NUN DİĞER ESERLERİ

Wedpocalypse'in Dört Sağdıçları Fetih

Arzu

Savaş Felaketi

Manhattan Milyarderleri

Büyük Otokratik Hata

Büyük Otokratik Sorun

Büyük Otokratik Sorun

Büyük Otokratik

Sürpriz Yasak Patron

Hayatın İlerleyen

Dönemlerinde Romantizm Pis

Küçük Orta Yaş Kaçamağı Pis

Küçük Orta Yaş Krizi Pis

Küçük Orta Yaş Karmaşası Pis

Küçük Orta Yaş Hatası Pis

Küçük Orta Yaş Felaketi Pis

Küçük Orta Yaş Yıkımı Pis

Küçük Sırrı Orta Yaş Pis Küçük

Orta Yaş İkilemi Pis Küçük

Orta Yaş Draması

Kirli Küçük Orta Yaş (sahte) Randevu

Kardeşin En İyi Arkadaşıyla Romantizm

Seni İstememelisin

Sana Sahip Olamam

Sana İhtiyacım Yok

Seni Özlemeyeceğim

Koruyucu Romantizm

Onun Yemini

Onun

Yemini

Onun

Sözü

Düşmanlardan Aşıklara/İş Yeri

Romantizmi İlk Görüşte Nefret

İlk Görüşte Nefret İlk

Görüşte Aşağılama

Gizli Bebek/Kazara Hamilelik Romantizm CEO

Tarafından Hamile Bırakılmak

Bekar Baba Tarafından Hamile

Bırakıldım... Yine!

Milyarderin Oğlu Tarafından Hamile Bırakıldım

Noel'de Senin Kötü

Prens

Kalpsiz Prens Zalim

Prens Kırık Prens

Kötü Prens Yanlış

Prens Yalnız Prens

Buz Kraliçesi

Haylaz Prens

Sahte Nişan Romantizmi

Doğru Adamla Nişanlanmak

Yanlış Adamla Nişanlanmak

Bay Mükemmel ile Nişanlanmak

Dağ Adamı Romantizmi

Bana Yalan Söyle

Bana Yemin Et

Bana Koş

Doktorun Emri

Doktor O Doktor

D Doktor L

MANDY MICHAELS'IN DİĞER ESERLERİ

Londra'lı Milyardere Aşık Olmak

[Milyarderin Aracı](#)

Dr. Milyarder'in Bebeği

Bir Milyarderin Teklifi

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

